

Rejtő Jenő

A Nevada szelleme

TARTALOM

ELSŐ FEJEZET

A Nyugat vasútján

MÁSODIK FEJEZET

A hetedik

HARMADIK FEJEZET

Körvadászat emberre

NEGYEDIK FEJEZET

Farkas a veremben

ÖTÖDIK FEJEZET

A Nevada Szelleme

HATODIK FEJEZET

A halott Shiwán kincse

HETEDIK FEJEZET

A szellem nyomában

NYOLCADIK FEJEZET

Dráma a hegyek között

KILENCEDIK FEJEZET

Életre-halálra

ELSŐ FEJEZET

A Nyugat vasútján

1.

Kansas Cityn túl, magas töltésen, napégette tarlók, tikkadt sík legelők között rohant tovább a vonat. Vidám, zöld rétek, barátságos farmok és a régimódi községekkel, kis városokkal lomhán fejlődő Nebraska állam napfénytől sziporkázó tájai mosolyognak az utasra. Innen San Franciscóig, most már olyan ez a Nyugat, mint valami álom. Domboldalokban elszórt mezővárosaival, legelő csordáival, gödrös utain zötyögő használt autókkal, farmjaival, alig változott a vidék letűnt idők óta.

James Holborn, egy jól öltözött utas, körülbelül ilyesféle tünődésekkel könyökölt a kupé ablakában. Mintha a gondolataira felelne, váratlanul egy borízú hang szólalt meg a háta mögött:

- Talál még itt farmot, ahol kötelen szárítják a húst, és zacskóban hordják porrá törve.

Holborn csodálkozva fordult hátra. Alacsony, nagyon kövér, kopasz ember volt, aki megszólította, rettenetesen izzadt, csizmája fölött bő trappernadrág fityegett, és a két széles nadrágszár nem hagyott kétséget aziránt, hogy viselője táborozások alkalmával mibe törli a kezét étkezés után. Csodálatosan rongyos kalapja ott függött az ülés felett. A kalap mellől lógott le revolveröve, tartóiban egy-egy igen régi 45-ös Colt pisztollyal. Holborn most már emlékezett, hogy a kis, kövér utas körül bámészkodó csődületet látott Kansas Cityben a pályaudvaron.

- Honnan tudja, hogy ilyesmire gondoltam?

- Mindenki ilyesmire gondol, ha Kansas City után erre a tájra jön.

A kis kövér nagyot szuszogott, majd elővett egy rövid fapipát, amely zsúfolt söntések illúzióját keltette fel, és rágyújtott. A jól öltözött utas illőnek tartotta, hogy bemutatkozzék:

- Holborn vagyok, Bostonból.

- Jobban tette volna, ha ott marad - felelte a másik minden rosszindulat vagy gorombaság nélkül. Holborn nem bírt szólni a megrökönyödéstől.

- Én Trickley vagyok - folytatta a köpcös -, Jeff Trickley. Errefelé egypár államban előnyösen ismernek. Csak érdeklődjék utánam. Ismerem a nyugatot is, meg a keletet is, mert nyugaton lenyúzom az állat bőrét, és keleten eladom. Ott az én bőrömet nyúzzák le.

Erről eszébe jutott valami, és köpött egyet a pipája mellől.

- Az élet nagyon furcsa. Engem a nagyvárosokban csodálnak meg, pedig akkor jártam még ott, amikor Kansas Cityben csak faépületek voltak, és aki nyugatról jött, az nem hozott pénzt magával, hanem aranyrögöket vett ki a löportüszőjéből, és mérlegen állapították meg, hogy mi jár vissza. És ma engem ott a jött-mentek kinevetnek, mert ha padlón járok, csörög a szöges cipőm, és nem vagyok bolond minden tíz évben új ruhát csináltatni. Errefelé meg magát fogják kiröhögni, éppen az ellenkező oknál fogva.

Holborn végignézett magán. Vadonatúj lovaglóbetétes bőrnadrágja volt, fényes, sárga sarkantyús csizmája, gyönyörű, fehér szalagos, széles karimájú, szürke nemezkalapja. Piros vadászinge fölé fehér csillagos kék selyemkendőt kötött, de legcsodálatosabb volt fényes bőrvén függő, két Maxime márkájú automata revolvere, úgy kifényesítve, mintha szabadnapos közlegény lenne, akit visszazavar az őrség, hacsak hajszálnyira is rendetlen. Ugyanilyen pedantériáról tanúskodott 7.65-ös Mauser fegyvere, amely az ülés felett függött. Nem értette hát, hogy ilyen gondosan megválogatott vadnyugati külsővel miért lenne nevetséges?

- Nem magyarázná meg a szavait, Trickley úr?

- A ruháján meglátszik, hogy sohasem ült még tábortűz mellett. A fegyverei olyan újak, hogy csikorog az ember szeme, ha rájuk néz. Azt hiszem, nem tévedek, ha felteszem, hogy mind a két revolverével hadakozva, tíz lépésről könnyen elhibázna egy felhőkarcolót. Errefelé az embereknek nincs idejük rá, hogy ennyit törődjenek a külsejükkel. Aki órákig olajozza a revolverét, megnézi a helyet, ahová leül, az vegyeskereskedő vagy porszívóügynök.

Holborn felszisszent. Honnan tudja ez az alak, hogy ő éppen porszívók miatt jött le ide a nyugatra? Eddig azt hitte, hogy stílszerűen alkalmazkodni fog a környezethez, és szinte észrevétlenül elvegyül a távoli nyugat farmerei között. Előbb csak barátkozik majd velük, azután megpróbál piacot teremteni a „Sátán” porszívónak. Erre kapott pénzt és megbízást a cégtől. Sacramentóban az egyik igazgatónak birtoka van. Ez lenne a kiindulási pont. Útközben előbb megáll Balting Cityben. Az ember természetesen nem mehet a vadnyugatra keménykalapban ügynökölni. Ezért öltözött hamisítatlan nyugati embernek, egy Kansas City-beli kereskedő útmutatásai szerint. És most ez a kis gömböc egyszerűen kineveti.

- Hallgasson rám, uram - mondta Trickley -, öltözzön inkább zsakettbe, kevésbé lesz feltűnő. Színtársulatok sűrűn járnak errefelé. A farmerek szeretik a hazafias darabokat. Futóbolondok ritkábbak. Azokat nem is szeretik.

- Azt akarja ezzel állítani - mondta kissé epésen -, hogy errefelé nincs rendes és tisztán öltözött ember?

- Van. Azokkal nyugodtan összeülhet, éppen olyan kezdők, mint maga. Erről ismerheti fel őket. Most majd alszom egyet.

A kövér végignyúlt a padon, és nagy szusszanásokkal elaludt. Annyit mindenesetre megjegyzett Holborn, hogy ha gondozott külsejű egyént lát, megértésre számíthat. Nem árt, ha az ember tudja, hogy kik a hozzá hasonló kezdők.

Sajnos, a kövér trapper szavai igaznak bizonyultak. Omahánál néhány elhanyagolt ruházatú nyugati ember szállt be. Hangos, vidám kiáltások röpködtek, letámasztott puskák agya döngött, és ezek a sáros csizmájú, zsíros sombrerojú, nyers alakok egy cseppet sem titkolták, hogy Holbornt meglehetősen mulatságos figurának tartják. Egy roppant magas ember, hosszú, ősz, piszkos szakállal, aki érthetetlen módon fekete szalonkabátot hordott, odajött és hüvelykujja körmével a fogát piszkálva, olyan leplezetlen érdeklődéssel nézte Holbornt, mint egy Barnum cirkuszból megszökött csoda állatot.

- Ugyan ne bántsátok - mondta jóindulatúan egy másik -, biztos valami népdalénekes. Énekeljen valamit, fiam; majd gyűjtünk pénzt egy kalapba.

- Azt énekelje - pártolta lelkesen az ügyet egy duzzadt szájú, vörös hajú egyén -, hogy „Csillagos lobogó, térted meghalok!”

- Kérem, én nem vagyok énekes!

- Mindegy, azért csak énekeljen. Még mindig jobb, mint ha megverjük - ajánlotta jóindulatúan egy elképesztően hosszú, sovány ember, akinek könyökben végződött a kabátujja. - Gyerünk! Énekeljen!

- Úgy van! Maga biztosan filmszínész!

Mit részletezzem? Holborn énekelt. Dühtől remegő vékony hangon, egy-két sort. Az utasok gurultak a nevetéstől, de ettől fogva békén hagyták. A kupé nemsokára fullasztó pipafüsttel telt meg.

A vonat zöld mezők és beláthatatlan távolságon sodronykerítéssel ellátott, dús gyümölcsösök mentén vágatott. Közben felébredt Trickley.

- A poggyásza hol van? - kérdezte Holborn.

- Csak ezt a kis táskát hoztam magammal. A többi holmimat feladtam Elkig.

- Nem fér el ebben a kis táskában takaró?

- Minek errefelé takaró a vonaton? Hiszen a guta kerülgeti az embert a forróságtól. - Trickley vállat vont és a pipáját tömkölte.

A legközelebbi megállónál ismét kínos jelenet játszódott le Holbornnal. Egy csapat jókedvű, napbarnított legény szállt be. Denverbe igyekeztek, hogy részt vegyenek a hagyományos lovas versenyen. Csak épp hogy nem voltak rongyosak. Ezeknek is nyomban feltűnt Holborn eleganciája. Ha cylinderben és frakkban van, nem törődnek vele. De ki állhatja meg nevetés nélkül az ilyen csúfos utánzatát egy cowboynak? Több kérges, izzadt, poros tenyér tapogatta az ingét, valamelyik megszagolta a puskáját, úgy bántak vele, mintha ő személyesen ott sem lenne. Végül az egyik egyszerűen félretolta, hogy odaülhessen helyére az ablakhoz. Holborn a portól, a melegtől és a megaláztatásoktól végsőkéig gyötörve, legszívesebben visszafordult volna. Közben elérték Denvert.

2.

Vagy félórát állt a vonat, amíg tovább ment.

Denver utolsó házai is eltűntek, kékes paszellszínű alkonyba nyúlt a nap, ritkás erdőségek, köves, terméketlen vidék következett, és estére Holbornnak be kellett látnia, hogy a kövér trapper érdeklődése a takarók után nem volt ostobaság. A vonat lassú dőcögéssel egyre feljebb kapaszkodott a Rocky Mountains barna sziklái között. Nyolcszáz méter magasságban az ablaküvegre kiült a pára, és rövidesen előkerültek a takarók. Utah felé ugyanis át kellett haladni a vonatnak a Sziklás-hegységen és itt igen hideg van. Holborn dideregve bújt a sarokba, és elkeseredetten gondolt arra, hogy milyen beteg lesz reggelre. Egy kétméteres lótenyésztő elővette a tartalék pokrócot és odadobta:

- Itt van, maga pojáca! Hisz megfagy így!

Mohón burkolózott be a pokrócba, és rövidesen elaludt. Első napja itt az „igazi” vadnyugaton nem volt éppen kellemes.

Reggel, mikor még mindenki nagyban aludt, összeszedte a holmiját és kiosont a szakaszból. Talán akad megfelelőbb? Mert ezt nem lehet kibírni. Egy távoli vagonban csakugyan talált megfelelő fülkét. Nyolcszemélyes szakasz volt. Az egyik ülésen sovány, beteges külsejű férfi feküdt pokrócokba takarva, szemben kísérője ült, csinos, kissé lányos arcú fiatalember, hosszú, szépen ívelt szemöldökkel. Ez a fiatalember nem lehetett több tizenkilenc-húsz évesnél, de

hűvös kék szemén szokatlan szomorúság ült, valami kifejezéstelen hűvös komorság. Holborn elhatározta, hogy ideül. Ezen az emberen minden tiszta, rendes, szinte vadonatúj volt. Tehát éppolyan kezdő, mint ő. Sorstárs! Kettőjüket talán mégsem gúnyolják majd. Leült a pad szélére, amelynek ablak felőli oldalát a fiatalember foglalta el. A gyerek külsejű útitárs úgy látszott, észre sem veszi. A távolba nézett, amerről hajnali párakon keresztül a Nagy Sóstó csillogott át. A beteg aludt.

- Holborn vagyok.

A fiatalember csodálkozva nézett fel rá, fehér gyerekarcán néhány összehúzódo ránc az orrtőnél jelezte, hogy bizalmatlan természetű. Nem valami barátkozóan, de kellemes, csengő hangon mondta:

- Patkins.

Udvarias volt, és mégis jelezte, hogy nem kíván beszélgetni. Ismét kinézett az ablakon. Később a beteg felnyitotta szemét, és Patkins azonnal hozzáhajolt.

- Hogy vagy?

- Köszönöm... Adj innom.

A fiú gyorsan, készségesen töltött teát egy termoszból, és odanyújtotta a betegnek. Holborn megfigyelte a mozdulatait. Ez a fiú sovány volt, szabályosan karcsú, de minden mozdulata olyan furcsán hatott, olyan puhán, gyorsan, zajtalanul vette fel és kezelte a tárgyakat, mintha valami bűvészmutatványt végezne. Holborn a betegnek is bemutatkozott.

- Dr. Patkins - felelte a fekvő férfi, nyájasan.

- Rokonok? - kérdezte a fiúhoz fordulva.

- A fivérem. - Ugyanaz a hűvös, de dallamos csengő hang, szinte átlátszóan kék idegen tekintet.

- A denveri tüdőgondozóban ápoltak, és az öcsém most hazavisz Balting Citybe... - Nem fejezte be. Talán azt akarta mondani, hogy „meghalni”.

- Odavalósiak?

- Igen - mondta a doktor, aki úgy látszik, beszédesebb volt. - Ott születünk. Én Bostonban végeztem az iskoláimat, orvos voltam, és csak most, hogy megbetegedtem, vágyakozom haza.

- Ön is Bostonban él? - kérdezte a fiút, mert szerette volna beszédre bírni.

- Nem - felelte az ifjabb Patkins, és cigarettát kezdett sodorni. Egyáltalában nem volt elutasító. De közlékeny sem.

- Még gyermekkorunkban elszakadtunk Balting Cityből - szólt az orvos. - Amíg egészséges voltam eszembe se jutott ez az ócska fészek. Most sem a városba vágyom. Csak Nevadába. Volt már ott?

- Még nem.

- Nevada csodálatos hely. Hófödte, nyomasztó hegyóriások, dús völgyek felett, ahol megterem a kaktusz is, és mindig tavasz van. Örökké kopár, terméketlen sziklák, és ha hátat fordít nekik, mindenfelé, virágos rétek... Itt akarok... ide szeretnék most menni. Él ott egy öreg indián, még az apámnál volt cseléd, kis háza van, nem messze Balting Citytől. Mert Balting Citybe nem akarok menni... Csak a környékére...

- Árt a sok beszéd, Dick - szólalt most meg a fiatalabbik, és a beteg gyorsan elhallgatott. Talán valami okuk van rá, hogy ne legyenek közlékenyek? - gondolta Holborn. Mert a dallamos hang nagyon határozottan szólalt meg. Mintha nemcsak az egészségét féltene a fivérének.

- Én is Balting Citybe igyekszem. Úgy gondolom, Elknél eltér a vasútvonal.

- Ott kell leszállni - mondta a fiú -, azután, ha nem tud lovagolni, kocsin vagy autón folytathatja az útját. Kocsit ajánlok, mert az utak rosszak arrafelé.

- Kellemesebb jármű is, mint a ló - jegyezte meg Holborn, és összeborzadt. Nagyon félt a lovaktól és irtózott a lovaglástól.

Zuhogott az eső, mikor Elkbe értek. Istenverte kis megálló volt. Mindössze egy rosszul világított bódészerű ütött-kopott állomásépület és egy kerekeskút jelezték, hogy emberlakta hely. A kis község félóránnyira feküdt a megállótól. A fiatalember olyan könnyen ragadta meg a hatalmas bőröndöt, mintha üres lenne. Hogy mennyire teli volt, azt Holborn csak akkor tapasztalta, midőn a beteg iránti előzékenységből segíteni akart, és megkísérelte a fiatal Patkinsnak lenyújtani a koffert a vonat lépcsőjéről. Olyan nehéz volt, hogy kis híján lerántotta magával. Holborn ijedten felkiáltott. A fiú csak egyik kezével érte el a bőrönd fogóját, és egy másodpercig úgy látszott, menthetetlenül hanyatt zuhan a súlyos teher alatt, de a keskeny, szép formájú kéz csodálatos erő kifejtésre volt képes, és mint valami szarvánál megragadott bikát, rövid ingadozás után keményen fogta nehéz terhét, azután szép lassan a földre helyezte.

Egy kézzel!

Holborn eltátotta a száját. Félig még gyerekek látszott. Jól nevelt és elkényeztetett gyermeknek. Ki hitte volna, hogy ilyen mutatványra képes? Most vette csak észre, hogy a fiúnak vérzik a keze. Úgy látszik, egy kiálló fémcsat sebezte meg.

- Bocsánat... - mentegetőzött Holborn.

- Semmiség - felelte közömbösen Patkins.

Pedig elég mély volt a seb. A csat alaposan beleszakított a húsba, „S” betűre emlékeztető sebet hasítva, amelyből dőlt a vér. A fiú egykedvűen csavarta rá zsebkendőjét, azután ügyet sem vetve Holbornra, fivére után nézett, hogy segítsen a betegnek a leszállásnál.

Sűrű, apró szemű eső hullott, egyhangúan neszelve. Úgy látszik, az indián nem jött meg értük, mert az elhagyatott váróterembe mentek.

Holborn éjszakai szállást keresett, de ebben az istenverte ázott ócska épületben nem talált megfelelő helyet. Dühösen ült be a nedves ruhák párolgásától, pálinka- és pipabűztől súlyos légkörű sötétbe.

Egy sarokasztalnál ült a két Patkins fiú. A fiatalabbik pokrócot terített a bátyja vállára, és általában olyan gyengéden bánt vele, mint valami gyermekkel. Látszott rajta, hogy nagyon szereti a fivérét.

Éjfél után kerézkörgés hallatszott kintről. Kétkerekű, homokfutó kocsi állt meg az állomás épülete előtt. Egy cowboy módra öltözött indián lépett be a vendéglőbe, de csak éppen hogy odapillantott a Patkins testvérek felé, azután nyomban kiment újra. A fiatal Patkins szemrebbenéssel sem jelezte, hogy ismeri az indiánt. Általában, csinos, fiatal arcára szinte ráfagyott ez a semmibe néző közöny.

Fizettek, és az ifjabb gyengéden felsegítette a bátyját, aztán gyengéden támogatva kivezette a helyiségből.

Holborn vacsora után rosszkedvűen várta, hogy végre virradjon. Mikor a vendéglős odajött, hogy elvigye az edényeket, megkérdezte:

- Lesz itt valaki hajnalban, akivel Balting Citybe mehetek?
- Könnyen lehet. Bár mostanában a farmerek az utolsó taligáig lefoglalnak minden járművet.
- Hogyan jutnak az utasok akkor Balting Citybe?
- Lovon uram, ha nem tudná. Errefelé ugyanis csak az öregasszonyok, meg a gyerekek kedvelik a szekeret - felelte a vendéglős. De azután úgy látszik, mégiscsak megszánta a tehetetlen alakot, mert tovább dörögött: - az állomásfőnök fia beviszi a kordélyukon, de az is csak reggel.
- Miért csak reggel?
- Egy idő óta nem járnak éjszaka Balting City felé. A Véres Tom miatt.
- Ki az az úr?
- Tessék?...

A kocsmáros úgy nézett rá, mint valami ötlábú borjúra, azután szelíden megkérdezte:

- Uraságod Ausztráliából jött?
- Nem vagyok ismerős errefelé.
- De olvasni talán csak tud? Hiszen minden második fán, minden benzintöltő állomáson ott a neve! Pillanatnyilag 8000 dollárt ígérnek érte élve vagy halva. De ez nem egyforma. Havonta többre taksálják, attól függ, hogy bankot rabol-e ki Balting City környékén, vagy csak egy átutazó pasast ló le. Hát ezért éjszaka nemigen közlekednek arra, csak nappal, ha már megindul a forgalom.

Miután a kocsmáros egy rövid fordulással otthagya, Holborn kiment az állomás elé, hogy utánanézzon a kordélynak.

Doktor Patkins éppen akkor szállt fel egy homokfutóra. Jól elhelyezték a beteg orvost, pokrócokba csavarva, az indián a lovak közé csapott, és a szekér zörögve döckölődött ki a sorból. Azután befelé kanyarodott az országútra.

„Hol van a fiatalabb?” - gondolta Holborn.

Jobb felől lódobogást hallott. Valaki most elvágatott a hegyek felé, ellenkező irányba, mint amerre az indián, a kétkerekűvel hajtatott...

Holborn, a lovas szokatlan karcsú sziluettjében az ifjabb Patkinst vélte felismerni. Miért nem megy a fivérével, ha annyira szereti? És miért igyekszik lovon Nevada kietlen, zord sziklái felé? A szél undok, hideg, apró esőszemeket csapott az arcába. Nem ácsorgott itt tovább, a ránézve lényegtelen kérdésen tűnődve, hanem benyitott az állomásfőnökhöz, hogy valamiféle járművet béreljen.

MÁSODIK FEJEZET

A hetedik

1.

RENDELET!

NEVADA ÁLLAM KORMÁNYZÓJA ELRENDELTE, HOGY A MAI NAPTÓL TOVÁBBI INTÉZKEDÉSIG BALTING CITYTŐL A COUNUL RIVERIG, ILLETVE AZ ELK VASÚTÁLLOMÁSTÓL A NORMANN-VÖLGYIG TERJEDŐ TERÜLETEN, EGÉSZEN OREGON ÁLLAM HATÁRÁIG, MINDEN ORSZÁGUTAT ÉS ÖSVÉNYT, AMELY A SIERRA NEVADA HEGYSÉGBE VEZET, A HATÓSÁGOK KÖTELESEK NYOMBAN TORLASZOKKAL ELZÁRNI.

AZ EMLÍTETT UTAKON ÉS ÖSVÉNYEKEN KÖZLEKEDNI EGY ÉVIG TERJEDŐ FOGHÁZBÜNTETÉS TERHE MELLETT TILOS!

Ez a különös intézkedés, amely ott függött Nevada állam területének minden forgalmasabb pontján, senkit sem lepett meg. Egyesek szerint már régen ez lett volna az egyetlen célravezető eszköz a Véres Tom ellen. A rendelet minden utat elzárt a Sierra Nevada zord hegyvidékétől, ahol Véres Tom tanyája volt. Lehetetlenné vált, hogy ismerős pásztorok, hegylakók és más cinkosok élelemmel lássák el, továbbá a Nevadán keresztül lovagló utasokat sem rabolhatta ki.

Holborn csodálkozva olvasta Balting City vendégfogadója előtt ezt a számára különleges intézkedést. Mi az ördögöt zárják el a hegyekbe vezető utat?

- Mit tátja itt a száját? Jöjjön inkább egy pohár sörre a hűvös vendéglőbe. - Holborn meglepetten fordult meg. Az a kis, kövér trapper állt mellette, aki először figyelmeztette a feltűnő jól öltözöttség hátrányára.

- Van szerencsém - felelte városi módon az ügynök. - Ezt a csodálatos hirdetményt olvasom, de nem értem...

Beléptek a kocsmába. Az egyik sarokasztalnál néhány bányász iddógált, különben csak a vendéglős tartózkodott a söntéspolc mögött, az unalmas kora délutáni órákban.

- Sört adjál, Fred! De hideg legyen...

- Amilyen van... - felelte a kocsmáros. Álmos szemű, kövér ember volt ez a Fred. Amellett úgy bánt a vendégeivel, mintha kissé az idegeire mennének.

Morogva hozta a sört, és szó nélkül eléjük tette.

- Szóval maga még nem hallott a Véres Tomról? - kérdezte Tricklely, betöltve a sörét.

- Elkben a vasúti vendéglős beszélt róla. De nem adott bővebb magyarázatot. Talán rabló?

- Hm... az is, és mégsem az. Kétségtelen, hogy olykor rabol, de a hegyek között nem élhet fűből és levegőből. Azért mégsem rabló végeredményben...

- Hanem micsoda?

- Gyújtogató.

Holborn már nem merte mutatni, hogy csodálkozik. Mióta nyugatra jött, már néhányszor keményen gorombáskodtak vele, ha azt mutatta, hogy meglepődik valamin.

- Igen, gyújtogató. Egy esztendő alatt a város legnagyobb farmját négyszer égette porrá. Azonkívül néhány embert is a másvilágra küldött.

- De hát miért?

- Eh, hagyjon békét!... Gyerünk, Fred! Még egy sört! - Úgy látszott, mintha kellemetlenül érintené ez a beszéd tárgya.

Új vendég jött. Kissé öszülő, komoly, napbarnított arcú ember volt Gibson, a seriff. Viseltes, de tiszta, fekete ruhája, szigorú polgári jellemre vallott. Hófehér inge, rendes, sima csokornyakkendője, tükörfényes csizmái, határozott, lassú mozgású járása bizonyos méltóságot adtak a helyiségnek, ahova belépett.

Kissé szomorú arckifejezésében volt valami, amitől az ügynök megborzadt. Egy pillanatra nagyon örül annak, hogy nincs oka a törvény emberétől tartani...

- Idehallgasson, Fred - kezdte minden átmenet nélkül, a köszönést is csak azzal jelezve, hogy levette a kalapját. - Még egyszer és utoljára figyelmeztetem, hogy vegye ki a kezét abból a bandából, amelyik a whiskyt viszi át innen Mexikóba. Ezt ízenem Cressnek is!

- Most igazán nem csinállok semmit... - mondta a tulajdonos megszelídülve. - Nem tudom, Gibson, mit akar tőlem...

- Csak ne alakoskodjék! Jól tudom, hogy maga áll a társaság mögött, és az indián Chickwoock a közvetítő.

- Nem tudom, honnan veszi ezeket...

A seriff szó nélkül elindult a söntéspolc mögötti függönnyel eltakart helyiség felé. Belépett a fülkébe, és néhány másodperc múlva megjelent Chickwoockkal, akit a karjánál fogva előrelódított.

Holborn csodálkozva ismerte fel azt az öreg indiánt, aki dr. Patkinst elvitte Elkből.

- Azt hiszi, Fred, hogy be tud csapni engem? - kérdezte a seriff. - Másképp is jöhettem volna ide ma, ha nem nézném, hogy a csempésztől eltekintve sohasem volt bajom magával. - Egyet lódított az indián az ajtó felé. - Te pedig vigyázz magadra, tudom, hogy kik a cimboráid, és a legközelebbi szállítmánynál leszámolok mindnyájatokkal.

Fredet elöntötte a pulykaméreg.

- Azt hiszi, nem tudom, honnan fúj a szél? Hogy miért keres mindenfelé bűnügyeket, amivel kitüntetheti magát?!

A seriff egészen feléje fordult. Hüvelykujjait lazán függő revolverövébe akasztotta.

- Mit mond? Talán valami kifogása van ellenem?

- Ó, semmi! Legfeljebb az, hogy ennyi buzgósággal esetleg a Véres Tomtól is meg tudna szabadítani bennünket.

A seriff arca hirtelen bíborpiros lett és a keze az egyik revolvere felé rándult. Azután nagyot lélegzett, leeresztette a kezét és elment. Utána kisurrant az indián is.

- Mások jelentéktelen dolgaival akarja elterelni a figyelmet arról, hogy ez a Tom szabadon garázdálkodik - kiáltotta Fred.

Trickley felállt.

- Megyek innen a Sacramentóhoz csapdát állítani. Nyugalmasabb vidék az én érzékeny idegeim számára. Kaliforniában nincsenek ilyen banditák, ilyen seriffek és ilyen vendéglősök. A vendégekről nem is beszélve... Good bye...

És otthagyták őket.

Holborn is követte a példáját. Jó ötlete támadt. Feltűnt neki, hogy milyen tisztelettel nézték a seriffet mindazok, akik az ivóban voltak. Hm... ezt az embert kellene felhasználni a porszívó propagálására. Úgy látszik, hatással van itt a lakosságra. Nem is fontolgatta az ügyet, hanem egyenesen a seriffhez ment.

- Jó napot - köszönt tiszteletteljesen.

A seriff felnézett rá, bólintott és hátradőlt a karosszékében. Ingujiban ült az íróasztal előtt.

- Egy kéréssel jövök önhöz, mint a törvény köztisztelőjében álló és nagyra becsült...

- Nem veszek semmit, uram...

- Kérem, a hatóságnak alapjában véve pártolni kell engem, mert a közegészség ügyét szolgálom...

- Mondja el röviden, hogy mit akar?

- Szeretnék önnek egy porszívót kölcsönadni, hogy propagandát csináljon...

A seriff meglepetten körülnézett.

- Minek ide porszívó?

- Ezzel a gépezettel elérhetjük, hogy az irodákban a hivatalos írásokat ne lepje be a por.

- De hát miért ne lepje be őket? Mi a jó abban, ha ezek a régi vackok nem porosak? Ezenfelül bútorok, padló... Ugyan, hagyjon békében!

- Biztosíthatom...

- Most már menjen el, kérem!

Ez a kijelentés olyan határozott volt, hogy szó nélkül sarkon fordult és távozott. Nem éppen ideális környék üzletszerzők részére, az biztos. Ebéd után türelmesen üldögélt magában a vendégfogadó sarkában. Kora délután volt, rajta kívül csak egy igen részeg fuvaros tartózkodott a helyiségben, ez is aludt a karjára dőlve.

Négy óra felé egy negyvenöt év körüli köpcös, kopasz ember lépett az ivóba. Durva, érdes hangon köszönt, poros kalapját az asztalra dobta, és kissé szuszogott. Ruháját belepte a por, látszott, hogy messziről jött lovon.

- Halló, Fred! Először is egy whiskyt. Azután foglalkozz valamit a lovammal is. Odaállt a söntésposolhoz, verejtékes homlokát törölgette, és türelmesen várta, amíg a vendéglős betölti az italt.

- A seriff járt itt délelőtt - mondta Fred. - Neked is üzent.

Ah!... Ez az a bizonyos „Cress”, gondolta Holborn.

- Miféle üzenőnivalója van számomra a seriffnek?! - kérdezte összevont szemöldökkel, a büntudatukat leplező emberek kihívó hangján.

Ez a férfi csakúgy sugározta magából a durva, nyugati ember kegyetlen erejét és vadságát. Bár folyt a víz róla, és inge izzadtan tapadt a testéhez, vasesztésében bízva egyetlen hajtásra itta ki a jeges whiskyt. A kocsmáros kiment, hogy a lóról gondoskodják.

Ami ezután történt, az ijesztően, gyors és teljesen valószínűtlen volt.

Cress megfordult, és a söntéspolcnak dőlve körülnézett az ivóban. A felső zsebéből cigarettát dugott a szájába, majd groteszken gyors mozdulattal előkerült az öngyújtó is, és rágyújtott.

A helyiségben csak Holborn tartózkodott és a teljesen részeg fuvaros, aki aludt.

Az udvar felé néző ablak egyszer csak kinyílt, és belépett rajta egy ember. Az arcát végig kendő takarta el, amelyet hátul a kalapja alatt kötött meg. Mint valami csodálatos balett-táncos, olyan nesztelenül ért a szobába, egyetlen hosszú lépéssel, a nyitott ablakon át. Előrejutott. A kendőn két nyílás volt lyukasztva, a szemei számára.

- Jó napot, Cress!

A köpcös, nyers, vad alak megfordult, azután döbbszerűen lépett hátra. A másiknak nyugodtan lógott le a két keze. Cressnek legalább tíz centiméterrel közelebb esett tenyeréhez a revolvere.

Holbornnak sarkáig bizsergett a rémület.

- Hármat számolok, Cress. Azután előrántom a revolvart és lelőlek. Nálad is van fegyver. Védekezz.

Cress eddig még egy szót sem szólt. Most hirtelen rekedten, érdesen felkacagott.

- Hattal könnyen végeztél, de nem azért, mert ügyes vagy, hanem megzavartad őket ezzel a gyerekes blöffel.

- Egy...

- Csak számolj! Most már elbánok veled! Mindössze ebben rejlett a hatalmad. A bekötött arc, a váratlan megjelenés zavarba hozta Pattot, Cornert és...

- Kettő...

- Még csak azt akarom mondani neked, jól figyelj ide...

Aljas és okos csellel próbálkozott meg. Mondat közben, mialatt a másik kiszámolta volna a harmadikat, mialatt bizonyára várta a mondat befejezését, Cress a revolveréhez kapott, és...

Hogy történt? Az esemény gyorsasága ellenőrizhetetlen volt. A bekötött arcú kezében szinte egyetlen mozdulattal felcsillant a revolver, és mielőtt még Cress a magáét kihúzta volna a tokjából, átlőtt fejjel bukott hanyatt.

Az ismeretlen még állt egy másodpercig, revolverrel a kezében, és körülnézett lassan. A kendő mélyéről elővillanó szemek Holborn arcán pihentek meg.

Az ügynöknek elállt a szívverése. A fuvaros csak a lövésre ébredt fel, és bambán nézett. Holborn tudta, hogy meg kell halnia, mert e pillanatban a revolvertartó kézen megpillantott egy friss sebet, amelynek „S” alakja volt. Ezt a sebet a vonatról lehulló poggyász hasította a fiatal Patkins kezén!

A bekötözött arc saját keze felé fordult, és újra Holbornra nézett. Most! Most jön a lövés! A gyilkos rájött, hogy Holborn felismerte!

Irtózatos három másodperc. Mintha habozna...

Azután sarkon fordult, és szinte jelenésszerűen eltűnt két hosszú, nesztelen ugrással az ablakon át.

Holborn úgy érezte, hogy még sohasem állt ilyen közel a halálhoz. És ez a hite száz százalékgig fedte a valóságot.

2.

Tíz percen belül az ivó tömve volt emberekkel. Mindenki összevissza beszélt. Holbornt faggatták, mert a fuvaros csak makogni tudott. Holborn nyolcszor, tízszer, hússzor mesélte el a párbaj történetét.

- A Véres Tom!... A Véres Tom!... - mondta mindenki. Az „S” alakú sebről nem beszélt az ügynök. Úgy érezte, hogy ezt még át kell előbb gondolnia.

- A Hetedik... - mondta egy hórihorgas bányász, és végigfutott a többiekén is; fejcsóválva, csodálkozva mormolták: „A hetedik...”

Holborn váratlanul népszerű ember lett, mindenki körülötte tolongott.

- És hogy történt a lövés? Ki nyúlt először a revolverhez?

...Csend lett, az emberek utat nyitottak. A seriff érkezett meg. Először a halotthoz ment, letérdelt, figyelmesen megnézte, azután felállt.

- Ki volt jelen a gyilkosságnál?

Holborn büszkén lépett előre.

- Jöjjön velem. - Azután hátrafordult a segédjéhez, aki vele együtt lépett a vendéglőbe. Maga intézkedjék itt, Jenkins. Azután a vendéglőssel együtt jöjjön vissza az irodámba. Ki akarom hallgatni, Fred!

A kocsmáros, aki eddig hamuszínű arccal állt a sarokban, valamit dünnyögött. A seriff ment, de különös módon, lehajtott fejjel, mintha szégyellne az emberek szemébe nézni. És jól hallotta a suttogást:

„A hetedik.”

HARMADIK FEJEZET

Körvadászat emberre

1.

Arthur Wheeler a nyolcvanas évek végén néhány kétes alak társaságában, akikkel közben ismerkedett meg, az arany felé özönlő emberáradattal együtt érkezett Kaliforniába, hogy ő is szerencsét próbáljon a diggerek között. Eleinte nem sok eredménnyel működtek, később azonban gazdag aranylelőhelyre bukkantak, és mint vagyonos emberek indultak útnak, hogy elbúcsúzza Kaliforniától, valahol letelepedjenek.

Wheeleren kívül tízen voltak: Patt, Corner, Cress, Lindsay, Bronson, Ashley, Cresby, Fowler és Harrington. Wheeler lassan kiismerte őket, és nem sokat tartott róluk. De hát errefelé nincs bő választék társakban.

Mikor visszafelé indultak, csatlakoztak egy másik társasághoz, ezek nyolcan voltak, közöttük egy asszony is gyermekkel és egy fiatal mesztic. Akkoriban majdnem olyan nehéz volt az aranyat elvinni Sacramento környékéről, mint megtalálni. Szerencsés diggerek a kibányászott arannyal csoportosan indultak útnak visszafelé, mert a környéken hemzsegő rablók az arany-szerzésnek azt az egyszerűbb módját választották, hogy leöljék a hazaigyekvő bányászokat.

A hegyvidék legrettegettebb rablója Shiwán volt, egy indiánbandita. Erejéről, ügyességéről legendákat meséltek, és bandája a nyugat válogatott rablóiból állt.

Arthur Wheeler és tíz társa együtt lovagolt Hawkins karavánjával. A két csoport, néhány uncia különbséggel egyforma mennyiségű arannyal indult útnak. Wheeler már ekkor nős ember volt, de feleségét és két kisfiát San Franciscóban hagyta James Butler „Aranytanya” nevű bányász-otthonában. A kisebb fiú, Tom talán ötéves volt, Dick, az idősebbik, tizenkettő múlt, ezért Wheeler okosabbnak látta, ha az asszonyt a két kis gyermekkel nem viszi el a veszélyes bányavidékre. A Sacramento környékén ezidőtájt négy világrész rablója és kalandorai adtak találkát egymásnak, ezért csak helyeselni lehetett Wheelernek azt az elhatározását, hogy családját San Franciscóban helyezze el, James Butler fogadójában, míg ő maga elmegy szerencsét próbálni.

A másik nyolc bányász vezetője, Hawkins nem így gondolkozott. Elhozta magával Kaliforniába feleségét és Kittyt, kétéves kislányát. Ezek ott voltak a bungalowban, míg ő olykor naphosszat szitálta, derékig vízben a folyó iszapját. Ez is lehet szempont: az asszony főz, mos és megakadályozza, hogy a környéken gomba módra elszaporodó rulett- és kártyalebujokban is szerencsét próbáljon a bányász, ahol egy nap alatt elveszítheti esetleg több hónapos, keserves fáradságának eredményét.

A két társaság együtt indult útnak San Francisco felé. Semmiféle óvatossági rendszabályt sem mulasztottak el, hogy egy esetleges rablótámadás készen találja csapatukat. Azonban úgy látszott, Shiwán hordái ez alkalommal vagy másfelé jártak, vagy nem tartották ajánlatosnak, hogy megtámadják őket, mert baj nélkül érték el a dombvidéken túl azt a forgalmasabb, biztonságos vidéket, amely már kívül esett Shiwán körzetén. Hawkinsék csoportja nem San Franciscóba készült, hanem Dél-Kaliforniába igyekezett, a gyümölcstermő vidékre, ahol már régebben előre kiszemeltek egy szép darab földet. Itt, ahol biztonságban érezték magukat, elvált egymástól a két csoport. Wheeler tizenegy tagú csoportja San Francisco felé indult, a másik karaván délnek igyekezett aranyával.

Hawkins mellett Fernandez lovagolt, egy fiatal mesztic. Csinos, vidám gyerek volt. Eleinte, a bányászás keserves munkája közben, naphosszat énekelt. Később elnémultak a nótái: Fernandez beleszeretett a szép Hawkinsnébe. Természetesen badarság lett volna megmondani az asszonynak, szerelmet vallani, vagy csak közeledni is hozzá, hiszen Fernandez mesztic volt! Indián apától és holland anyától származott. Remélhetett egy mesztic többet, mint hogy a bányászok eltűrjék maguk között, esetleg barátságosak legyenek hozzá?

Ezért egyre kevesebbet dalolt. Ha csak tehetett, pihenéskor karjába fogta Hawkinsné két éves kislányát, odaült a szekér felhágójára, csitítgatta a gyereket, mosolygott rá, és órák hosszat játszott vele. Ennyit egy meszticnek is szabad.

Ki hitte volna a szelíd, értelmes fiatalemberről, hogy az Egyesült Államok rablói között származása és működése alapján a második hely illette meg? Fernandez ugyanis Shiwán fia volt. Az anyját úgy rabolta el a rettenetes indián, és a finom hollandi asszony elég hamar belepusztult a nomád rablóéletbe a hegyek közötti barlangok mélyén, ahová Shiwánt követnie kellett. Előbb azonban a világra hozta Fernandezt. A fiú hatéves korában már ismerte a kacskaringós titkos ösvények minden kanyarát, tízéves korában száz lépésről kapásból lőtte le a magasban kóválygó keselyűt. Rablók között nőtt fel, szabadon, kitéve a perzselő nyári forróság, a dermesztő téli fagy minden viszontagságának, és tizenöt éves volt mikor részt vett az első rablásban.

Később az apja valahonnan egy iszákos, elcsapott orvost szedett fel, ez tanította a fiút írni-olvasni, és még sok mindenre, ami Fernandezt megkülönböztette az eldurvult agyú rablóktól. Így azután tizennyolc éves korában neki jutott a legnehezebb feladat: ott élni a bányászok között, megbarátkozni velük, úgy tenni, mintha ő is keletről jött szerencsevadász lenne. Azután visszalovagolt a hegyek közé, és pontos értesülések alapján irányította apja mellett az éjszakai támadásokat, miután tudta, hogy mennyi arannyal, ki, merre indul.

Ezért mehetett nyugodtan a két karaván, Shiwán hordáitól békében maradtak. Előző éjszaka ugyanis Fernandez titokban meglátogatta az apját a hegyek között.

- Holnap indulunk - mondta Fernandez. - Tizenkilencen leszünk, meg egy asszony a gyerekeivel.

- Sok aranyat visznek?

- Nagyon sokat.

A hatalmas ősz indián szájába tette nyakáról lefüggő cseréppipáját és megtömkölte dohánnyal.

- Merre mennek? - kérdezte, miután rágyújtott.

- A déli úton. A dombokig együtt leszünk, ott a társaság fele különválnak.

- Akkor éjfél után...

- Azért írom le ilyen pontosan az utat, mert nem akarom, hogy megtámadjátok őket.

Az öreg indián módra nyelte a füstöt, és gondolkozott.

- Nem akarod?

- Nem. És azt is megmondom most, hogy nem jövök többé vissza. Elmegyek délre a fehérekkel. A bányász részből betársulok hozzájuk.

Az öreg összehúzott szemmel nézett a füstbe.

- Átkozott asszony... - mondta aztán.

- Ezt ne mondd. Mert nem tűrhetem.

Az öreg felugrott:

- Hát menj! De aranyat nem kapsz egy unciát sem! Érted?! Ha akarsz, pusztulj innen, de ha elárulod a rejtekhelyet...

- Elég. Nem kell rész a gyalázatos aranyatokból. Megcsömöröltem a vértől. De ha ennek a csapatnak valami baja történik útközben, akkor halld az eskümet: Istenemre kiirtlak mindannyiódokat, hogy nyomotok sem marad.

Ezzel sarkon fordult és ment.

Az öreg Shiwán először a revolveréhez kapott. Azután mégis meggondolta magát.

- Mit mondott Fernandez? - kérdezte később az egyik alvezére.

- Fernandez megmondta, hogy merre mennek a bányászok. Ezeket a bányászokat nem fogjuk megtámadni. Fernandez így akarja, mert szeret egy asszonyt.

Mike, egy kétméteres rabló szitkozódni kezdett.

- Talán be akar csapni a kölyök? Egyedül akarja megszerezni a zsákmányt?...

- Nem hiszem - felelte Shiwán. - Figyeljetek - folytatta aztán -, ha a domboknál elváltak és Fernandez dél felé ment az asszonnyal, akit szeret, azt a másik tizenegyet megtámadjuk, mielőtt elérik az országutat.

3.

Wheelert és tíz társát, miután elbúcsúztak Hawkinséktől és az utolsó éjszakai pihenőt tartották, túl a dombokon, váratlanul fegyveres rablók fogták körül, lövésre kész puskával.

- Aki mozdul, golyót kap! Én Shiwán vagyok!

Jól tudta, hogy nevének milyen ijesztő hatása van, ezért váratlan támadásoknál ezt, mint valami csatakiáltást hallatta, hogy még jobban megrémítse az áldozatokat.

Lindsay revolvert rántott. A következő pillanatban hanyatt bukott lövéstől találva. Cress a kocsijából tüzelt, és Shiwán a melléhez kapott.

A lövöldözés nem tartott soká. Ezen a vidéken már könnyen érkezhettek segítség. A banditák siettek. Inkább puskaaggal dolgoztak. A megtámadottak egy része amúgy sem moccanhatott a fegyvercsövek előtt. Percek alatt a rablóknál volt az aranypor, és elvágattak a kis társaság egyévi nehéz munkájának eredményével.

A hegyi ösvény első kanyarodójánál Shiwán lebukott a lováról. A seb súlyos volt, Cress golyója a tüdőt érte. A rablók két ló közé erősített pokrócon vitték a rejtekükig.

A retteget rabló hajnalra meghalt. Társai nem sajnálták túlságosan. Jó mélyén elásták, és néhány követ helyeztek a sírja fölé, nehogy éjjel a hiénák kikaparják. Ez volt Shiwán végtisztessége.

- Lindsay...

Wheeler, akit puskatussal vágta fejbe, magához tért s a sebesülthöz kúszott.

- Azt hiszem... nem veszélyes... - mondta Lindsay.

Miután megnézték a sebet, látták, hogy mindössze egy apró lött seb a vállban, amely közben összezárult. Zsebkéssel eltávolították a golyót, és Lindsay máris jól érezte magát. Errefelé nem túlságosan érzékenyek az emberek.

- Átkozottak! - mondta Patt. - Most úgy állunk itt, mint mikor megérkeztünk...

Csüggedten ültek. Lindsay úgy látszott, töpreng valamin.

- Kötelességünk lenne - mondta végül -, utána menni ennek a másik karavánnak. Hátha őket is megtámadják a rablók. Vagy talán már meg is támadták.

- Igazad van - mondta Burns. - Megyünk Hawkinsék után.

Csendben lovagoltak dél felé. Elöl Lindsay suttogott Cress-szel. Később bevonták Cornert is, majd Ashley és Fowler dugták össze a fejüket.

- Miről tanácskoztok? - kérdezte Wheeler.

- Idehallgass, Wheeler! - mondta Lindsay -, tudjuk, hogy te nem vagy magunkfajta ember. De most hiába mondsz ellent. Nincs kedvünk visszamenni a Sacramentóhoz és előlről kezdeni ezt az átkozott bányászéletet.

- Nincs, nincs... - mondták többen.

- De hát mit akartok? - kérdezte elhúlten Wheeler.

- Megtámadjuk ezt a nyolc embert, és elvesszük az aranyukat - felelte keményen az óriás Lindsay.

Mielőtt felelhetett volna, valamennyien vágatásba kezdtek. Wheeler tehetetlen dühvel nyargalt utánuk. Legszívesebben agyonlőtte volna őket. De hogy akadályozhatja meg a gyalázatosságot? Mit tehet egyedül tíz fegyveres ellen?

...Utánuk sietett, de úgy látszik az ő lova silányabb volt. Fél óra múlva eltűntek előle. Kétségbeesetten sarkantyúzta az állatot.

...Hawkins karavánja még nem járhatott messze. Wheeler egyszer csak sortüzet hallott, azután egyes lövéseket.

Mit tehet? Istenem!

Öklével verte a ló fejét, hogy gyorsabban vágasson. Hiába...

A tábor helyén szörnyű kép fogadta. Lindsay és a többiek lelőttek mindenkit. A felborított szekér körül halottak heverték. Világos volt. Ha kirabolták ezeket, meg is kellett ölni valamennyit, hiszen a megtámadottak név szerint ismerték a támadókat.

Corner és Harrington már elosztották a rablott arannyal telt kis zsákokat, arányosan terhelve meg egy-egy lovat. Valamelyik felgyújtotta a szekeret, amely nagy lánggal égett, megvilágítva a szörnyű öldöklés színhelyét.

Hawkins hanyatt feküdt, szétszapott karral, fénytelen szemével az ég felé bámulva, holtan. Wheeler döbbenet, megkövületen állt. Képtelen volt rá, hogy mozduljon vagy szóljon. Egy hatalmas árny lépett eléje. Lindsay volt, valamennyiük között a legerősebb és legbrutálisabb:

- Ha tetszik, ha nem, megtörtént! Mit akarsz tenni?

- Gyalázatos rablógyilkosok vagytok!

Lindsay kurtán felnevetett:

- Egyszerűen végezhetnék veled is. De nem szükséges. Tizenegyen indultunk el Sacramentóból. Ha nem Shiwán számlájára írják a rablást, hanem bennünket fognak el, akkor velünk együtt téged is felkötnek.

- Azt mondom - szólt közbe Cress, aki odajött - fogadd el a zsákmány rád eső részét, ez a legokosabb, amit tehetsz.

- Soha! - kiáltotta Wheeler -, aljas rablókkal nem osztozom.

- Előre! - kiáltotta Cressby -, virrad!

A tíz ember már elvágatott.

Wheeler körülnézett. Sorra járta az elhullottakat. Egy sem élt. Hirtelen gyereksírást hallott. A táborhely szélén, a bokrok között, valami fehérét pillantott meg. Mielőtt odaérhetett volna, egy férfi kúszott elő, kisgyerekekkel a karján. Fernandez volt. Egyik kezével magához szorította a gyereket, másik kezével a csípőjét fogta.

- Segítsen... - lihegte... - Mindent hallottam... Tudom, hogy... tisztességes ember.

Wheeler elsősorban a gyereket vette fel. Miután a kislányt egy pokrócra tette, utánanézett a sebesültnek. A golyó a mesztic csípőjébe fúródott, és a csontot is súrolta. Bekötözte Fernandezt, aki nagyon legyöngült a vérvesztéstől. Ismerték egymást, hiszen együtt jöttek az útkeresztelkedésig.

- Wheeler... - suttogta a félvér. - Nemsokára fellép a sebláz... elveszítem az eszméletem... Tegye, amit mondok, és nem fog rosszul járni... Több aranyat adok magának, mint amennyit elvesztett... Hinnie kell nekem...

- Bízhat bennem, Fernandez. Ami az aranyat illeti, én anélkül is...

- Sok aranyat fog kapni... amennyit akar... Nem vagyok lázas... Csak annyit kérek magától, hogy vigye ezt a gyereket San Franciscóba... viselje gondját, érte jövök.

- Elsősorban azt mondja meg, hogy mit csináljak magával?

A beteg arca piros lett, csillogott a szeme, és cserepes száján szaporán járt ki és be a levegő.

- Menjen vissza... A dombokon túl... ahol tegnap megálltunk, az utolsó előtti táborhelynél, lakik... Tonga, a pásztor... egy pawnie indián... Mondjon el neki mindent... azután... menjen el nyugodtan a gyerekekkel... Tonga... majd... gondomat viseli...

Wheeler nyeregbe szállt a gyerekekkel, és elvágatott Tongához.

A vén indián pásztor nem volt rabló, nem is cimborált velük. Egyszer a hegyek között Fernandez az élete kockáztatásával mentette meg Tongát, azóta tudta, hogy a vén pawnie-ra mindig számíthat. És nem is tévedett.

Wheeler mindent elmondott, az indiánnak. Tonga nyugodt, barna arcán egy vonás sem rezdült.

- Lovagolj el nyugodtan, uram, a gyerekekkel. Fernandezről gondoskodni fogok. Elhozom ide a kunyhómba.
- Tonga. Mond meg Fernandeznek nem szabad feljelenteni Lindsayt és a társait. Én is bajba kerülnék.
- Biztos lehetsz, uram, hogy Fernandez senkit sem fog feljelenteni. És Tonga is tud hallgatni.
- Isten veled.
- Jó utat.

Ellovagolt a gyerekekkel. Még a fordulónál sem volt mikor lódobogást hallott maga mögött. Tonga vágtatott el mellette, mint a szélvész. Ment Fernandezért.

5.

A tíz rabló készen arra az eshetőségre, hogy gyanúsak lehetnek, miután együtt indultak el Hawkinsékkal, Fort-Rowerben jelentették a hatóságoknak, hogy kirabolták őket.

Ezután folytatták útjukat, és miután nem San Franciscóba igyekeztek, elkerülték Wheelert. Wheeler szomorúan érkezett meg az „Aranytanyára”, ahol feleségét és két fiát hagyta. A leveleiben jelzett arany helyett mindössze egy kétéves kislányt hozott, akit Kittynek hívtak.

Keserves napok következtek a kis családra. Az „Aranytanya” tulajdonosa, Butler jóvoltából tengődtek valahogy. Dick iskolába járt, az ötéves Tom a kis Hawkins Kittyvel játszadozott naphosszat. Az asszony mosást vállalt, Wheeler napszámos munkát végzett.

Egy év múlva jelentkezett Fernandez.

Wheeler nem tudta még, hogy Fernandez törvényen kívül áll, és vérdíj van kitűzve a fejére. Ugyanis Shiwán egyik embere megsebesült egy újabb támadás alkalmával. A rablót elfogták. Shiwán emberei a szerencsétlen eset óta, mikor főnökük elpusztult Cress lövésétől, babonásan gyűlölték Fernandezt. Úgy érezték, hogy a fiú oktalansága döntötte bajba őket, és a vén indián halálával letűnt a szerencsecsillaguk. Ezért a rabló, mert tudta, hogy úgyis felkötik, elmondta a titkot.

- Tudjátok meg, hogy Fernandez, a mesztic Shiwán fia volt. Ő kémkedett közöttetek, azután velünk együtt rabolta ki azokat, akik elég bolondok voltak és bíztak benne.

A rablót felkötötték, és Fernandez fejére vérdíjat tűztek ki.

De a meszticet nem sikerült elfogni. Azután váratlanul Fort-Rowerből egy csapat lovas katona érkezett a hegyek közé. Sacramentót nem is érintették. Tonga az öreg indián mesélte, hogy egy hónapig járta az aránylag kis csapat katona a hegyi ösvényeket. Úgy látszik, Fort-Rowerben megelégtették Shiwán hordájának működését, mert a katonák csak akkor jöttek le a hegyek közül, mikor az utolsó rablót is felhajszolták és lelőtték a rejtekhelyén.

Több rabló a hegyek között nem volt. Azután még nyolcszor, tízszer kellett kijönni a csapatnak Fort-Rowerből, mert újabb bandák alakultak, de senki sem bújhatott el többé a Nevada-hegység szirtjei között.

A Sacramento völgye éppolyan biztonságos hely volt, mint San Francisco. A diggerek rablóvilágának hőskora hirtelen letűnt. Azontúl már csak szerencsevadászok keresték fel a Sierra Nevada kaliforniai lejtőit. Kutattak Shiwán mesebeli kincsei után. Azt a sok mázsa aranyat szerették volna elvinni, ami valahol bizonyára ma is megvan.

Wheeler mindezt nem tudta, mikor egy év múlva Fernandez eljött San Franciscóba Hawkins Kittyért, és sok-sok aranyport hozott. Többet, mint amennyiről Wheeler valaha is álmodott.

A kis család ámulatlan nézte a kincset. Butler, az Aranytanya tulajdonosa éppen akkor lépett be, mikor ott feküdt kirakva az asztalon az aranyporral telt kis zsákok csoportja.

- Mr. Butler! Fernandez barátom, akivel együtt dolgoztam Kaliforniában, elhozta a részemet. Mi most elmegyünk innen. Maga sokszor volt hozzánk jó, legyen meg a jutalma érte - mondta Wheeler.

Az álmélkodó tulajdonost busásan megajándékozták.

- Mit fog csinálni ezzel a sok arannyal, Mr. Wheeler? - kérdezte.

- Farmot veszek. Gazdálkodni fogok Nevadában. Ott olcsó a föld és jó.

Mikor Butler kiment, Wheeler Fernandezhoz fordult, aki a kis Hawkins leánnyal játszott.

- Remélem, nem vitte túlzásba a hálát, és megtartott magának annyi aranyat, amennyi elegendő ahhoz, hogy letelepedjék valahol.

Fernandez kreol arca néhány másodpercig kifejezéstelen tekintettel nézett valamerre a semmibe. Azután azt mondta:

- Nekem annyi aranyam lehetne, amennyi senkinek sincs a földön. De nem kell. Most már meg fogok élni, szerényen, a magam erejéből. Fel akarom nevelni ezt a kislányt. Maga többet tett értem, Mr. Wheeler, mint amennyit valaha is meghálálhatok, mindig tudni fogja, hogy hol vagyok és mindig számíthat rám, ha szüksége lesz a segítségemre.

Mielőtt még Wheeler magához térhetett volna meglepetéséből, a mesztic, a karján a kis Hawkins lánnyal nesztelenül kiosont a szobából.

6.

Wheeler Balting Cityben telepedett le. Az aranyon hatalmas birtokot vásárolt. Néhány év múlva az egyre fejlődő Balting City leggazdagabb földesura Arthur Wheeler volt. A hatalmas legelő, amíg a szem ellátott, nyájakkal telt meg, lovaiért messzi földről jöttek a vásárlók.

Múltak az évek, Tom már tizenöt esztendő, erős, nagy fiú volt. Dick letette az orvosi vizsgát, és visszatért Balting Citybe, hogy ott telepedjék le mint orvos. És egy nap Shiwán átkozott aranya meghozta a gyümölcsét: kísértetek jöttek elő a sírból, hogy végezzenek a Wheeler családdal.

Lindsay és társai annak idején hajókat béreltek, szállítmányozással foglalkoztak, de különböző szabálytalanságok, piszkos ügyek nyakát szegték a vállalatnak, és a tíz ember néhány év alatt ismét elszegényedett.

Elhatározták, hogy vagyonuk roncsán San Franciscóban játékkaszinót nyitnak. Kikerülhetetlen volt, hogy ne vetődjenek el az Aranytanyára Butlerhez. Hiszen itt a diggerek szálltak meg, akiket ügyesen elcsaltak este a kártyabarlangba. Sok szó esett itt szerencsés és balsors által üldözött bányászokról. Ez volt a főtéma. Így történt, hogy az egyik aranyásó azt mondta Lindsaynek:

- A legszerencsésebb fickó mégis Butler, a tulajdonos. Hiába járt egy évig azon az átkozott helyen, és mégis talált annyi aranyat, amennyi egy bányász része.

A vendéglős, aki ott mellettük, rábólintott.

- Úgy van, ahogy mondod. Mikor túrtam a földet, üres kézzel jöttem vissza. Mikor nem számítottam rá, az az áldott Wheeler tisztességes osztaléknak megfelelő aranyat adott.

Cress, aki szintén ott ült, gyorsan összenézett Lindsayvel.

- Wheeler? Mintha hallottam volna ezt a nevet... - jegyezte meg közömbösen Lindsay. - és honnan volt annyi aranya?

- Egy mesztic barátja hozta, bizonyos Fernandez nevű, akivel régebben együtt dolgoztak.

- Érdekes történet - bólogatott.

- Ez a Fernandez valami kislányt bízott rá - folytatta a vendéglős. - Hawkins Kittynek hívták.

Lindsay alig tudott visszafojtani egy felkiáltást. Mikor egyedül maradt Cress-szel és a cimboráival, gyorsan tanácskozni kezdtek.

- Te érted?

- Világos! Fernandezről már kiderült, hogy Shiwán fia volt. Összejátszott Wheelerrel, hogy bennünket fosszanak ki, és nem számítottak arra, hogy mi azután megtámadjuk Hawkinsékat. A napnál világosabb minden, hiszen Hawkins leányát elhozták ide, és Wheeler később megkapta Fernandeztől az osztalékát. Úgy látszik, Fernandez súlyos sebet kapott valamelyiküinktől, és azt nyögte egy évig.

- Akkor lehet, hogy Wheeler most gazdag ember - mondta Corner.

- Azt mondta, hogy Nevadában akar letelepedni - szólt közbe Bronson.

- Mi bejelentettük annak idején a kárunkat - fűzte tovább Patt. - Erről jegyzőkönyv van Fort-Rowerben.

Lindsay hatalmas öklével az asztalra csapott és határozottan mondotta:

- Ha van valamije Wheelernek, akkor esküszöm, hogy mi is gond nélkül élünk ezután.

7.

Egy este lovas érkezett Wheeler háza elé. Lindsay volt. Wheelerrel a tornácon találkozott.

- Jó estét.

Az őszülő farmer egy pillanatig meghökkent.

- Lindsay! Hogy mertél idejönni?!

- Beszélnem kell veled...

- Nincs veled semmi beszélnivalóm.

- Gondold meg, Wheeler. Nem a seriffhez mentem előbb, hanem ide jöttem. A közelben várnak rám a többiek is.

- Takaródj innen, a többiekkel együtt!

- Kezemben van a jegyzőkönyv Fort-Rowerből, hogy Shiwán emberei kiraboltak minket. Kezemben van a köröztvény, hogy Fernandez Shiwán fia volt. Be tudom bizonyítani, Butlerrel, hogy a megölt Hawkins leánya nálad volt. Be tudom bizonyítani, hogy Fernandezzel Butler jelenlétében osztottál. Hogy jutott hozzád Shiwán áldozatának a lánya? Milyen viszonyban voltál Fernandezzel és ha nem igaz, hogy tőle kaptad az aranyat, miből vettél birtokot?...

Wheelerre mindez úgy hatott, mint a villámcsapás.

Lindsay minden szava igaz és mégis hazugság. Minden tárgyi bizonyíték ellene szól. Csak Tonga, Fernandez és az Isten tudják, hogy ártatlan.

Fernandez! Hiszen tudja, hogy hol van most a mesztic! Fernandez megmenti!

- Mit kívántok? - kérdezte most már nyugodtan.

- A vagyónunkat.

- Nem raboltatok eleget?...

- Nem fogod magad ártatlan emberek rágalmozásával megmenteni. Fernandez cinkosa hiába vall ellenünk. Ha tisztességesen osztozni akarsz, hagyunk annyi a birtokból, amennyiből te és a családod megéltek. Ha nem, akkor bizonyítékaimmal a seriffhez megyek.

- Menj, ahová akarsz Lindsay. Rablógyilkosokkal nem osztozom!

Lindsay egy pillanatig habozott, aztán ment. Egyenesen a seriffhez, akit a hivatalában talált.

- Mr. Gibson! Megérkeztünk Balting Citybe tízen - mondta határozottan -, akiket tizenegy év előtt Wheeler és cinkosai kiraboltak.

A seriff csendesen felnézett.

- Ez ostoba hazugság - mondta nyugodtan.

- Bizonyítékokat hoztam.

Írásokat vett elő, és hosszan magyarázott.

Egy óra múlva a seriff kissé sápadtan lovagolt a tíz ember élén Wheeler farmjához.

8.

Miután Lindsay elsietett, Wheeler felnyergeltette a lovát, azután bement az ebédlőbe, ahol együtt volt a család. A tizenöt éves Tom, Dick az orvos és Wheelerné.

- Most én ellovagolok - mondta csendesen Wheeler -, és lehet, hogy két hétig is eltart, amíg visszaérek. Azalatt sok kellemetlenségben lesz részetek. Meggyanúsítanak majd azzal, hogy rablókkal cimboráltam. Sajnos akkor még nem tudtam, hogy Fernandez, akitől az aranyat kaptuk, Shiwán fia. Később olvastam a lapokban. Ha jelentkezem a törvény előtt, nem büntettek volna meg. Fernandez miatt nem tehettem ezt. Most sok bizonyíték szól ellenem, de mire visszatérek, elsöpröm ezeket a gazembereket és akasztófára juttatom őket. Addig nektek nagyon rossz lesz. Viseljétek el türelemmel.

- De hát... ki vádol? - kérdezte rémülten az asszony.

- Közöséges rablógyilkosok vádolnak, akiket felköttetnek. De ehhez előbb Tanassoba kell mennem. Csak Fernandez menthet meg engem, és ő juttathatja kötélre Lindsayt és a többi gazembert.

- Nem mondhatod meg egyszerűen a seriffnek, hogy hol találja meg Fernandezt? - kérdezte Dick.

- Nem. Én nem árulhatom el a meszticet.

A seriff lépett a szobába.

- Jó estét, Mr. Wheeler, néhány ember feljelentette önt, és megdöbbentő adatokkal bizonyította a vádat. El kell most jönnie a hivatalomba, hogy tisztázza magát, ha tudja.

- Megyek, Gibson. Ha nincs kifogása ellene, előbb néhány utasítást adok az intézőmnek.

- Tessék...

Wheeler távozott.

A hátsó kapun csendben kivezette a lovát, azután felpattant rá és elvágatott. El kell jutnia mindenáron Tanassoba. Még akkor is, ha a szökését beismerésnek veszik. Utólag mindent tisztázni fog.

A seriff nyugodtan ült. Türelmesen várakozott Wheelerre. Kínos, lassú percek múltak.

Egyszerre Lindsay lépett be kopogtatás nélkül.

- Seriff! Wheeler megszökött! Ez elég bizonyíték!

- Ha igaz, akkor elég!

- Az apám egy koronatanúért ment! - kiáltotta Dick.

- Magát teszem felelőssé a szökésért - kiáltotta Lindsay a seriffre. Ez nyomban felugrott és kiment vele.

Tom utánuk indult.

- Itt maradsz! - kiáltotta Dick.

- Eressz... - Kiszakította magát a bátyja kezéből, és mielőtt megakadályozhatták volna, elfutott. Dick utána sietett a sötét udvarra. A kapu felől lódobogást hallott és a tizenöt éves Tom elvágatott.

- Merre mehetett? - kérdezte a seriff Lindsay lovaglás közben.

- A hegyek felé menekült. Arra látta egy bányász, akivel az imént találkoztunk. Bizonyára a hátsó kapun szökött meg.

- Akkor az északi országútra akar kijutni... Hárman jöjjenek velem, az úton alkossanak két külön csoportot, nagy ívben kerüljék meg a dombot, kelet és nyugat felé. Nem menekülhet! - mondta a seriff, aki úgy ismerte a vidéket, mint a tenyerét.

Megkezdődött a körvadászat. Emberre! Szép holdvilágos éjszaka volt, ami nem kedvezett a menekülőnek.

Azt nem tudta a seriff, hogy a tíz vádló sejtette Wheeler menekülésének az okát. Érezték, hogy valami meglepetést tartogat. Megbeszélték tehát, hogy ha lehet, üldözés közben végeznek Wheelerrel. Akkor nyert ügyük van. A halott nem beszél, és a bizonyítékok tökéletesen megtévesztőek.

Wheeler sebesen vágatott. Tisztában volt azzal, hogy üldözni fogják. Ha eléri a dombokon túl az erdőt, akkor megmenekült, és eljut Tanassoba.

De nem érte el. Lindsay csoportja, amelyhez Cress, Corner és Ashley is tartoztak, kitűnő lovaikkal vad iramban törtek előre kelet felé, és egy óra múlva nyomában voltak a menekülőnek. Most el kell végezni a dolgukat, mielőtt a seriff jön...

Mikor Wheeler látta, hogy utoléri, szembefordult az üldözőivel, és megállt. Ekkor Lindsay lelőtte.

...Közelről, gyorsan, anélkül, hogy Wheeler előzőleg csak egy mozdulatot is tett volna a revolvere felé. Tehát voltaképpen aljas orrgyilkosság volt, ami történt.

Wheeler holtan bukott le a lováról. A bandita ezután kivette az áldozat revolverét, elsütötte, és melléje dobta a földre.

Azután bevárták a többieket.

A seriffnek azt mondták, hogy Wheeler adta le az első lövést, csak azután terítették le. A kis csapat visszafordult. Gibson egész idő alatt nem szólt. Balting Cityben intézkedett, hogy hozzák el kocsin a halott Wheelert.

Közben a becserkészett áldozathoz megérkezett a fia...

Tom ott állt az északi országúton apja holtteste mellett. A gazdátlan ló, valamivel távolabb legelt. A tizenöt éves gyerek nem sírt. Csak állt egy helyben és nézte az apját. Magában bizonyára valami szörnyű fogadalmat tett, de az arca nyugodt volt, inkább elgondolkozó, mint szomorú.

Felvette apja fegyverét, magához vette a revolverét és minden holmiját, nyeregbe szállt és a ló orrát a hófödte hegycsúcsok felé fordítva elvágtatott.

Tom Wheeler eltűnt. Hiába kutattak utána, hiába kerestették: nem került elő. A tíz károsultnak elrabolt aranyukért odaítélték Wheeler vagyonát: a birtokot, a farmot, mindent. A bíróság bizonyítva látta, hogy Wheeler Fernandezzel összejártszva kirabolta a tíz embert.

Dick keletre utazott édesanyjával, de Wheelernét, férje halála és Tom elvesztése teljesen összetörték. A szerencsétlen asszony nemsokára meghalt...

9.

A tizenöt éves fiú lassan léptetett fel a hegyi ösvényen. Egyre feljebb, feljebb, míg hajnalra egész közelinek látta a hófödte csúcsokat. Tom Wheeler itt maradt a hegyek között. Elfelejtette a könyveit, a rajzait, elfelejtett mindent, ami egy szebb és jobb világhoz kötötte, csak egyetlen érzés maradt szívében: a bosszú!

Első éjszaka még borzadva húzódott meg egy barlangban. A kietlen hegyvidék gutaütött fáinak között vonított a szél és vérfagyasztó ordítással felelgettek egymásnak a hegység farkasai.

De hajnalban továbbment. El akarta kerülni az emberlakta vidéket. Tudta, hogy keresni fogják. Végül olyan magasságba ért, amerre már nem vetődik fel sem pásztor, sem favágó. Itt húzta meg magát. Úgy élt, mint a magányos, szürke farkas. Egyedül járt a kristálytiszt, hűvös levegőben az elhagyott ösvényeken, vadászott, csapdát állított és főleg a bosszúra készült! Gyakorolta napokon át a céllövést, próbálgatta a pisztolyát előrántani és emelgette a nehéz köveket.

Hosszú időt töltött el így, de gyűltek a prémeik. A hegyi pataknál hódcsapdát állított fel, amit egy öreg indián cselédjüktől Chickwoocktól tanult gyermekkorában. De lőtt rókát, farkast és a hónap végén, utolsó tőltényeivel már eltalálta a fán kúszó mókust, követte a mosómedve nyomát és a barlangjában fogta el.

Egy hónapot keserves kinnal élt itt, sokszor naphosszat étlen-szomjan bolyongott lován, a hegység magas fennsíkjain. Miután elfogyott a tőlténye, nekivágott a Nyugat felé vezető szerpentinnek, hogy messze elkerülve Balting Cityt, Denverbe jusson.

Denverben eladta a prémeket. A pénzen ellátta magát a legszükségesebbekkel és ment vissza a hegyek közé. Főleg sok-sok töltenyt vásárolt. Ebben a magányos ősi állapotban fülei, szemei, szaglása csodálatosan kifinomodtak. Meghallotta a távolban vadászatra osonó hiúz könnyű járását. Egyre nehezebb célt választott ki gyakorlásul, egyre könnyebben rántotta elő a pisztolyát és tizenhat éves sem volt, mikor egy váratlanul támadó farkast, fegyver nélkül, ősi harcban pusztá kézzel fojtott meg.

Azután Denverben, mikor hónapok múlva ismét lement, hogy prémét adjon el, megtudta, hogy anyja meghalt, a birtokukat átvették Lindsay és társai, fivére Kansas Cityben orvos.

A fivérét meglátogatta.

Dick csodálkozva nézte a furcsa, dallamos hangú hűvös tekintetű embert, nézte az öccsét, amint nesztelen léptekkel jár a szobájában. Rövid, tömör mondatokban beszélt és egy karcsú, okos hiúzra emlékeztetett.

- Mit akarsz csinálni?

- Most leszámolok Dick. Megölöm őket.

- Legyen eszed Tom. Én felvettem a Patkins nevet. Te is tedd azt. Az arcod sokat változott, meg sem ismertelek volna első pillantásra. Kezdj új életet, új néven...

Tom válasz helyett eltűnt. Gyorsan, nesztelenül, ahogy szokta. Mire Dick körülnézett, már nem volt a szobában.

Ment vissza a hegyekbe. Hónapokig élt itt egyedül. Megmászta a legmeredekebb csúcsokat is és nem volt már lövése, amely célt tévesztett.

Miután teljes másfél évet egyedül töltött fent a hegyek között és úgy érezte, hogy legyőzhetetlen, megkezdte a bosszúját. Tizenhat és fél éves volt, mikor egy viharos éjjelen nyolc különböző helyen gyújtotta fel a Wheeler-tanyát. Hajnalra porrá égett a farm, odaveszett a jószág nagy része, gépek, raktárak, minden, minden hamuvá lett. Ebben az évben még háromszor gyújtotta fel a gazdaságot. Azután, a nyári hőségben egyszerre több helyen tüzet fogott a préri. A legszebb marhák odavesztek és fekete tarló maradt a legelő helyén. Ekkor már tudták, hogy bosszúról van szó, sőt néhány öreg pásztor révén értesültek arról is, hogy csak a hegyek közé menekült Wheeler lehet a tettes.

Az üldözőexpedíciók eredménytelenül tértek vissza. Hány ember kellene ahhoz, hogy kézre kerítsenek valakit, aki háromezer méter magasságig minden zugát ismeri a Sierra Nevada csúcs rengetegének?

Így született meg a Véres Tom! Tizenhét éves volt, mikor először rúgtatott bekötözött arccal Fowler elé, aki két legényével lovagolt arrafelé.

- Arthur Wheeler fia vagyok! Védj magad, Fowler! Ha hármat számoltam, agyonlőlek. - A fiú keze oldalt lógott, közel sem volt a revolveréhez. És mégis: Fowler ki sem húzta jóformán a pisztolyát, mikor a támadónak egy varázslatosan gyors mozdulata után átlőtt fejjel zuhant a földre. Mire a két legény felocsúdott az első meglepetésből, Tom már eltűnt az útmenti sűrűben. Fowler után következett Patt, azután Burns, Ashley, sorban Cressig, aki a hetedik volt.

Egész Nevada államot mozgósították ellene, Gibson egyre szélesebb körű hajtóvadászatot rendezett. Sokszor hetekig járták a hegyeket: hiába. Közben, ahogy ez már szokás, minden gáztett és rablógyilkosságot a Véres Tom számlájára írtak. Valamennyiért őt körözték. Végül megszületett a kormányzó rendelete, amellyel véget akartak vetni a Véres Tom uralmának, úgy, hogy kiéheztessék, elvágják a világtól. Mintegy válaszul erre, végzett Cress-szel.

Gibson rosszkedvűen vette jegyzőkönyvbe Holborn vallomását. A hetedik jegyzőkönyv, amelyhez ezt a jelentést csatolja: „A gyilkosnak sikerült elmenekülni, kézre kerítésére minden intézkedést nyomban megtettem.” Vajon milyen arccal olvassa majd a kormányzó?

- Elmehet - mondta Holbornnak.

De ez csak állt.

- Nem hallotta?

- Mr. Gibson - mondta elgondolkozva -, nem járna rosszul, ha venne egy porszívó gépet tőlem.

A seriff elzöldült, mély lélegzetet vett, azután felállt.

- Uram én hatósági közeg vagyok, nem üthetek meg embert. De maga miatt lemondok a hivatalomról, csak azért, hogy laposra verjem.

- Ezeket már megszoktam - legyintett Holborn. - Nézze Mr. Gibson, ha vesz tőlem egy porszívó gépet... Hallgasson végig az istenért, csak nem akar lelőni?... Ha vesz tőlem egy porszívó gépet és propagálja, akkor nyomra vezetem ezt a Véres urat illetőleg.

- Magyarázza meg a szavait.

- Nincs mit magyarázni. Vegyen egy porszívót és ha nem vezetem Véres izé nyomára, visszafizetem az árát.

A seriff hosszan nézte. Sóhajtott.

- Én veszek magától két porszívót, ha csak a legkisebb nyomot szolgáltatja.

- Kezet rá.

Egy óra múlva a seriff a gyilkossági esettel kapcsolatban két Sátán gyártmányú porszívó tulajdonosa volt.

Estefelé porosan ugrott le a lováról, a fővárosban, a kormányzósági palota előtt. A kormányzó, akivel előzőleg telefonon beszélt, nyomban fogadta.

- Évek óta az első nyom, uram - mondta, miután befejezte jelentését. - Az ügynök együtt utazott vele. Ez kétségtelen. Tudjuk, ki a cinkosa. Nagyon valószínű, amit ez a Holborn mondott, hiszen Chickwoock az indián, hűséges szolgálja volt Arthur Wheelernek. Tudjuk továbbá, hogy a fivérét milyen nagyon szereti ez a fenevad, tudjuk, hogy kezén egy S-alakú forradás van és tudjuk végre a személyleírását is. Tizenöt éves kora óta nem látta senki és azóta bekötött arccal jár.

A kormányzó nyugodtan hallgatta.

- Köröztessük a személyleírás alapján?

- Engedelmeivel nem. Az a célunk, hogy megszabadítsuk a vidéket tőle, mert mire végére ér a bosszújának, tönkreteszi Balting Cityt. Nekem határozott tervem van.

A kormányzó végighallgatta, azután bólintott.

- Rendben van Gibson, tegyen úgy, ahogy jónak látja. Írott felhatalmazást kap tőlem.

Gibson elvágatott.

Mikor visszatért a hivatalába, segédje Jenkins nem volt ott. Dühösen mormogott valamit, azután hazament, nyeregbe ültette négy legényét és kilovagoltak a várostól messze fekvő kunyhóhoz, ahol Chickwoock lakott. A tornác mellett ott találta kikötve Jenkins lovát.

- Tudtam... - motyogta magában. Benézett az ablakon. Az indián szobája tele volt frissen kicsomagolt pálinkás üvegekkel.

Mikor belépett, Jenkins meglepetten ugrott fel. Az indián összehúzott szemmel hátrált.

- Le a kezét Chickwoock! - dörögte Gibson. - Ha nem lenne kint négy legény, akkor is végeznék veled, mielőtt kihúznád a pisztolyodat. Jó napot Mr. Jenkins... Ne hápogjon fiatalember. Régen tudom, hogy a csempészekkel tart. Azért türtem magam mellett, mert így észrevétlenül megfigyelhettem őket és minden lépésükről tudtam.

A szoba sarka felé nézett. Beteges külsejű ember ült egy fotelben, pokrócokba bugyolálva. Dick volt.

- Ön? - kérdezte a seriff.

- Dr. Patkins vagyok.

- Hagyjuk ezt. Ön csempész, miután itt állnak az asztalon a Mexikóból hozott vámolatlan tequilás üvegek, ezen kívül Chickwoockal együtt bűntársa a Véres Tomnak. Előre! Velünk jön! - azután az indiánhoz indult. - Chickwoock menj ki, négy emberem vigyázz majd rád, amíg befogod a kocsit, hogy elszállítsuk dr. Wheelert.

A beteg nevének említésére összerezzent...

Az indián szó nélkül engedelmeskedett, kiment a legényekhez és nemsokára hallatszott a kocsi zörgése, amint kitolta a fészerből.

- Honnan tudja a nevemet? - kérdezte Dick.

- Ha nincs kifogása ellene dr. Wheeler, majd én intézzék kérdéseket. De nem itt... Ami magát illeti Jenkins, régen tisztában vagyok azzal, hogy részt kap a csempészekről, hírt visz Frednek és Lindsay bandájának. Talán bizonyítani is tudnám, ha akarnám...

- Nem értem Mr. Gibson. Én önt megelőzve jártam itt és éppen jegyzőkönyvet akartam felvenni arról, hogy csempészárut találtam az indiánnál - felelte a fiatalember.

- Elég jó válasz. Elfogadom. Ne higgye, hogy megúsza volna ezzel, ha komolyabb bűnügyről lenne szó. Ilyesmiért nem akarom kitörni egy huszonkét éves ember nyakát. Holnap szépen mondjon búcsút a hivatalának, és egy héten belül tűnjön el innen. Kívánom, hogy észbe kapjon ettől a leckétől.

- Készen vagyok Mr. Gibson - lépett be az indián, aki mellől a négy legény egy pillanatra sem tárgított.

- Csak azt nem értem Chickwoock, hogy fogod megúszni kötél nélkül? - mondta a seriff.

- Te Wheeler leghűségesebb szolgálja voltál. Elknél a vasútállomáson beszéltél a Véres Tommal, befogadtad ide dr. Wheelert, tehát kétségtelen, hogy összeköttetést tartottál fent a gyilkosokkal - itt egy éles pillantást vetett Dickre, de ez csak mosolygott. - Viszont mint csempész, Lindsayval és társaival dolgoztál. Nyilvánvaló tehát, hogy a Véres Tom ellenségeit kiszolgáltattad a gyilkosnak.

Az indián elkéült ajakkal kiáltotta:

- Nem igaz!

- Hiába tagadod! Délelőtt Jenkinstől hallottad, hogy Cress bejön a vendéglőshöz. Délután a Véres Tom lelőtte. Csak tévedtél, hogy az áldozat belovagol Fredhez. Vagy elmondtad a fivérének, akivel együtt tervezték ki a gyilkosságokat, sőt némelyikben talán részt vett dr. Wheeler is!

A beteg csak mosolygott. De az indián úgy látszott ráveti magát a seriffre.

- Mr. Gibson - mondta egész testében remegve -, esküszöm önnek, hogy Master Dick semmiről sem tudott, csak nagy beteg és idejött, hogy ezen a földön gyógyuljon, vagy...

- Hallgass! Majd a törvény eldönti, hogy ki a bűnös. A csempészéseidről mindenesetre tudott, ez be van bizonyítva. És a többiért is felelni fog, ha rábizonyul. Most mindkettőtöket tartóztatlak.

Dick váratlanul megszólalt:

- Jó nyomon jár seriff. Nagy fogást csinált. Bevallom, hogy én végeztem ma Cress-szel és én lőttem le...

- Majd ha kihallgatom Mr. Wheeler - szakította félbe csendesen a seriff, és csodálkozva nézett a beteg orvosa.

- Ketten kíséritek a kocsin dr. Wheelert a városba. A hivatalomban őrizzéték. Ti ketten kíséritek be az indiánt és dugjátok rács mögé. Jenkins, maga velem marad.

A foglyok és a legények elmentek. A seriff tüzetesen átvizsgálta a házikót, de nem talált semmit, ami értékes lenne.

- Mi is bemegyünk a városba. Jó lesz Jenkins, ha nem próbál Lindsayékhoz rohanni a hírrel. Úgysem szándékozom felfújni ezt a csempészügyet. Ezt mondja meg Lindsaynek és két barátjának. De majd csak holnap.

Közbe a két legény, akire az indiánt bízta, megérkezett Balting Citybe. Az egyik bevezette Chickwoockot az épületbe, ahol át kellett adnia foglyát Jeffersonnak, a börtön vezérigazgatójának. A másik legény ment a dolgára.

- Idehallgass, Chickwoock - mondta gyorsan a tehenész, mielőtt még Jefferson hivatalához értek -, Mr. Lindsaytól már jó néhány dollárt kerestem. Azután nem vagyok én spicli, se rendőr, hanem cowboy. Nem kötöttem meg a lovamat, itt áll a bejáratnál, ha most hirtelen kiszakítod magad a kezemből, hát nem foglak utolérni, de ha kézre kerülsz és rám vallasz, istenemre, hogy szétverem a fejedet...

A mondatot még be sem fejezte, mikor az indián már ugrott is, mint a villám, két pillanat múlva kint volt a kapun, nyeregben ült és elvágtatott...

A legény szép komótosan kiült egy padra, hátratul a kalapját, a nap felé fordította az arcát és cigarettát sodort. Mikor a seriff megérkezett, kérdően nézett rá. A cowboy bólintott. A seriff meglepődten intett vissza.

NEGYESEDIK FEJEZET

Farkas a veremben

1.

Este volt. Gibson tessék-lássékból néhány embert küldött az indián üldözésére. Ezek természetesen üres kézzel jöttek vissza. Dr. Wheelert lakásának egy szobájában helyezte el, ott őriztette. Azután elment és kihallgatta Fredet, a vendéglőst, majd visszatért a hivatalába, és leült az íróasztala elé.

Néhány perce dolgozott csak, mikor egy hűvös karikát érzett a tarkójára szorulni. Revolvercső volt.

Nem hallotta a legfinomabb neszt sem. Pedig az illetőnek be kellett jönni a szobába. Anélkül, hogy megfordult volna, magasba emelte a két kezét és csendesen így szólt:

- Vártalak, Tom Wheeler. Szándékosan hagytam futni az indiánt, hogy megtudjad tőle azt, ami ma történt.

Csend volt. A hűvös karika mozdulatlanul pihent a tarkóján. Gibson pillantása az övére esett. Az imént még ott volt mindkét pisztolya. Most üresek voltak a tartók. Végigfutott rajta a hideg. Mintha kísértet állna mögötte. Egy kézzel elvette a két revolverét olyan könnyedén, hogy Gibson nem is érezte.

Most egy szomorú, finom zengésű, félig suttogó hang szólalt meg mögötte:

- Eloltom a lámpát Gibson. Ne mozduljon meg. Sötétben is százszázalékos biztonsággal látok.

A karika már nem volt a tarkóján. Most sem hallott lépést, csak egyszerre sötét lett.

- Ha valaki jön, gondoskodjék róla, hogy ne lépjen be.

Nem fűzött hozzá semmi fenyegetést. A seriff mégis tisztában volt azzal, hogy szót kell fogadnia. Mikor később Jenkins kopogott, kiszólt, hogy ne zavarja, ledől a kerevetre, mert fáj a feje. Jenkins léptei eltávolodtak.

A sötét szobában egy karcsú árny kóválygott nyugtalan járással és bántó volt, hogy lépései nyomán nem hallatszik hang.

- Mit akar a bátyámtól Gibson?

- Felköttem. - A keskeny árny hirtelen megfordult és két nesztelen lépés után ott állt közvetlenül a seriff előtt. A sötét szobában, mint valami éjszakai ragadozó tekintete, zöldesen fénylett két hűvös tekintetű szem. A seriff először életében érzett némi szorongást a szíve körül.

- Meg fogsz halni seriff.

- Ezzel körülbelül tisztában voltam Tom Wheeler.

- A bátyám ártatlan...

- Nehezen fogja bebizonyítani.

- Beteg ember... meghalni jött ide.

- Meg is fog halni.
- Akkor Balting City az első viharos éjszakán porig ég és porig fog égni, ahányszor felépítik.
- Könnyen lehet. Rólad mindent elhiszek.
- Seriff! Sokszor üldöztél, sokszor kellett miattad sziklarepedésekben szorongani napokig, étlen-szomjan. Százszor is megölhettelek volna. Nem tettem.
- Ezt mind tudom. És a bátyádat mégis felköttem... Hiába jössz egészen közel. A haláltól én nem félek. Jobban aggaszt, hogy az emberek már kinevetik errefelé a hatóságot. Miattad az egész countyban megrendült az igazságba vetett hit. Az emberek nem félnek a törvénytől. Nos, ha a Vörös Tom fivére kötélre kerül, kissé helyre áll a tekintély.

Tom nem felelt.

- Be kell tömni valamivel az emberek fülét és száját - folytatta a seriff. - Ezért fog a fivéred felett ítélkezni a törvény. A vád biztos alapra épül fel: Chickwoockkal, a másik cinkosoddal együtt kiszolgáltatta neked az adatokat, amelyek lehetővé tették, hogy meglessél és lelőjél hét embert. Együtt jöttetek a vasúton, tehát kétségtelen, hogy érintkeztetek. De ha ez mind megdől, akkor ott a pálinka. Fivéredet a csempészett itallal tetten értük.

Csend volt.

- Seriff - sutogta azután a fantom -, meg akarom menteni a fivéremet. Van rá mód?

- Van.

Az árny megállt.

- Beszélj - sziszegte.

- A kormányzóval tárgyaltam rólad, Tom Wheeler. Kiválasztasz tetszésed szerint egy helyet. Ott letelepedsz. Szavamra mondom és a kormányzó is megígérte, hogy senki sem fog letartóztatni, amíg békességben élsz. És a fivéred is megmenekül. De ha valaha revolvvert fogsz, ha valaha kezét emelsz emberre, akkor a fivéred kötélre jut, erre esküszöm neked.

Az árny mozdulatlanul állt. Egy átlátszóan kék szempár foszforeszkált a seriff elé, aki rendületlen nyugalommal folytatta a mondókáját.

- A fivéred őrizetben marad nálam. A lakásomban, mint vendégem, dr. Patkins néven. Tűsznek tekintjük. Neked pedig legyen a büntetésed, hogy utolsó gyávának tartsanak. Hogy kénytelen légy minden sértést eltűrni, mert ha kezét emelsz valakire, ha revolvert rántsz, az a fivéred életébe kerül. Tizenöt éves voltál, mikor a hegyekbe kerültél. Sok csapás ért. Lehet, hogy lelked mélyén nem vagy romlott. Menj hát, és próbálj megjavulni. De előbb tanulj meg, hogy jogodat csak a törvény előtt keresheted. Ha gazembernek neveznek, az becsületsértés, ha beléd rúgnak, az testi sértés.

Hosszú szünet következett.

- Elfogadom az ajánlatodat, seriff - mondta az árny.
- Akkor gyűjtsd meg a villanyt... Ne habozz Tom Wheeler, ezentúl engedelmeskedned kell, mert nem parancsolsz többé senkinek, és nem félsz tőle senki.
- Mi biztosít arról, hogy nem fogsz el?
- Adott szavamat még sohasem szegtem meg. Különben is ott van a revolvered. Gyűjtsd meg a villanyt, Tom.

A szobában világosság lett. Tom elhúzta a függönyöket, hogy ne lássanak be az ablakon. A seriff tudta, hogy mindaddig fogoly, amíg ennek az embernek keze ügyében van a revolvere.

Jól megnézte a Véres Tomot. Meglepte, hogy milyen lány, fiatalos vonásai vannak. Csak a tekintete és mozdulatai emlékeztettek ijesztően egy kecses, hatalmas macskaszerű ragadozóra.

- És mi lesz a három gazemberrel, Lindsayvel és társaival? Az apám ártatlan volt, és ők gyilkosok.

- Bizonyítsd be és akkor felkötik őket, apádnak pedig visszaadják a becsületét.

- Hogy bizonyítsam be?

- Annyi fáradtsággal, erővel és leleményességgel, amennyit gyilkosságokra használtál...

- Várjon! Én hét emberrel párbajoztam. Senki mást nem bántottam soha.

- Lehet! A többit nem is tudjuk rád bizonyítani. Amint látod a törvény igazságos. Annyi erővel, energiával és ügyességgel, amivel hét bűnöst megöltél, mind a tízet kötélre juttathattad volna.

Tom ezen elgondolkozott.

- Az apám azt mondta, hogy Fernandez tudja az igazságot.

- Kerested volna meg apád halála után Fernandezt, aki tisztázhatja Arthur Wheeler becsületét, és rávallott volna az állítólagos gyilkosokra!

A néma léptek ismét fel és alá jártak.

- Sokban igaza van Gibson - hirtelen megállt -, Tanassoba megyek.

- Rendben van. Bár lehet, hogy ez a Fernandez már régen meghalt. Én szívesen segítségedre leszek a nyomozásban, ha hozzám fordulsz.

- Elfogadom - mondta Tom -, de mi biztosít arról, hogy Tanassoban nem fogat el?

Gibson egy írást vett elő, amelyen ez állt:

„Tom Wheeler ellen minden további eljárást, vizsgálatot és körözést felfüggesztek, amíg Tanassoban, vagy más, általa megjelölt helyen tartózkodik fegyvertelenül, a közrend ellen nem vét és kezét senkire fel nem emeli.

*JOEL CLIFFORD
Nevada állam kormányzója.*”

Tom átfutotta az írást és zsebre tette.

- Egyetlen kikötésem, hogy fivéremmel rendesen bánjanak...

- Efelől nyugodt lehetsz. Úgy lesz itt, mint a vendégem. És most...

...A seriff meglepetten nézett az asztalra. Tom Wheeler mindkét revolverét letette eléje. Most csak fel kellene emelnie az egyiket és a sok gúny és megaláztatás, amit eltűrt ezért a fiúért...

Sötét lett. Enyhe légvonatot érzett, de sem a lépés, sem az ajtó nyílását nem hallotta, csak furcsa szemek zöldes villanását látta távolodni egy másodperc töredékéig, és tudta jól, hogy most már hiába van nála Véres Tom revolvere, mert a hosszú macskaléptekkel, ez a csodálatosan fürge test, pillanatok alatt úgy tűnik el, mintha felszívódna a sötétben.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Nevada Szelleme

1.

Jenkins másnap kis híján a nyakát törte egy hosszú, hajlékony acélcsövön, amely nemrégén még porszívásra szolgált. Az eset előzménye előző nap délutánján történt. Holborn délelőtt bemutatta a két szolgalegénynek, hogy miképpen használják a porszívót. Egy áramelosztó segítségével a villanykörte foglalatához kapcsolta a zsinórt és a legények legnagyobb álmélkodására szétszórta a szobában a hamut, kiöntötte a szemétkosár tartalmát, azután megcsavart egy gombot és a csodálatos kis masina percek alatt eltüntette a hamut, a port és a szemetet. Fél órán belül a két legény tökéletesen elsajátította Holborntól a porszívó használatát. Miután megígérték az ügynöknek, hogy reklámot csinálnak a gépnek, átmentek a szomszéd Farlane-hoz, egy mogorva öreg gyümölcsstermesztőhöz. Ez ugyan nem volt kíváncsi a gépre, de mert a két legény arra hivatkozott, hogy a seriff is vett ilyet éspedig kettőt, némi gyanakvással beleegyezett, hogy működésbe hozzák.

- Gibson nem buta ember. Hát lássuk csak. Zenéljenek vele.

- Ez nem zene. Ez légseprű! Elvárásolja a szemetet. Tessék csak megfigyelni. - Az egyik legény, a gazda legnagyobb megrökönyödésére kiöntötte és szétszórta a szobában a hamut, a másik a szemetet hintette el a padlón, sőt még az udvarról is behoztak vagy tíz marék port és gondosan elhintették, hogy mindenhová jusson. A szoba már inkább hasonlított istállóhoz, mint emberi lakhelyhez. Farlane növekvő nyugtalansággal figyelte a fejleményeket. Az egyik legény biztatóan intett feléje. Azután bekapcsolták az áramot és elindították a gépet. Egy sercenés hallatszott, aztán csend...

A két legény kissé zavarba jött. Összenéztek. Farlane idegesen tapogatta a revolverét. Lassan bealkonyodott, de a gép csak nem akarta felszívni a szemetet. Sercent és nem mozdult.

- Az ördög bújt bele... - jegyezte meg az egyik legény elvörösödve. Szuszogtak, kínlódtak. Az öreg gyümölcsfarmer a szemétdomb közepéről, egyre gyilkosabb pillantásokat vetett rájuk. Végül is a két legény, a gépekkel együtt, gyorsan eliszkolt. A szoba siralmasan nézett ki...

Farlane ingerülten ordított a szolgája után. A néger legény ijedten állt meg a küszöbön...

- Majd adok én nekik tréfálni! - dühöngött a farmer. - Nézd mit csináltak! Azonnal takaríts itt ki!

- Most nem lehet gazda. Megyek a szerelőért. Az egész házban kialudt a villany.

Farlane levegő után kapkodott...

Másnap, mikor Holborn megjelent a seriffnél, csak Gibson jelenléte mentette meg attól, hogy a két legény elpáholja. Hiába magyarázott nekik valamit egyenáramról és váltóáramról, ők tisztában voltak vele, hogy valami jenki gázsággal állnak szemben.

Gibson egyedül maradt Holbornnal és a két cowboy minden dühét a porszívón töltötte ki. Így történt, hogy Jenkins, kis híján a nyakát törte, az egyik kitépett acélkígyón.

- Hát ez mi a csoda? - kérdezte meglepetten a porszívóra mutatva.

- Mr. Gibson bedőlt itt egy csirkefogónak. Hozott valami szeméttető gépet és a seriff nyakára szóta. Mert itt Nevadában mindent lehet. Még csak megverni sem hagyta ezt az urat. Tiszta középkor ez Mr. Jenkins.

Jenkins azért jött be, hogy búcsút mondjon a hivatalának. A seriff szobája felé tartott, de feltűnt neki, hogy odabenn halkán beszélnek. Hallgatózni kezdett.

- Most csak annyit mondok önnek Mr. Holborn - mondta a seriff -, hogy arról, amit tegnap nekem jelentett, senkinek se szóljon. Rajtam kívül maga az egyetlen ember az államban, aki személyesen is ismeri a Véres Tomot.

- De hiszen inkább szét kellene küldeni a személyleírását és mindenkit felvilágosítani... - Jenkins az ajtóhoz tapadva, ámulatlan hallotta a meglepő fordulatot. Hohó!... Itt úgy látszik fontos dolgok történtek, mialatt távol volt!

Nem jelentkezett a seriffnél, ahogy tervezte. Elbújt egy kamrában, amit irattárnak használtak és várt... Tudta, hogy Gibson délelőtt elmegy a vegyeskereskedőhöz, akinél verekedés közben súlyosan megsebesítettek egy bányászt. A seriff csakugyan rövidesen elment és lezárta a szobáját. Erre várt Jenkins.

Egy alkalmas pillanatban, amint üres volt az udvar, az ablakon át bemászott az irodába. Ilyesmire fényes nappal még egy olyan óvatos ember sem számított, mint amilyen Gibson volt.

A seriff íróasztalán azután megtalálta a kormányzónak írt jelentést, amelyet főnöke csak délután akart beküldeni a fővárosba, miután még nem fejezte be. Jenkins nagy érdeklődéssel olvasta végig, azután visszatette az írást a helyére és kimászott az ablakon.

2.

Az egykor ragyogó, tiszta Wheeler-tanya, most inkább útszéli csárdára emlékeztetett. A közelben még látható volt a hajdan nagyszámú személyzet leégett blokkházának romja. Az üszkös szeméthalmot nem takarította el senki. Személyzet már úgysem kellett ide. A leromlott, csekély számú állatállomány elszórtan legelészett a gazzal és dudvával benőtt sovány réteken. Egy szál cowboy ögyelgett köröttük. Nem volt itt mit gondolni, nem volt mire vigyázni, sivár, értéktelen pusztulásnak indult kisbirtok lett Nevada állam legszebb mintagazdasága.

A ház három lakója mindössze két szobát használt, a többi lepte a por, a moly és a pókháló. A padló deszkája recsegett és hajladozott, a lépcsők nyikorogtak.

Az egyik szobában meglehetősen elhanyagolt külsővel ültek együtt a letört tulajdonosok, Jenkins társaságában. Csak Lindsay, ez a hatalmas elbizakodott ember fordított némi gondot a külsejére. Viszont két társán meglátszott az elmúlt évek minden megpróbáltatása, hiábavaló küzdelme, és amit gondosan titkoltak egymás előtt: halálfélelmük a Véres Tomtól, aki hét cimborájukat küldte a másvilágra. Arcukon, szemükön, bizonytalan idegesség ült. Borotváltalanok, rongyosak és piszkosak voltak.

- Ez nagyon érdekes - mondta Lindsay -, szóval a Véres Tom békét kötött Nevada állammal?

- Ahelyett hogy elfognák és felkötnék! - kiáltotta dühösen Corner.

- Csak hidegvér uraim. Nevada állam megkegyelmezhet neki, de mi nem írtuk alá a megállapodást - mondta Lindsay.

Egy pillanatra értelmetlenül néztek rá.

- Ha jól értettem a fivérét nem tartóztatják le és ő ezért kénytelen lesz fegyvertelenül járni. Tehát ha szembetalálkozunk vele, minden kockázat nélkül lepuffanthatjuk.

- Kitűnő!... Le kell puffantani a gazembert - lelkesedtek nyomban Corner és Bronson. - Ezenfelül nagyon ránk fér, hogy végre legyen tízezer dollárunk, amivel kezdhünk valamit.

Jenkins meghökkent.

- Hogy érti ezt?

- Magának jobban kellene tudni, mint nekem. A Véres Tom fejére tízezer dollár van kitűzve. Egyszerűen nem vesszük tudomásul azt, amit nem is mondtak meg senkinek, hogy Véres Tom ellen az eljárást felfüggesztették. Megkeressük azt a kölyköt, kap egypár darab ólmot, azután beszolgáltatjuk a hatóságoknak és kérjük a jutalmat.

- Nagyon jó gondolat - helyeselte Corner -, hiszen sohasem láttuk még az arcát.

- Magunkkal visszük a porszívóügynököt - mondta Lindsay. - Útközben Tanasso felé beérjük a Véres Tomot és ezt az ügynököt valahogy rábírnuk, hogy leleplezze előttünk. Elég, hogy megmutatja nekünk, a többi gyerekjáték, miután Véres Tomnak nincs fegyvere.

A szóban forgó ügynöknek ez idő tájt a helybeli patikus preparált vattával igyekezett az orrvérzését elállítani. Az arc többi zúzódását már ellátta flastrommal. Mr. Holborn abból az alkalomból szerezte sérüléseit, hogy a délelőtti órákban felkereste Mr. Farlane-t, mint a helyiség legtekintélyesebb polgárát és megkérte hogy bemutathassa a „Sátán” gyártmányú porszívót. Hivatkozott arra is, hogy a seriffnek kettő van belőle, és udvariasan felajánlotta szolgálatait minden vételkényszer nélkül.

Lehet, hogy a kapu előtt nem szórták fel homokkal a síkos követ, vagy lehet, hogy az ügynök (mint ő állítja) megbotlott valamiben, annyi mindenestre bizonyos hogy Holborn meglehetősen nagyívű lendülettel hagyta el Farlane házát, és csúnyán orra esett. A gyógyszerész azonban ismét rendbe hozta az arcát, és az ügynök aránylag vidáman távozott, miután megszokta, hogy jelentéktelen incidensek ne hátráltassák működésében.

Valaki megszólította az utcán:

- Egy szóra, Mr. Holborn... Azt hiszem megismer?

- Hogyne! A vendéglőben a szerencsétlenségnél volt szerencsénk. Ön a seriff segédje, Jenkins.

- Velem kell jönnie. Mr. Gibson azt mondta önnek ma délelőtt, hogy a Véres Tom ügyében senkivel se érintkezzék...

- Igen - ment bele gyanútlanul Holborn a csapdába. Részint tudta, hogy Jenkins a seriff segédje, részint egy olyan beszélgetésből idézett, amiről Holborn szerint csak a seriffől tudhatott. - Biztosíthatom, hogy én eddig is a legszigorúbban betartottam az ígéretemet.

- Ez iránt nem merült fel kétség. Azonban Mr. Gibson egy szívességet szeretne öntől kérni. Nekem figyelnem kell, hogy Véres Tom valóban megtartja-e, amit ígért. De én nem ismerem ezt a rablót személyesen. Úgy beszéltük meg Gibsonnal, hogy elviszem magát is Tanassoba. Ugyanis ott fog letelepedni a Véres Tom. Ha maga felismeri, majd megmutatja nekem, és akkor én észrevétlenül figyelhetem ezt az embert, néhány barátommal. Cserébe Mr. Gibson elsőrangú ajánlásokkal látja el a porszívóit illetőleg, Kaliforniában éppen olyan eredménnyel dolgozhat majd, mint itt.

- Ettől még nem riadnék vissza - mondotta Holborn, és óvatosan az arcához nyúlt -, de tudja, a lovaglásban nem érzem magam elég erősnek. Életemben talán tízszer lovagoltam, és állítólag nem vagyok rátermett erre a nemes sportra.

- Egy nyugati ügynöknek bele kell jönnie ilyesmibe.

- Igaza van.

- Örülök, hogy megértjük egymást. A férfi legyen edzett. A Nyugaton nem jó, ha valaki nagyon érzékeny a testére.

- Ezt tapasztaltam...

- Mi lelte az arcát?

- Megütöttem. Üzemi baleset. Nem vagyok még tisztában, hogy mi az egyenáram és váltóáram.

- És megütötte?

- Nem. Csak kidobott... Szóval rendben van. Ha lesz olyan kedves mérsékelten heves természetű paripát szerezni, akkor önnel tartok.

- Rám bízhatja...

...Két óra múlva egymás mellett ügettek a dombok között, és az ügynök úgy rázkódott lovaglás közben a nyeregben, mint akinek hideglelése van.

Az északi országúton három lovassal találkoztak... Milyen csodálatos véletlen, Mr. Jenkisnek régi ismerősei: bizonyos Lindsay, Bronson és Corner farmerek. Miután a három ismerős is Tanassoba lovagolt, együtt folytatták az útjukat.

3.

Ahol a Sierra Nevada hosszú láncá Arizona és Kalifornia határa között véget ér, elszórt jukka fákkal benőtt, szép füves, dombos tereppel búcsúzik el Nevada állam a Kaliforniába igyekvő utastól. Nyugat felé kezdődik a terméketlen Mohave-sivatag, amely Dél-Kalifornia és Mexikó között terült el. Halottá égett kaktuszcsserjék, por, forróság és váratlanul alázóduló homoktölcsérek teszik félelmetessé a vidéket.

De még mielőtt a lovas nekivágna a pusztaságnak, Nevada határán egy szép, friss patak partján tarthat búcsútáborozást.

A pataknál egy férfi állt éppen és nyugodtan várt, amíg a lova lassú, hosszú kortyokban nyelte a kristálytisztá vizet. Mikor az állat felemelte a fejét, hogy hátracsússzon szájában a zabla, és fogai közül nagy cseppekben lehullott a víz, a lovas megveregette a nyakát. Azután néhány marok száraz fűvel végigdörzsölte a paripa testét és anélkül, hogy megkötötte volna szabadon hagyta legelni. Az ilyen keleti fajtájú csődör errefelé ritkán fordul elő. Keskeny orrú, boltozatos homlokú, okos szemű állat volt, nem a szokásos széles mellkasú, túl izmos amerikai trapper. Inkább soványnak tűnt és keskeny, magas ágyéka járás közben nem vált külön a lapocka izmaitól, hanem egyenletes, szabályos vonalakkal húzódtott szét. Az állaton minden dekányi hús arányosan oszlott el. Karcsúsága dacára ezen a nemes, finom ménen meglátszott, hogy különb teljesítményekre képes a leghatalmasabb, betört musztángnál és bármelyik magas hátú, izmos nyugati lónál.

Maga a lovas sem emlékeztetett a nyugati emberre. Külsején nyomban látszott, hogy mexikói, Ruhája hasonlatos volt a cowboyokéhoz, de mégis mindenben más volt: rikító, csodálatosan tiszta, festői és előkelő. Színes hímzéssel szegett szarvasbőr mellényt viselt, bőr csuklóvédőin aranyszínű gombok fénylettek, selyeminge felett kötött spanyol kendőt csavart a nyakára és puha, világosszürke kalapja, a hosszú út dacára olyan töretlenül sima és tiszta volt, mintha most hozta volna az üzletből. A lovas külsejének legrikítóbb jellegét a bronzvörös színű, elválasztott haj adta meg. Izmos magas alakja, széles válla, jókedvű, szemtelenül szép spanyol vágású arca csak érdekesebben hatott a különös hajszínnel. Ezüstcsatos revolverövében, két gondosan tisztított, de a sok használatból fényesre kopott pisztoly látszott.

Hogy mexikói, azt elsősorban mégis a csontfejú korbácsa árulta el, amivel nadrágszárát csapkodta. Igazi nyugati ember sohasem üti meg a lovát, tehát ostort, vesszőt, korbácsot sem hord magával. Viszont a heves vérű mexikói akkor is veri az állatot, ha utána hal bánatában, ezért a csuklójára szíjazott korbács éppúgy hozzátartozik a lovagláshoz, mint a sarkantyú vagy a nyereg.

A lovas csak akkor törődött magával, miután az állatot ellátta. Mindenekelőtt kihúzott a zsákjából egy kefet és gondosan letisztogatta a ruháját. Közben fűtyörészett. Azután konzervbabot főzött. Belevágott egy darab szalonnát és jókora szelet szárított húst, közben egy pillanatra sem szünetelt a fűtyszó. A vörös hajú lovas olyan otthonosan érezte magát a szavannán, mintha a lakásában lenne.

- Bocsánat - mondta valaki mögötte halkan.

A vörös úgy ugrott fel a tűz mellől, mintha kígyó marta volna meg. Ebben a pillanatban már pisztolya is a kezében volt. Kissé csalódottan eresztette le a fegyvert. Lányos képű fiatalember állt mögötte, revolveröv nélkül.

Tetőtől talpig figyelmesen végignézte a jövevényt.

- Hogy került mögém?

- Idejöttem.

- Lopódkodott! Nem valami okos dolog. Könnyen golyót kaphat, mielőtt még kinyitja a száját. Errefelé senki se szereti, ha észrevétlenül a hátába kerülnek.

A fiú hűvös tekintete elkalandozott az ég felé, onnan a legelésző lóra, közben ezt mondta:

- Igen, azt hiszem ez lehetséges... Rosszul tettem.

A vörös hajú hátralépett. Ez az üres csengésű, dallamos hang kissé megdöbbenetette.

- Még most sem értem, hogy lopódkodhatott mögém. Eddig azt hittem, hogy a fülem és a szaglásom a legóvatosabb indiánt is messziről jelzi.

A másik mentegetőzve vont a vállát:

- Csendben jöttem.

- Honnan?...

- Balting Cityből.

- Mióta van úton?

- Egy napja.

- Ember! Hülyének néz? Balting Cityből egy nap alatt az ördög sem érhet ide!

A fiú fütttyentett. Lassan egy ló poroszkált elő a bozótból. Az az alacsony, kócos, hitvány külsejű, indián fajta volt, amelyik a pónira és az öszvérre emlékeztet. Hozzá nem értő ember kevésre becsüli, de az igazi lovas első pillantásra látja, hogy az állat mit ér. Okos, szívós és némelyiket a legszebb telivér lóért sem adná oda a gazdája. Hegyek között a lassú, alattomos és csökönyös öszvér helyett valóságos áldás. Ez az állat azonban halálosan kimerültnek látszott. Mélyen lehorgasztotta a fejét, hasán felül vastagon lepte a por, szemhéjai fáradtan hunyódtak és úgy bólogatott, alig harapva a friss fűvet, mint aki a legeléshez is fáradt. Hihető volt róla, hogy rendkívüli teljesítmény után van. De a lovasa nem úgy fest, mint aki húsz órát örületes vágatásban töltött el.

- Balting City óta a nyeregben ül?

- Igen.

- Szóval nem is evett útközben?

- Nem.

- Jöjjön...

Leültek a tűz mellé. A mexikói odakínálta a főtt ételt. A fiú egyáltalán nem evett mohón. Ha valóban húsz órát étlen-szomjan nyeregben töltött el, akkor bámulatos az önuralma.

- Hogy hívják?

- Patkins. Tom Patkins.

- Hol hagyta a revolverét?

- Nincs revolverem. Szektárius vagyok. Sohasem foghatok revolvert.

A vörös hajú ismét figyelmesen végigmérte, közben halkán füttyöresztett. De nem szólt semmit. Elmosta a pataknál az edényt, azután vizet tett fel és jó sok kávé szórt bele.

- Az én nevem Fox Cullen. Az anyám mexikói volt, az apám jenki. Én azonban inkább mexikói vagyok. Mit gondol rólam? Miféle embernek tart?

- Azt hiszem rabló...

A mexikói arca elsötétedett.

- Úgy?... Miből veszi ezt a badarságot?

A fiatalember a tűzbe bámult, közben változatlanul színtelen hangon felelt:

- Szokatlanul rövidre húzott kengyel van a lován, hogy gyorsan tudjon vágatni, egészen előre dőlve a paripa nyaka felett. Aki állandóan így meghúzza a kengyelt, és pihenés közben sem nyergeli le a lovát, az minden pillanatban készen akar lenni arra, hogy nyeregbe vesse magát és elvágasson. Kinek kell ezen a békés és biztonságos vidéken minden pillanatban menekülésre készen állni? Csak a rablónak.

A mexikói füttyöresztett, de közben mereven nézett a vendégére. Hirtelen elnevette magát.

- Eltalálta. Rabló vagyok. Ugyanahhoz a szektához tartozunk. Tessék?... Vagy azt hiszi, hogy csak maga nem esett a fejére?

Tom változatlan nyugalommal kérdezte:

- Miért tart rablónak?

- Például: hajlandó vagyok elhinni, hogy szektáriusok nem hordanak revolvert, sem revolver-övet. De hogy a szekta tagjai a nadrágjukon egy nem létező revolver fokának a kopását hordják, ez valószínűtlen. A combján világosan látni az elszíntelenedett szöveten, hogy sokszor verődött oda az a bőrtok, amit nem visel. Miért kell valakinek, ha nincs fegyvere, veszettül lovagolni húsz órán keresztül? Mert ki akar kerülni abból a körzetből, ahol az első ember, aki revolver nélkül látja, nyugodtan lelövi. Ki az, akit a vadnyugat erkölcsi törvényeinek ellenére, akkor is lelőhet bárki, ha nincs fegyver a kezében? Rabló, aki törvényen kívül áll.

- Új nadrágot kell szereznem - mondta nyugodtan Tom -, csakugyan hibát követtem el.

- Hová készül?

- Kaliforniába.

- Van egy tartalék revolverem, ha akarja, magának adom. Errefelé igazán furcsa látvány valaki fegyver nélkül.

- Köszönöm, nem veszek fegyvert magamhoz.

- Mit komédiázik?! Maga tetszik nekem, ha akarja együtt maradhatunk. Van három emberem odaát, a hegyek között és...

- Én munkát keresek.

- Mit ostobáskodik?! - kiáltotta dühösen a vörös -, azt hiszi rendőr vagyok?! Nem hallotta még soha Gringo Fox nevét?

A fiú figyelmesen nézett rá. A név meglepte. Gringo Foxot egyik tengertől a másikig ismerték az Egyesült Államokban. Amerikai apja miatt maradt rajta a „Gringo” csúfnév. Legendás hírű rabló volt, akinek erejéről, ügyességéről és bátorságáról csodálatos történeteket meséltek.

- Nos?

- Nem mondhatok mást: munkát keresek, fegyvert nem veszek a kezembe, és nem harcolok senki ellen...

A mexikói ki akarta ugratni a nyulat a bokorból.

- És mit csinál, ha valaki gyávának nevezi, arcul üti...

- Feljelentem.

Gringo Fox felkacagott.

- Szóval eltűrné mondjuk, hogy leköpjék? Ha megütné valaki, maga meg sem mozdulna?

- Meg sem mozdulnék.

A mexikói hirtelen a fiú arcába csapott a korbáccsal. Hosszú, vörös csík maradt az ütés helyén, és néhány sűrű vércsepp serkedt ki a bőr alól. Tomot most ütték meg először életében. Csendesen ülve maradt a helyén, ugyanazzal a viasszerű nyugalommal az arcvonásain. De a szeme, mintha két apró villanykörte gyúlna ki, különös, lázas, sárga fénnel kezdett ragyogni.

Furcsa, bágyadt mosollyal előhúzott egy cigarettát, és nyelve hegyévet megnyalta a szája szélét.

Gringo Fox úgy érezte, mintha megremegne a levegő körülötte attól a néma, iszonyatos erőfeszítéstől, amivel ez az ember fegyelmezi magát.

Csak éppen a szemében felfénylő, önnön véréből felizgult ragadozó pillantása nem állott az akarat befolyása alatt.

Tom maga sem értette, hogy miért kiált fel ijedten a mexikói, miért lép hátra, miközben remegő hangon mondja:

- Menjen innen... azonnal hordja el magát! Érti?!... Ha még egy pillanatig itt ül, keresztül-lövöm! - Idegesen előrántotta a revolverét. Úgy látszott, mintha ezzel a fegyvertelenül ülő emberrel szemben védekezne. De mi ellen?

Tom lassan a lovához ment, lomha lábvetéssel nyeregbe emelte magát, és megindult a Kalifornia felé húzódó dombok irányába.

Gringo Fox úgy érezte, maga sem tudta miért, hogy ezt az embert most le kellene lőnie!

4.

Tom csak nehezen jutott előre a sivatag felé egyre sivárabbá változó talajon, ahol a tábor állt. A Nagy Tábor amolyan karaván rendezőpályaúdvár-féle volt. Akik Kaliforniából jöttek, azok itt pihentek meg a sivatag után, akik Kaliforniába igyekeztek, itt tartottak alapos táborozást a nehéz út előtt.

Tom bement a vendéglőbe.

- Szeretnék valamit enni és néhány holmit vásárolni - mondta a kocsmárosnak, aki ebben mint vegyeskereskedő is rendelkezésére állt az utasoknak.

- Lesz minden - biztatta Tomot.

- De kérem nekem nincs pénzem.

- Hát, akkor hogy akar vásárolni?

- Tanassoba igyekszem. Dolgozni fogok és majd megadom. Elküldöm magának postán. - A kocsmáros jót nevetett. Azután feltűnt neki a fiú arcán a korbácsütés véraláfutásos nyoma és elkomolyodott.

- Menjen innen, amíg jókedvem van, mert megeshet, hogy errefelé is ellátják a baját.

Tom önkéntelenül a korbácsütéshez nyúlt.

- Mit akar ez az ember? - kérdezte egy hórihorgas bányász a vendéglőst.

- Hitelt. Hogy majd megküldi. Megint sok gyanús alak kóvályog erre...

- Honnan jött és mit csinált eddig? - kérdezte a bányász.

- Csapdát állítottam a hegyekben.

- És hol kapta ezt a gyönyörű jelet az arcára, mi? Jobb lesz ha elhordja magát. - Többen álltak körülöttük a söntés polc előtt. Valaki előretolakodott.

- Ilyen alak volt az, aki tegnap a szekerem körül ólálkodott, és reggelre eltűnt az egyik takaróm. - Az alak mellbe taszította...

- Mit keres erre? Mit sompolyog a kocsik körül?

Tom nagyon sápadtan, de nyugodtan állt, miközben ide-oda lökdösték.

- Én Tom Patkins vagyok. Ma érkeztem Nevadából.

- Hazudik!... Az arca sem áll jól... - kiabálták összevissza és valaki hátba vágta, hogy előrebotlott. Akinek nekisodorta a lökés, az mellbe taszította és leverte a kalapját.

- Az ilyen csirkefogók teszik bizonytalanná a környéket!

Egyszerre tágult a kör és egy magas, ősz ember lépett előre.

- Mit csinált ez az ember? - Pillanatnyi csend támadt.

- Ellopta a takarómat! - mondta rövid habozás után a bányász, és torkon ragadta a fiút. Tom viasszerű mosolyával, az újonnan érkezett, ősz ember felé fordult:

- Csak az történt uram, hogy sok felfegyverzett ember rátámadt valakire, aki nem védekezhet.

Miután a bányász önkéntelenül elengedte a torkát, körülnézett és valami bántóan tiszta csengésű udvarias hangon még hozzáfűzte:

- Ezt Nyugaton csak errefelé láttam eddig.

Az ősz ember végignézte, figyelmesen. A korbácsütésen megakadt a tekintete.

- Hol kapta ezt az ütést?

- Egy gyáva ember az arcomba vágott. Két revolver volt nála.

- Miért ütötte meg.

- Mert kijelentettem, hogy nem hordok fegyvert, és nem tudok védekezni, ha bántanak.

Körülnézett. Szinte sorra, minden emberen végigfutott a tekintete.

- Ez úgy látszik a gyáva embereket felbiztatja.

A cowboy dühösen lépett előre a sértésre, de az ősz ember kinyújtotta a karját és megállította.

- Megállj! A fiúnál tényleg nincs fegyver. Mit követett el ez az ember?

- Azt mondtam a vendéglősnek, hogy nincs pénzem, adjon enni és néhány szükséges holmit, majd megküldöm az árát, ha lesz.

- Ez errefelé nem szokás. De viszont arra sem ok, hogy meglincseljenek valakit.

- De a takaróm... - jegyezte meg a bányász.

- Mikor lopták el a maga takaróját?

- Tegnap éjjel, amíg aludtam.

- Ha aludt, akkor honnan tudja, hogy ez a fiú lopta el? Ugyanúgy rám is foghatja, ha nem hátráltatja ebben az a körülmény, hogy nyomban lelőném, mint egy veszett kutyt.

A nyugati ember hangulata nagyon változékony. Közben új vendégek jöttek, és ezek már a fiú pártjára álltak, de akik még az imént hangoskodtak, azok is nevetve vették tudomásul, hogy a bányász csak álmában látta a tolvajt.

- Miért nincs fegyvere? - kérdezte Tomot a pártfogója.

- Szektárius vagyok. Tiltja a hitem.

Többen vigyorogni kezdtek.

- Végeredményben ehhez senkinek semmi köze - mondta az ősz. - Mindenki azt csinál, amit akar, ha tisztességesen viselkedik. Menjen ki a szekértáborba, keresse Ingramm kocsiját, fogja ki a lovakat, itassa meg őket és ha elvégezte a munkát, akkor gondom lesz magára.

Tom szó nélkül kiment. Miután megitta a lovakat, az ősz ember pénzt adott neki. A nyers, de alapjában véve jószívű nyugatiak követték Ingramm példáját; munkát adtak a fiúnak. Vízet hordattak vele, fát vágattak és így hozzájutott egy kevés pénzhez.

Véres Tom dolgozott. Megalázó cselédmunkát, odavetett kenyérdarabokért. Ki sejthette volna, hogy ez a serdületlen külsejű, szófukar fiatalember, ezzel a formás, szokatlanul kis kézzel megfojtotta már a hegység szürke farkasát.

Az egyik asszonynak segített kitergetni a ruhát, azután himbálta a bölcsőt, amíg megfőtt az ebéd, hogy a gyerek ne sírjon az anyja után.

Egy szakállas ember megszólította:

- Trauer a nevem. Nem volna kedve beállni hozzám?

- Milyen munkát kellene végezni?

- Vendéglős vagyok Ramsayban. Már régen keresek egy pincért, aki a gorombaságot nem veszi túlságosan a lelkére, és nem kap mindjárt a revolveréhez, ha pofon üti egy részeg vendég.

Tom a földet nézte.

- Azt hiszem nem lennék alkalmas - mondta csendesen. - Már úgy értem, mint pincér... Mert különben...

Elhallgatott. Az asszony egy kávédarálót hozott és szó nélkül odaadta eléje. Tom, lábával a bölcsőt ringatta és közben darált...

5.

Azzal a karavánnal indult el Észak felé, a sivatagon át, amelyiknél az asszonynak segített a munkában. Öt férfi lovagolt a szekér mellett, ezek között ügetett Tom is. Este indultak, hogy a sivatagi út fárasztóbb részét éjszaka tegyék meg.

Éjfél felé kiesett az egyik kerékagy. Megálltak és nagy időveszteséggel folytatták az utat. Ez a késedelem csak másnap érezte kellemetlen hatását, mert az iszonyúan forró, kiégett, szikes síkon hozták be a késést. A börtömlőkben elraktározott, állott víz megóvta őket a szomjan-halástól, de nem üdített fel senkit.

Délig a lovasok alig tartották magukat a lovon.

- Átkozott egy kölyök! - mondta az egyik lovas.

Tom ugyanis épp olyan közömbösen ült a nyeregben, mintha csak a legelőn sétáltatná a lovát. A fáradtság legkisebb jele sem látszott rajta, jóformán alig ivott, és az arcát sem mosta állandóan. Csak ügetett egyenletesen, néha elszívott egy cigarettát, és üres pillantásával a távoli ég alját nézte.

Így ment velük alkonyatig. A többiek néhányszor megszédültek a nyeregben, nedves ruhát raktak a kalapjuk alá, és olykor hörögve vettek levegőt.

Egyre sűrűbben pihentek meg, hogy ledőljenek a kocsí árnyékában. Tom ilyenkor sem pihent. Ledörzsölte és megitta a lovakat. Estére elérték azt a füves részt, ahol a Sacramento völgye kezdődik. Innen már gyorsabb ütemben haladtak. A közeli víz tudata embert, állatot erősebbé tett. Éjfél után feltűnt a folyó és a holdfényben, mint ezüst csík feküdt végig a prérin... A karaván Wickfieldbe készült. Újabban elterjedt a hír, hogy Wickfield környékén gazdag aranyerekre bukkantak, és ilyenkor mindig megindult egy kisebb népvándorlás. Tanasso néhány kilométerrel északabbra feküdt. A karaván egyik tagja már járt arra és felvilágosítással szolgált Tomnak.

- Mit akar csinálni Tanassóban?

- Munkát keresek. És szeretnék valaki után tudakozódni - felelte Tom.
- Kicsoda az illető?
- Valamikor bányász volt.
- A régi világról, mikor még Shiwán hordái uralkodtak errefelé, megtudhat egyet-mást Tanassoban Gonzales ezredestől.
- Miféle ezredes?

- Fort-Rower parancsnoka volt. Ez az erőd tartotta fenn akkoriban a rendet. Gonzales ezredes harcolt Shiwán ellen. Ő tisztította meg végül az aranyvidéket a rablóktól.

Ez mindenesetre értékes felvilágosítás. Az ezredes talán Fernandezről is tud valamit. Tudnia kell hogy Shiwánnak fia is volt. Jobb nyom híján először Gonzales ezredeshez fordulhat.

- Hol találom meg az ezredest Tanassoban?

- Nem kell soká keresnie. Jobban ismerik arrafelé, mint a köztársaság elnökét. Nagy tekintélye van a városban, de meg is érdemli. Áldott jó ember. Ezt el kell ismerni. Pedig nem is amerikai. Bevándorolt spanyol nemesi családból származik. Torreno de Gonzales gróf. Mégse használja a címét... Arra büszke, hogy ezredes. És azt mondom magának, hogy igaza van. Nincs az a rang és cím, ami különbül hangzana, mint ha Tanassoban azt mondja, hogy: „az ezredes”.

Közben elérték Wickfieldet. A lovakat alig lehetett visszatartani attól, hogy szekérrel együtt berohanjanak a folyóba. Itt még élénkebb volt a nyüzsgés, mint a Nagy Táborban. Ostorozás, ordítózás, szekérnyikorgás, zsivaj töltötte be az éjszakát és távolról, a holdfényben újabb meg újabb szekérkaravánok látszottak, amint Wickfield felé bandukolnak.

Fél óra múlva Tom odalépett útítársaihoz, akik a vendéglőben leragadó szempilláikkal ették a vacsorájukat.

- Jó éjszakát kívánok.

- Már vacsorázott?

- Igen. Sietek Tanassoba.

A bányászok rácsodálkoztak:

- Tovább akar lovagolni? Hiszen lefordul a nyergéből.

A fiú udvarias mosollyal megrázta a fejét:

- Nem hiszem. Jó fél órát pihentem. Viszontlátásra.

Később látták, amint kócos kis indián lován elvágat.

6.

Ahol a Sacramento kiszélesedik és ritkás erdőség köti össze völgyét a Sierra Nevadával, egy útelágazás vezet Tanasso felé.

Dél felől nagyobb karaván közeledett az elágazáshoz. Több kocsi és vagy húsz lovas igyekezett a folyó menti lankás útról erre a keskenyebb, de kevésbé jó talajú elágazáshoz jutni.

A holdvilág lassan átsiklott a vízről a part felé, és fényhatárán túl már kirajzolódott a homályból az óriási hegylánc néhány csúcsának gigantikus körvonala. Ahol a holdfény most áthaladt, a part mentén egy sötét folt látszott a földön. És mintha nem lenne mozdulatlan!...

- Hát az mi? - kérdezte az egyik lovas.

- Valami pocsolya lehet és visszaveri a holdfényt.

Az egyik előbbre lovagolt és ellenzőt formált homloka elé a tenyeréből. Azután felkiáltott:

- Ott valami dög van! Keselyük telepedtek az útra.

- Nézzük meg!

A lovasok egy része nekirúgott. Közöttük Tom is, aki Wickfield után csatlakozott a karavánhoz. Mivel fegyvertelennek érezte magát, igyekezett társaságban utazni, hogy ne legyen minden jöttmentnek kiszolgáltatva.

Aki előrelovagolt, most elsütötte a puskáját, hogy elriassa a dögmadarakat. A keselyűk lomha szárnyalással szétrebbentek, de továbbra is ott kóvályogtak körben, alacsonyan, megzavart lakomájuk színhelye felett.

- Halott ember - mondta az egyik lovas.

- Valakinek eloltották a gyertyáját... - állapította meg egy másik.

Leugráltak a lovakról. Azon a helyen, ahonnan a dögmadarak felszálltak egy halott feküdt. Itt-ott már belehasított néhány kampós csőr, de az arcára még nem süppedt rá a halál megkövesedett kifejezése. Mindössze néhány órája feketett itt.

Kabátja bal oldalán sötét folt látszott!

Lelőtték.

Az egyik lovas föléje hajolt, azután meglepetten nagyot kiáltott:

- Horner! Átkozott gazember! Utolérte a végzet!...

- Ismeri a halottat? - kérdezte Tom.

Többen is feleltek:

- Mindenki ismerte ezen a vidéken... Kegyetlen rabló volt!

Közben az egyik letérdelt és kigombolta Horner tetemén a kabátot.

Pontosan a bal mellkas közepén egy parányi piros lyuk látszott.

- A Nevada Szelleme... - mormolta az egyik lovas. Elfogódottan álltak. Tom előrejött, hogy megnézzé, mi okozta a meglepetést. Ő is látta a mellkas bal oldalán a kis vörös nyílást, és hallotta, ahogy ketten suttogják:

- Pontosan a szívébe... pontosan a szívébe...

- Nézzünk szét - mondta Tom -, lehet, hogy aki lelőtte, az maga is megsebesült, és itt fekszik valahol a közelben.

- Nyugodt lehet. Nem talál a közelben senkit és ez a legcsodálatosabb. Lefogadhatja velem, hogy százméternyi körzetben embernek, állatnak nyomát sem látja.

- Nem hiszem. Ez az ember néhány óra előtt még élt, tehát éjszaka lőtték le. Éspedig pont szíven találták. Ilyen lövést éjszaka száz méternél nagyobb távolságról senki sem képes leadni...

- Maga sohasem hallott a Nevada Szelleméről? Úgy látszik messziről jött - jegyezte meg az egyik.

A szellemhistóriákat nem szerette, tehát elindult megkeresni a nyomát annak, aki ezt a lövést leadta. A halott fekvéséből megállapította körülbelül a golyó irányát.

Holdfény nélkül is jól látott az éjszakában. Fürgén hol kiegyenesedve, hol négykézláb, szinte szaglászva kutatta a terepet. Már százötven métert is megtett. Éppen elhatározta, hogy visszafordul, mikor a harmattól felázott földön patanyomokat vett észre!

Tovább keresett... Itt sokáig állt a ló. Mélyebben nyomódott be a patkója... Valami megcsillant a földön...

Üres töltényhüvely volt, amit egy fegyver ismétlő szerkezete dobott ki. Felismerte a rövid Mauser gyártmányú karabély tipikus töltényhüvelyét. Visszanézett abba az irányba, amerre a halott feküdt.

Több mint százötven méternyire lehetett innen. És pontosan szíven találta! Csodálatos lövés!

Gyöngé súrolást érzett a vállán. A kis kócos ló jött utána. Épp olyan csendesen járt, mint a gazdája és mindenhova követte Tomot.

Mire visszament, az útitársai már hozzáláttak, hogy sírt ássanak a halott Hornernek, mert akármilyen nagy rabló volt, istenes ember nem hagyja itt az út szélén feküdni keselyűk lakomájának.

Gyorsan befedték a sírt, néhány követ hengerítettek rá és folytatták az útjukat.

- Mit tudnak erről a szellemről? - kérdezte Tom a szomszédját.

- Semmit. A hatóságok szerint rabló. A bányászok azt mondják, hogy jó szellem. És a bányászoknak igazuk van. Ha a Nevada Szelleme átsuhan az éjszakán és elsüti a puskáját, akkor egy útonálló a másvilágra megy. És ha találtak a szellem áldozatai között olyant, aki nem volt útonálló, arról sem derült ki, hogy rendes ember lett volna. Az bizonyos, hogy kipusztította Mawlest, Todyt, Jeffet és még sok retteget rablót, ma éjszaka pedig Hornerrel végzett.

- És még senki sem látta?

- De mennyire látták! Csak nem sokáig. A Nevada Szelleme jön vágatva, mint a szélvész: egy dörrenés... valaki lebukik a lóról és a szellem máris elnyargalt. Meg sem áll, csak fél kézzel kapásból odadurran és úgy szíven találja, aki soron következik, mintha szeme volna a golyónak.

- Nem is élő ember az - mondta egy másik. - A hangját még senki sem hallotta. Felbukkan, amikor szükség van rá, de csak egy lövésnyi másodpercre...

- Nem is sejtik, hogy ki lehet? - kérdezte Tom.

- Hm... Állítólag a környék egy régen elhalt, híres rablójának a szelleme. Élt itt valamikor egy világhírű bandita, az öreg Shiwán...

Tom megrántotta a száját, hogy a ló azon nyomban megállt.

A másik folytatta:

- Indián. Rojtos nadrágot, mokaszint és főnöki tolldísz hord. Hatalmas sasorra van, mint Shiwánnak, akit bandájával együtt, vagy tizenöt év előtt pusztult el a hegyekben. Öreg indiánok suttogják a legendát, hogy Shiwán szellemének most minden gáztettéért egy rablót kell lelőni cserébe.

Tom már nem kérdezett semmit.

Tudta, hogy hol keresse Fernandez nyomát...

HATODIK FEJEZET

A halott Shiwán kincse

1.

Tanassoban Tom első útja az ezredeshez vezetett. A szép ranch a Gonzales-birtokon épült. Derült időben az ezredes végigtekintethetett ablakából a földjein és a távolban legelésző nyájakon.

A ház előtti kertben, messziről hozatott, ritka virágfajták, kedves repkénnyel futtatott lugas barátságos látványa fogadta az érkezőt. Középtermetű, mosolygós arcú leány lépett ki éppen a kapun, mikor Tom megérkezett.

Levette a kalapját és félreállt. De a lány megszólította:

- Jó napot. Hozzánk készül?

- Az ezredes urat keresem.

- Tíz perce sincs, hogy kilovagolt. Vele személyesen akar valamit elintézni?

- Munkát keresek.

- Ebben az ügyben az intézőhöz is fordulhat. Apa nem szokott beleszólni abba, hogy Mr. Ingramm kit vegyen fel. Épp most jön ki a házból.

Tom az ősz embert pillantotta meg, aki a Nagy Tábor vendéglőjében védelmére kelt.

- Ez az idegen munkát keres - mondta a leány, mikor az intéző odajött.

- Hohó! Nézd csak!... Hiszen régi ismerősöm. Remélem, több kellemetlensége nem volt útközben? - Köszöntötte Ingramm a fiút.

- Nem.

A leány csodálkozott.

- Már találkozott... Mr... Mr...

- Patkins - segítette ki Tom.

- Mr. Patkinsszal?

- Kis híján meglincselték öt nap előtt a Nagy Táborban - nevetett Ingramm. - Most vallja be őszintén barátom, hogy maga nem szektárius, hanem keletről érkezett tapasztalatlan ifjú, aki nem sütött még el revolvert és megijed néhány ökölcsapástól...

A leány magasra húzott szemöldökkel nézett a fiúra. Most látta csak, hogy Tomnál nincs semmiféle fegyver.

- Csakugyan nem tud fegyverrel bánni? - kérdezte.

- Úgy van, ahogy az intéző úr mondta - felelte a fiatalember. - Nem hordok fegyvert és nem verekszem.

A leány csak most figyelt fel a dallamos és mégis hűvös csengésű hangra. Maga sem tudta, hogy miért, szorongás fogta el egy pillanatra.

- Végre is - mondta Ingramm -, nem született mindenki revolverhősnek. A kötekedő embert magam sem szeretem, de errefelé azért mégis csak férfiak kellene. Remélem Patkins, hogy maga csak fiatal és tapasztalatlan, de nem gyáva...

- Tudok bánni az állatokkal - felelte mereven a fiú -, és szeretek dolgozni. Ha ez elegendő ahhoz, hogy alkalmazzon, szívesen állok be a legényei közé Mr. Ingramm. De ha itt időnként verekedni és lövöldözni is kell, akkor inkább nem vállalom munkát.

A lány lassan, lesütött szemmel elindult a város felé. Szégyellte magát Tom helyett, mert nem szerette a gyáva embereket.

- Felveszem, mert szükség van minden emberre - döntött végül Ingramm. - Ilyenkor nehezen kapni munkaerőt. De hát a fiúk nem nagyon szeretik a félénk embert...

- Majd elkerülöm a kötekedőket. Békés természetem van.

- Hm... Ez nem is olyan dicsőség, mint ahogy esetleg hiszi...

2.

Az első két napon megbarátkozott a cowboyokkal. Csak annyit láttak, hogy udvarias, csendes ember, jól üli meg a lovat, ügyesen dobja a pányvát, kifogástalanul végzi mindazt, amit rábízhatnak. Hogy nincs revolvéré az furcsa, de hát fiatal ember és senki sem jött a világra két Colt pisztollyal a kezében.

Egy unalmas, dologtalan félórában Hyckes az öreg legény elővette a revolverét és rálőtt egy vén széles fára, amely vagy ötven méterre tőle magányosan állt a mezőn.

- Most eltaláltam a fa törzsét - mondta Tomnak -, nem valami nagy művészet, de kezdetnek jó célpont. Ne, itt a pisztoly, próbáld meg te is odalőni a fára.

Tom a pisztolyra nézett, aztán Hyckesre.

- Nem akarok.

- Hát mikor akarsz megtanulni, hogy mire való a revolver?

- Soha.

- Az ördög hallott még ilyet! Életed végéig fegyvertelenül fogsz mászkálni, mint valami tacska? Ne félj semmit. Vedd a revolvert és lőj oda.

- Mondtam már Mr. Hyckes, hogy nem akarok.

- Csak nem félsz a pisztolytól? - kérdezte ámulatosan az öreg.

- De igen - mondta határozottan Tom. - Félek...

- Félek!

A körülötte ácsorgó legények csodálkozva kapták fel a fejüket. Hyckes olyan gyorsan tette el a revolverét, mint aki megégette a kezét. Az arcán minden vonás megdermedt.

- Az más - vetette oda kurtán.

Ettől a naptól kezdve pokol lett a fiú élete. Célpontja volt a durva tréfáknak és rajta töltötte ki mérgét az utolsó pásztorfiú is.

Alantas munkát végeztettek vele, és az asztalnál utoljára jutott hozzá az étel. Hol a nyergét lazították meg annyira, hogy lovaglás közben váratlanul kikapcsolódjon a heveder, hol a lassóját bogozták össze, és ha ennek következtében nem jól végezte el a rábízott munkát, akkor kiabáltak vele.

Úgy látszott azonban, hogy ezt a fiút semmi sem teszi élénkebbé, semmi sem fáj neki, semmi sem hozza ki a sodrából. Pedig voltaképpen nem így volt. Hogy mi játszódott le a hegyek között, szabadon felnőtt, farkasölő, Véres Tom lelkében, azt senki sem tudta. Százszor is érezte, hogy keze megrándul a dereka felé, ahol revolverét hordta valamikor.

Az ezredest csak egy hét múlva látta, amikor a gazda kilovagolt a legények közé. Ideális spanyol férfitípus volt Gonzales. A vállas, erős, öszülő katona úgy ült a ménjén, annyi méltósággal és nyugalommal kreol, nemes vonású arcán, mint valami conquistador.

Az ezredes egy ideig nézte a munkát, azután magához intette Tomot.

- Te új ember vagy? - kérdezte a fiút.

- Új vagyok gazda.

- A legényeim Colonelnek szólítanak, vagy Senornak - felelte nyájasan. - Azt hallottam rólad, hogy gyáva vagy.

- Gyáva vagyok Colonel és nem értek a fegyverhez.

Az ezredes kutatóan nézett az arcába. Fél szemét kissé összehúzta:

- Különös. Aki gyáva, az ritkán ismeri be... Ehhez a kijelentéshez itt bátorság kell... Mindegy. A fő, hogy jól végezd a dolgodat.

Már odáblépett volna, ha Tom nem rúgta hirtelen eléje.

- Bocsánat Señor, megenged egy kérdést?

- Tessék.

- Ezredes úr parancsnok volt Fort-Rowerben. Valaki azt mondta, hogy önnél érdeklődhetek egy ember felől.

- Miféle ember felől?

- Egy bizonyos Fernandez nevű meszticet keresek.

Az ezredes meglepetten nézett rá.

- A rabló Shiwán fiát gondolod?

- Igen.

Gonzales elgondolkozott.

- Erről igazán nem mondhatok neked semmit. Mikor én az erődbe kerültem, Fernandez már nem volt ezen a vidéken. Csak hallomásból ismerem. De hiszen te sokkal fiatalabb vagy, semhogy valami ügyed lehessen Fernandezzel.

- Nekem nem volt vele dolgom. Más embernek az ügyéről van szó.

Az ezredes lova lépésben ment és Tom kísérté.

- Tanassoban és a környéken - mondta tűnődve az ezredes - sok mesztic él. Ha valamelyik csakugyan Shiwán fia, akkor sem lehet ezt ma már teljes bizonyossággal megállapítani.

Tom egy pillanatig habozott.

- Szerintem - vágta ki végül határozottan -, a Nevada Szelleme nem más, mint Fernandez!
- Hm... Nem is rossz feltevés - mondta mosolyogva Gonzales -, azonban én ezt a szellemhistóriát dajkamesének tartom.
- Dajkamesékben nem fordulnak elő ilyen rézhüvelyek. Ezt egy 7.65-ös Mauser ismétlőből lötték ki - felelte Tom és előhúzta zsebéből a hüvelyt. - Egy nagyon pontosan szíven lőtt embertől százötven méterre találtam. Ilyen lövést én is dajkamesének tartanék, ha nem láttam volna az áldozatot.
- Ahhoz képest, hogy mit sem értesz a fegyverekhez, egészen érdekes, amit mondasz - szólt hűvösen az ezredes.

Tom a haja tövéig elpirult.

Elfeledkezett magáról és ostoba hibát követett el!

- Te megállapítottad egy halott ember fekvéséből, hogy milyen irányból érte a lövés, megállapítottad egy rézhüvelyről, hogy 7.65-ös Mauserből hullott ki. És közben itt megvetnek a társaid, mert nem értesz a fegyverhez. Mi okod van erre a komédiára?

Tom hallgatott.

- Nem akarlak faggatni. De figyelmeztetek, hogy ha valami titkolni valód van, úgy máskor légy óvatosabb.

Ezzel az ezredes elrúgtatott mellőle.

3.

Hogy Tom megalázó helyzetét elviselte, azt elsősorban Gibson levele okozta. Megállapodásuk szerint, miután beállt Gonzaleshez, írt a seriffnek és ez nyomban válaszolt. Hangsúlyozta, hogy fivére dr. Patkins jól van...

Dick! Ez adott erőt Tomnak. A bátyja iránti szeretet. Csakis Dickért viselte el, hogy mintegy véletlenül leöntsék ételmaradékkal és a kövér Johnson a lábára taposson, valahányszor elmegy mellette. Hyckes lehetőleg az istálló takarítását, beteg állatok kenegetését, vagy más piszkos munkát bízott rá.

Egy alkalommal ebéd után, miközben békésen dohányoztak, végigheverve a földön, Johnson sehol nem találta az öngyújtóját.

- Ide tettem az imént a takaróra!

Az öngyújtót néhány perccel előbb Tom ledobott börmellényének a zsebébe csúszttatták.

- Csak nem hiszed, hogy valaki eltette? - szólt közbe Jeff.
- Hiszem vagy nem hiszem, itt volt a takarón! - és rászólt Tomra - Te az előbb egyedül voltál itt! Nem tetted el?!
- Nem.
- Hazudsz!

A cowboyok felfigyeltek. Elhatározták, hogy ha a fiú megüti Johnstont, nem bántják. Sőt. Akkor még nem is olyan reménytelen a feltevés, hogy valaha férfi váljék belőle.

- Téved Mr. Johnson. Én nem láttam az öngyújtóját - mondta Tom.

Hyckes elfordította a fejét. Nem bírt látni ilyesmit. A többiek arca is elkedvtelenedett. Johnson felkapta a fiú mellényét a takaróról.

- Majd meglátom! - A következő pillanatban magasra emelt kezében ott volt az öngyújtó.

- Tolvaj vagy! Elloptad az öngyújtómat!

Johnson boldog lett volna, ha ez a fiú megüti. Nem is páholta volna el. Ehelyett azonban valami egészen meglepő dolog történt.

Tom nyugodt, nagy szemei, közömbösen pihentek meg az öngyújtón, azután nyugodtan ezt mondta:

- Bevallom. Én tettem zsebre.

Elképedve néztek rá. Johnsonnak tátva maradt a szája.

Ő maga tette a fiú zsebébe az öngyújtót. Tom felállt és egész közel lépett hozzá.

- Akar megütni? - mondta szelíd udvariassággal. Még mosolygott is kissé. - Vagy szívesebben lép inkább a lábamra? Nyugodtan megetheti, miután nem ütöm vissza.

Johnson tűzvörös lett:

- Azt mondod gyáva vagyok?

- Igen. Azt mondom, hogy gyáva.

A kövér cowboy azzal az ütéssel, amely eddig még minden esetben leterítette az ellenfelét, hirtelen belecsapott a fiú arcába. Tom szemrebbenés nélkül állt egy helyben. A szája sarkából keskeny vércsík futott le az állán.

Azután ugyanazon a csengő, hűvös hangon mondta:

- Megismétlem: maga gyáva.

Johnson kilendülő öklét ketten is elkapták és Hyckes dühösen kiáltott rá:

- Ezt nem szeretjük Johnson! Érted?! Ha még egyszer megütöd a fiút, akkor külön ellenfelet is találsz majd itt... Te pedig takarodj!

Tom Wheeler elballagott. Nem haragudott ezekre az emberekre. Gibsont szerette volna megölni és széttépni, Gibsont, aki ezt a kötélnél ezerszer súlyosabb büntetést kitalálta: fegyver és ököl nélkül, gyáva ember módjára élni itt nyugaton. Ahol jaj annak, aki nem támaszkodhat a fegyverére és az öklére!

4.

Gringo Fox átaludta a délutánt. Estére már elfelejtette a furcsa fiút. Vidáman füttyörészett és kávéfőzt. Amíg a víz főtt, a lóva mellé állt és szeretettel veregette meg az állat nyakát.

- Megyünk vissza az aranybogarak bolond földjére, Rodrigó. Jó?

A mexikói hirtelen felfigyelt. Gyorsan a tűzhöz lépett és a kávéfőzt a lángokra öntötte. Sötét lett. Azután a lóval együtt a sűrűbe húzódott.

- Csendesen Rodrigó... - súgta az állatnak -, jönnek...

Néhány perc múlva nagyon távolról lódobogás hallatszott. Rodrigó először odadörzsölte homlokát a gazdájához, de mikor ez csitítóan megveregette, felemelt fejjel, tágult orrlukkal, mozdulatlanul állt, mint egy szobor.

Óriás termetű lovas rúgta ki a tisztásra és dühösen kiáltott visszafelé:

- Hagyjátok a fenébe. Ha nem tud lépést tartani, maradjon ott, ahol van! Torkig vagyok vele...

Lindsay volt.

Leugrott a lováról. Újabb két lovas érkezett most és nagyot fújva szálltak le. Corner volt az egyik és Bronson a másik.

- Jenkins visszalovagolt azért a hülyéért - mondta Corner és száraz ágakat keresett, mert éhesek voltak és gyorsan akarták megfőzni a vacsorát.

- Meg vagyunk verve ezzel az emberrel - dörmögte Bronson -, de mégis azt mondom, bánjunk óvatosan vele, mert nélküle nem ismerjük fel a Vörös Tomot.

Tüzet raktak és hozzáláttak a főzéshez.

A vacsora már készen volt, mikor megérkezett Jenkins. És nyomában Holborn. De milyen siralmas állapotban!

Száron vezette a lovát, bicegett, nyögött, a ruhája szakadt volt és tetőtől talpig poros.

- Ha folyton elmarad, ott hagyjuk majd az úton és megeszik éjjel a vadállatok! - kiáltott rá Lindsay.

- Jaj... Uraim, lássák be, hogy nem születtem zsokénak. Nekem még bele kell jönni a lovaglásba...

- Üljön már le!

- Nem tudok... Az még csak hagyján, hogy olykor leestem a bestiáról... de a nyereg!... Hiába: meg kell szokni... Én eddig még csak pullmannkocsiban utaztam, és az nem töri fel az embert.

- Szóval állva akar enni, mint egy ló?

- Hm... a hasonlatai nem éppen hízelgők Mr. Lindsay, ezt meg kell mondanom.

Végül is letérdelt, azután nyögve végigfeküdt a fűvön és néhány falatot evett, majd mélyen elaludt. Hortyogása betöltötte a prérít.

- Nagy előnyt szerzett a kölyök. Átkozott ötlet volt ezt az ügynököt elhozni.

- Nem értelek Lindsay - mondta Bronson -, végre is tudjuk, hogy Tanassoba ment és ott is marad.

- Ostoba vagy! A Vörös Tomot sem lehet egy város közepén csak úgy lepuffantani, ha fegyvertelen.

- Majd csak alkalmunk lesz rá, hogy valami elhagyott helyen találkozzunk vele - jegyezte meg Jenkins. - A fő, hogy az ügynök megmutassa nekünk. Nekem nem kell tudni azt, hogy a Vörös Tomot feltételes kegyelemben részesítették, amíg nem hord fegyvert magánál. Tehát, mint volt rendőrtisztviselő, egyszerűen lelövöm, mert törvényen kívül áll.

Egyik-másik ásítozni kezdett. A fel-fellobbanó lángok alacsonyan pislácoltak a rótszínű parázs felett.

- Csak azt szeretném tudni, hogy miért pont Tanassot választotta tartózkodási helyül ez a fiú? - kérdezte Corner.

- Nagyon egyszerű a megoldás - mondta Jenkins. - Az apja ügyére akar világosságot deríteni. Arthur Wheeler aznap éjjel, mikor maguk rajtaütöttek, az északi országút felé lovagolt. Oda igyekezett, ahonnan segítséget remélt. Szerintem Tanassoba akart jutni. Kire számíthatott Tom Wheeler maguk ellen, mint mentőtánúra?

Lindsay a homlokára ütött:

- Fernandez!

Ismét csend lett, majd Bronson mély hangja dörögött bele a sötétbe, amit alig zavart meg a hamvadó parázs rózsaszínű sugárzása:

- Ostobaság! Fernandezt rég elvitte az ördög.

- Tévednek!

Ijedten ugrottak fel valamennyien.

Egy idegen hang szólalt meg a közelükben. Négy revolver irányult Gringo Foxra, aki nyugodtan állt előttük, és korbácsával ütögette a lábszárát.

- Csak tegyék el az ócskavasat, nekem elég lett volna az egyiket előhúzni és már nem élnének. Sohase üljenek ilyen közel a vízparthoz, mert akkor a patak csobogása miatt nem hallják meg a közeledő lépteiket. Ezt neked már tudni kellene Lindsay.

- Gringo Fox!

A meglepett csendet csak Holborn egyenletes hortyogása zavarta.

A vörös leült. Egy rőzseággal belepiskált a parázsba és rádobott néhány fácskát, hogy a tűz ismét fellobogott.

- Éppen kávéfőzés közben zavartatok meg. Ha régi, nyugati emberek lennétek, meg kellett volna találnotok amott balra a friss táborhelyemet, ahol leöntöttem a tüzet kávéval. De úgy járkáltok itt a rétségen, mint a süketek és a vakok. Elismerem, hogy engem is meglepett valaki, ugyanezen a helyen, de most hallom, hogy az a kölyök a Véres Tom volt.

Ez az újabb bomba még meglepőbbben hatott.

- A Véres Tom?...

- Úgy van. Itt ült vagy fél órát...

Lindsay valamikor Gringo Fox bandájához tartozott, mikor még a vörös rabló hordája a mexikói forradalmárok nyomában a felgyújtott falvakat fosztogatta. Később, amikor Gonzales ezredes kegyetlenül hozzálátott a rendcsináláshoz, a banda szétfutott, és Lindsay átmenekült Kaliforniába.

- Találkoztál... a Véres Tommal?

- Együtt ebédeltem vele - felelte egykedvűen. Azután fütttyentett, mire kilépett a sűrűből Rodrigo és harapdálni kezdte a füvet.

- Hogy kerülsz ide? - kérdezte Lindsay Foxtól.

- Mexikóból térek vissza Kaliforniába. Emberekre van szükségem.

- Nincs bandád?

- Már csak hárman vannak, tizenötből. - Mialatt vigyázott, hogy ne fusson ki a kávé, még hozzáfűzte: - A többit egyenként lőtte ki közülünk a Nevada Szelleme.

- Hallottam róla - bólogatott Bronson -, csak az áldozatait találják meg, őt nem ismeri senki.
- Eddig én sem tudtam, hogy kicsoda - mondta a Gringo. - De most már tudom.
- Mit tudsz?
- Hogy a Nevada Szellemé senki más, mint Fernandez.

5.

- Eleinte az volt a szándékom, hogy nem árulom el a jelenlétemet. De amit mondtatok, az összefüggésben áll az én ügyemmel. Hónapok óta csak egy dologgal foglalkozom, egy olyan „munkával”, amiért érdemes volt húsz évig rablóéletet élni. Mesebeli kincsről van szó. Annyi aranyról, amennyi talán a legnagyobb New York-i bank pincéjében sincs, és nem kell érte mást tenni, mint megtalálni és elvinni.
- Az öreg Shiwán kincséről van szó - mondta Bronson és legyintett -, ezt már ezren is keresték.
- És a legtöbb kincskereső eltűnt - felelte Fox. - Egész karavánoknak nyomuk veszett. A Kereszt Tetőre indultak, mert állítólag ott van az öreg Shiwán aranya. Én tizenöt emberemmel láttam hozzá a kutatáshoz, de egyszer innen, egyszer onnan dörrent el egy lövés, ha éjszaka valami vállalkozásba kezdtünk. Minden lövés egy emberemet vitt el. Míg végül mindössze három maradt, rajtani kívül.
- A Nevada Szellemé...
- Úgy van - bólintott Fox dühtől eltorzuló arccal. - Tizenhat emberemet terített le...
- És miért éppen téged kímélt meg?
- Mikor a negyedik embert lőtte ki, már tudtam, mi a védekezés ellene: nem szabad éjjel lóra ülni. Az egyetlen pont, ahonnan indulhatok, ha a Nevada Szellemét keresem. Még soha, senkit sem lőtt le nappal. Csak éjjel jár.
- Mint a szellemek...
- Vagy mint az olyan ember, aki csak éjjel játszhatja a szellemet, mert nappal tisztos polgár. Ezen a nyomon indultam el. Éjszaka lehetőleg nem jártam együtt a fiúkkal, mindig találtam egy kifogást. Közben vadásztam a Nevada Szellemére. Nekem éjjel kellett félnem tőle, ő nappal volt veszélyben. Ha lelőtt valahol egy rablót odamentem a tett színhelyére, megkerestem a nyomát és követtem. Egyszer a sarkában voltam. A Kereszt Tető meredekén kanyargó ösvényeken, odáig követtem a nyomát, ahol ezer méter magasból az Alder-Spring a Sacramento völgyébe zuhan. Valahol arra kell lennie az öreg Shiwán kincsének is. Sokan tűntek el erre, de még a csontjukat sem találták meg. Itt van a titok valahol. Érzem! Az Alder-Springnél!
- Ezek szerint - mondta Lindsay -, Tom Wheeler elvezet bennünket Fernandezhez és így a szellemhez is.
- Úgy van. Az természetes, hogy Fernandez azonos a Nevada Szellemével.
- Szó sincs róla! Nemcsak azt kell megtudnom, hogy ki a Nevada Szellemé és nem elég, ha tudom, hogy egy mesztic és álnéven él Tanassoban, hanem azt kell bebizonyítanom, hogy Fernandez rablógyilkos volt, vagy be kell bizonyítanom, hogy ő a Nevada Szellemé!
- Na és? - kérdezte érdeklődve Jenkins. Gringo Fox egy szúró pillantást vetett rá.

- Ha be tudom bizonyítani - felelte mosolyogva -, úgy minden fáradtság vagy veszély nélkül megszerzem az öreg Shiwán aranyát, amiből tisztességes osztalékot kaptok, ha segítségemre lesztek.

- Nem értem... - felelte Lindsay.

- Ha nem adja ide nekünk az aranyat, akkor felköttem. A legokosabb tehát, ha csatlakoztok hozzám.

Rövid habozás után Lindsay azt mondta:

- Én bízom benned és csatlakozni fogunk hozzád. A Véres Tomot azonban el kell intézni. Amíg azzal a kölyökkel nem végeztünk, addig nincs nyugalmunk.

- Ez számomra is fontos. Az egyetlen dolog, ami zavart okozhat, ha ez a fiú beleszól a játékba, hiszen ő is Fernandezt keresi. Megállapodunk abban, hogy ti most nem lovagoltok be a városba, hanem valahol Tanasso közelében táboroztok. Gondoskodni fogok arról, hogy a Véres Tommal is végezhessetek. Ti csak akkor jöttök be a városba, ha szükségem lesz rá, hogy felismerjétek Fernandezt.

- Nem is sejtet, hogy ki lehet Fernandez? - kérdezte Lindsay.

- Most már tudom.

- Honnan?

- Tőletek. Itt találtam ki a fa mögött, abból, amit beszéltek. És most aludjunk. Ezt a hülyét vigye be Jenkins a városba, lehet, hogy őrá is szükség lesz.

- De hát miből tudod...

- Abból, hogy Arthur Wheeler lovon akart elmenni hozzá Tanassoba. Jó éjszakát...

HETEDIK FEJEZET

A szellem nyomában

1.

Az ebéd, ha az állatorvos ott maradt estére, komikusnak tűnt a leány előtt, mert nem sok érzékkel bírt a hagyományok tisztelete iránt, de azért engedelmesen lesietett gongütésre emeleti szobájából az ebédlőbe, ahol mindaddig állva maradt az asztalnál, amíg Gonzales ezredes nem ült le. Sokszor valósággal csiklandozta valami belülről, hogy nevéssen, mikor Miguel, az óriás néger, aranygombos libériában, fehér kesztyűben körülhordta a tálakat.

Ebéd után az inas bejelentette az intézőt. Az ezredeshez még saját alkalmazottai sem jöhettek be külön engedély nélkül.

- Kérem Mr. Ingrammot.

Az intéző mélyen meghajolt az ajtóban. Sok év kellett hozzá, amíg ezek a nyugati emberek megtanulták a spanyol főúri szokásokat. Az intéző például tudta, hogy meg kell állnia az ajtóban és várni, amíg Gonzales megszólítja.

- Jöjjön csak, Mr. Ingramm. Már éppen hívatni akartam. Konyakot Miguel.

- Köszönöm, Senor colonel - mondta Ingramm, és miután a házigazda helyett mutatott, leült.

- Valami nincs rendben a gazdaságban?

- Minden jól megy. Csak arra akarom kérni ezredes úr, hogy ezt az új fiút küldje el, vagy ossza be más munkára.

- Miért mi a baj vele?

- Gyáva. És ezt a fiúk nem bírják. Ma egyenesen felszólítottak, hogy távolítsam el közülük Patkinst, különben itt hagyják a munkát.

- Mi történt?

- A Glower vendéglőben ültek a legények tegnap és bejött ez a Patkins kölyök cigarettát venni. Valamelyik szomszéd farmról, egy tejfölösszájú fráter, aki úgy látszik hallott már a mi csodabogarunkról, belékötött Patkinsba. Leöntötte a whiskyvel, pofon ütötte és kirugdalta a kocsmából. Ismerni kell azt, akiről szó van. Nagy szájú, hencegő, de nem valami erős, vagy bátor ember. És egy ilyen alak felpofozta Patkinst, a mi cowboyunkat, anélkül hogy a fiú csak a kezét is felemelte volna. A legények nem akarják tovább tűrni a szégyent. Azt mondják, inkább nem dolgoznak itt, pedig tudják, hogy nincs rendesebb farm az Államokban...

A leány most visszaemlékezett a fiúra, a különös halványan izzó szemre, a szabályos, ridegen szomorú arcra, amelyen olykor nagy betegre emlékeztető mosoly suhant át. Kedvetlenül döfködött egy kenyérgalacsint. Bántotta, hogy ez a nyílt homlokú ember gyáva.

- Jó. Majd intézkedem. Küldje ide azt a Patkinst - felelte elgondolkozva az ezredes.

- Magammal hoztam, kint vár a tornácon... Miguel, küldd be a cowboyt - szólt a négerhez. Miguel kiment és nyomban utána Tom lépett be. Tisztán, rendesen volt öltözve, mint mindig, kalapját a kezében tartotta és kissé meghajolt, de távolról sem olyan mélyen, mint ahogy ezen a ranchon szokásban volt...

- Parancsol velem, Senor.

- Ismét azt hallom, hogy gyáva voltál.

- Az voltam, Colonel.
- A legényeim szégyenlik, hogy gyáva ember van közöttük. Nem akarnak veled dolgozni.
- Igazuk van, Senor.
- Ül le - mondta az ezredes.

A lány felkapta a fejét. Tom az ajtótól mindössze négy lépést tett, és Anna döbbenten vette észre, amitől Gibson, a seriff is megijedt annak idején, hogy a fiú lépései nyomán nem hallatszott semmi nesz!

- Miért mondod, hogy gyáva vagy? - kérdezte nyájasan Gonzales.
- Mert az vagyok, Senor. Azt hiszem, legokosabb, ha elbocsát.
- Bízd rám, hogy mit teszek. Aki rendesen viselkedik, azt nem bocsátom el. Minden tisztességes embernek meg kell élni, akkor is, ha valaki állítólag gyáva.
- Mr. Patkins jó lovas, kihordhatná az orvosságot és az élelmiszert az én környékbeli szegényeimnek. Miguel úgysem győzi a lovaglást meg az inasmunkát együtt. Nem is beszélve arról, hogy sérült a lába - szólalt meg Anna.

A kétméteres négernek egy kóbor kutya harapott a lábába és még mindig sántikálva járt. Az inasi teendőkön kívül Miguel szokta Anna gyámolítottjainak elvinni a segélyt.

- Nem bánom - bólintott az ezredes. - Ezentúl reggel bekíséred a senioritát a városba, és Miguel helyett elviszed a szegényeknek való holmit. Rendben van?
- Ön rendelkezik velem, Colonel - felelte Tom.

Az ezredes felállt. Ezzel jelezte, hogy befejezte a kihallgatást. Ingramm és Tom elmentek. A leány ismét ideges lett a nesztelen, hosszú, vontatott lépésektől. Nem értette!... Ez a vén deszkapadló, amely reggeltől estig bántóan nyikorog, meg sem reccsen Patkins lába alatt.

2.

Tanasso utolsó házától egy szép fasor választotta el Gonzales gróf ranchát. Rövid ösvény volt, mindössze pár száz méter, két oldalt tarka vadvirágokkal dúsan benőtt rét fogta körül, és az út végén látszott a templom, azzal a kis térséggel, ahol a vásárosok rakták ki áruikat.

A derűs, jószagú reggelben százféle madárhang töltötte be a mezőt. A lány ment elől és Tom egy lépés távolságról követte, karján a kosárral. Mikor egy dús cédrus eltakarta őket és a lány tudta, hogy a házból már nem látják, vidáman hátraszólt:

- Jöjjön nyugodtan mellettem Mr. Patkins. Én csak apus előtt szoktam betartani ezeket a gyűlöletes szabályokat.

A fiú szolgálatkészen melléje lépett.

- Mondja Mr. Patkins, miért gyáva maga?
- Ilyennek születtem, seniorita.
- Mondja nekem azt, hogy Miss. Jobban szeretem. Tudja, Mr. Patkins, én azt hiszem, hogy a gyávaság gyógyítható betegség. Próbáljon meg kissé erőt venni magán, ha bajban van.
- Nem akarok bátor lenni, Miss Gonzales.
- De hát miért? Ez igazán nem jó így...

- Nem hiszem, hogy Lincoln Ábrahám, vagy Franklin Benjamin megállták volna a helyüket egy kocsmai verekedésben. Mégis akármelyik van olyan kitűnő ember, mint a szeplős Johnson vagy akár az öreg Hyckes, aki pedig alaposan oda tud szólni. Lehet Miss Gonzales, hogy Edison elszaladna egy pofon elől, azért mégsem sajnálatra méltó. A bátorság csak háborúban erény.

A lány egy ideig szótlanul nézett kísérijére. Hm... Így még nem fogta fel eddig a bátorság kérdését. Az bizonyos, hogy nagyobb dolog volt az izzólámpát feltalálni, mint betörni egy vadlova.

Messziről már látszott a templom barátságos, fehér fala. Apja halálának szörnyű emléke óta talán most először érezte Tom, hogy lelkében felengedett a vaskapcsok szorítása.

- De magának nincs találmánya és nem is államelnök, csak gyáva. Ez nem jó dolog.

- Így születtem.

- Várjon... Szedjünk virágot. Mert virágot is szoktam vinni a szegényeimnek... Apus ugyanis büszke arra, hogy Tanassóban nincs koldus, nincs nyomorult ember, mert mi mindenkin segítünk.

Jobbra-balra hajladozott és virágot szedett. Tom követte. Nézte a lányt, gyerekes nevetését, karcsú alakját és egyszerre úgy érezte, hogy nagyon-nagyon sötét az élete. De most még sötétebb lett, mint a börtöncella, ahol a betűző napfény csak arra jó, hogy megmutassa, milyen hideg és homályos a bezárt odú.

Anna kifáradt és egy nagy fa árnyékában egyszerűen leült a földre terített kendőjére.

- Ha akarja, üljön le maga is...

Tom melléje telepedett.

- Nagyon bántották a cowboyok?

- Csúfoltak. És igazuk volt. A gyáva embert megvetik a nyugati férfiak... És azt hiszem, a nők is.

Anna a virágokat nézte.

- Hát ne legyen gyáva... és különben sem lehet általában a nőkről beszélni... Az mindig attól függ...

Hallgattak és maguk sem tudták miért: zavarban voltak. Anna hirtelen felugrott.

- No, menjünk...

A városig alig szóltak egy-egy szót. Anna itt is, ott is bement valamelyik házba. Tom táskájából mindenütt előkerült valami, ami szükséges.

Gonzales valósággal az atyja volt ennek a városnak. Mikor a rablók elleni hadjárat megszűnt és az ezredes nyugdíjba vonult, Tanasso piszkos, elhanyagolt kis helység volt. Ma valósággal mintául szolgálhatna az egészséges, szép nyugati városnak. Anna volt az ezredes jótékony jobb keze. Sorra látogatta a város szegényeit és ezek százszor, ezerszer is elmondták, hogy:

- Mindennap imádkozunk a Colonelért és a Senoritéért...

Nagy iskola volt ez Véres Tomnak. Kosárral a karján, egy néger szolga helyett, betegeket és szegényeket látogatni! Érhet-e ennél megalázóbb sors valakit, aki a hegyek szabad fia volt?

- Szomorúnak látszik - mondta Anna, mikor visszafelé mentek. - Én mindennap ettől vagyok jókedvű. Hát nem szép látvány ez: boldog szegényeket látni?

- De szép.

Anna megállt. Éppen a nagy cédrushoz közeledtek, amely eltakarta a ranchot.

- Azt hiszem - mondta Tom szemébe nézve - maga még senkihez sem volt őszinte. Pedig hiába néz ilyen hidegen, hiába zárkózik el. Én tudom, hogy mi a baja: maga boldogtalan. De még lehet boldog ember is...

Tom most a lányra nézett. Lelke visszatért a Sierra Nevada havas csúcsairól:

- Igazán azt hiszi?...

Anna elpirult és nem felelt. A cédruson túl felbukkant a farm.

3.

Másnap reggel Tom megint csak ott állt karján a nagy börtáskával. Az idő borúsabb volt. Lomha, fekete fellegek futottak az ég kék alapján, árnyékuk ott látszott a mezőn, és a madarak nyugtalanul, alacsonyan keringtek.

Az ezredes már kilovagolt, Anna épp most reggelizett és jött ki a házból.

- Jó reggelt, Mr. Lincoln! - köszöntötte vidáman a fiút. Kissé tettetett vidámság volt, mert rosszul aludt az éjjel. Szokatlanul sokat kellett foglalkoznia furcsa kísérőjével, aki olyan messzire tud nézni, miközben beszél.

- Jó reggelt, senorita Gonzales.

A lány lelépett a verandáról és elindult. Most a házfal mentén ment a fiú felé. Jobbra a lépcső vaskorlátja zárta el az útját, mögötte a lépcső karfája és a ház közötti beszögellés volt. Ebben a pillanatban irtózatos ordítás hallatszott.

Az óriás Miguel ugrott ki a konyhából, eltorzult arccal, vérben forgó szemekkel, habzó szájjal, kezében baltával. A szakácsnőt lerázta magáról egyetlen vállrándítással. Az istállófiú, aki szintén belekapaszkodott, tört vállal zuhant a földre. Csak véletlen, hogy a balta eltévesztette a fejét és vállon találta. Most rohant egyenesen Anna felé!

- Az óriás Miguel megveszett!

Senki sem gondolta, hogy a jelentéktelen kutyaharapás ilyen következményekkel járjon. Mikor Anna felnézett a sikító, hörgő ordításra, már késő volt ahhoz, hogy meneküljön. Szemberohant rá a veszett néger a baltával. A korlát és a ház elzárták a menekülés útját. Zsibbadtan lapult a falhoz, ahogy szinte zuhanva jött feléje, mint a biztos, szörnyű pusztulás: az óriás Miguel.

Csak Tom, a gyáva cowboy állt jobbra tőle vagy ötlépésnyire. De most... mintha úszna a levegőben, könnyedén átsuhant a lány előtt, egyetlen nagy ívű ugrással és elnyúlt testtel, mint valami leopárd. A magasra emelt baltát tartó óriási fekete kéz csuklóját ragadta meg és valószínűtlenül könnyed mozdulattal megcsavarta. A néger átrepült a kiforduló karral ellenkező irányba, de a fejével visszahajolt hörgöve, hogy harapjon. Tomon a legkisebb erőfeszítés sem látszott. Minden mozdulata könnyed, gyors volt és egyszerű. Szabadon maradt ökle egész kis lendülettel csapott a néger állára, de mégis irtózatos lehetett ez az ütés, mert Anna csontok reccsenését hallotta. Azután mintha óriási felfűjt gumi lenne, nem is látszott, hogy miképpen.

Egy csavarintással a levegőbe röpült Miguel és a ház megremegett, ahogy a lépcső korlátjára zuhant. De még egyszer feltápászkodott és, mint valami faltörő kos vetette magát fejjel előre Tomra. Egy tizedmásodpercre megmozdult a fiú lába és a néger ettől a gyors rúgástól ismét a falnak vágódott, azután elájult.

Tom Annára nézett. Nem lihegett, a nyakkendője sem mozdult el a helyéről, valami olyan mesebeli egyszerűséggel tette harcképtelenné a veszett óriást, mint aki egy madzagot kötött meg és most eldobja. Egészen a lány elé lépett:

- Rosszul van, senorita Gonzales?

- Neeem... - felelte a lány és megint csak félve lapult a falhoz, mint az imént.

- Hallgasson ide, kérem. Senkinek sem szabad megtudni hogy én itt elbántam ezzel a szerencsétlen Miguellal. Érti? Csak akkor maradhatok itt, csak akkor élhetek nyugodtan, ha gyávának tartanak.

- Igen... - mondta a lány csodálkozva Patkins határozott hangján és a saját engedelmességén.

- Nem mondja el senkinek, ami történt.

- Nem mondom el... - suttogta.

- Miguel felrohant a lépcsőn, megbotlott, átesett a korláton és lezuhant.

- Lezuhant... - ismételte szinte alázatosan, mert érezte, hogy engedelmeskednie kell.

Tom könnyedén felemelte a négert, a lépcső aljára fektette, mintha legurult volna és megkötözte szorosan kezét-lábát.

Közben a magához tért szakácsnő rohant a cowboyokért és most nagy lármával siettek a házhoz.

A szerencsétlen négert azonnal kocsira tették és a városba szállították. Anna a tornácról nézte az izgatottan cigarettázó, beszélgető cowboyokat.

- Szerencse, hogy lezuhant a lépcsőn - mondta Hyckes. - Irtózatos ereje volt szegénynek. Nyolcan is csak nehezen tudtuk volna megfékezni.

- Még jó - mondta vigyorogva a szeplős Johnson -, hogy ez a cowboykisasszony elég bátor volt ahhoz és megkötözte, miután elájult.

A „cowboykisasszony” szóra jót röhögtek. Tom szelíden mosolygott.

- Adj egy kis tüzet - mondta Johnson, és mint aki rá akar gyújtani Tom cigarettájának a paraszánál, eléje lépett, de úgy, hogy csizmájával és egész testével ránehezedett a fiú jobb lábára. Jó sokáig szipákolt a cigarettával, mintha nem akarna meggyulladni és vigyorgott. A lány ezt jól látta. És most már azt is tudta, hogy ha Tom meglendítené kissé a kezét, ez az ember még nagyobbat bukna, mint a százhusz kilós néger. Vadul dobogott a szíve...

- Köszönöm... - vigyorgott Johnson.

- Kérem - felelte különös mosolyával Tom.

A cowboyok nevettek, a szeplős kirántotta egy ujjal Tom nyakkendőjét, ugyanezzel az ujjal felütötte az orrát és a fiú kalapját előrehúzza az arcába, majd nevetve elmentek valamennyien.

Tom hidegvérrel visszatette a nyakkendőjét. Azután a kalapját végigsimította a kabátujjával és újra feltette.

- Mehetünk, Miss Gonzales - szólt fel gyerekesen tiszta, udvarias hangon a tornácre. És Anna megdermedt, úgy, ahogy egyszer Gringo Fox ott a patak partján.

...Tom mosolygott, mint valami viaszfigura és két tágra nyitott szeme lázas, sárgás fényben foszforeszkált.

Szótlanul mentek egymás mellett végig a fasoron. A lány lehajtott fejjel a földet nézte. A fiú szokása szerint a távoli ég alját. Tomot ismét szorították a vaskapcsok. Johnson szeplős arca befedte azt a kis tavaszi olvadást, ami már lassan felengedett benne, mert hiszen fiatal volt akkor, ha tizennégy éves kora óta csak revolverrel játszott és odafent a Sierra Nevada hideg csúcsán, a vadászatra induló leopárdot követte nyomon, mialatt a vele egykorúak meleg gyerekszobában ültek és tanultak.

Egy ilyen szobára ő is emlékezett. Nem arra ott Balting Cityben, hanem arra a másikra, ahonnan elindult a dráma. Homályos volt ez a kép... Egy másik gyerekkel volt együtt. A szoba bútorzatából nem sokat őrzött meg. Látott egy gömbölyű faállványt, amelyen Grant tábornok mellszobra állt, fehér gipszből és a szobor orra le volt törve. Azután látott egy alacsony fiókos szekrényt, faragott cirádákkal és a fiókos szekrény márványlapján néha vágyva nézett egy-egy almát, mert nem ért fel odáig.

- Maga miért... miért csinálja ezt? - kérdezte a leány.

- Muszáj.

- Nem igaz... Ez valami sötét... ez valami félelmetes dolog. Ki maga?

Tom megállt és a lányra nézett csodálkozva.

- Miért érdekli ennyire?

- Nekem tudni kell... - felelte a földet nézve és nagyon elpirult.

- Senorita...

- Szólítson a keresztnevemen!

- Anna... - maga sem tudta miért, a vaskapcsok szorítása engedett, ahogy kimondta a leány keresztnévét.

- Nem érzi, hogy jól tenné, ha őszintén beszélne valakivel? - mondta kedvesen, biztatóan a leány. - Bűnt követett el?

- Igen...

- Nincs bűn, amit ne lehetne jóvátenni.

- De van. Van, amit nem lehet jóvátenni és nem lehet elfelejteni.

- Mi az?

- Megölték az apámat.

A lány hallgatott. Maga sem tudta, miért rendült meg annyira ettől.

- Most ne kérdezzen többet. Megölték az apámat. Az életemet a bosszúállásnak szenteltem. Nem tartozom senkihez és sehova. Nem értheti ezt meg.

A lány megállt és egész közel ment hozzá, úgy nézett fel rá:

- Nem hiszi, hogy van valami, amiért érdemes lenne másképpen folytatni... - Tom hallgatott. Először történt meg vele, hogy nem állta valakinek a tekintetét.

- Nem kérdezem, hogy mi a története - kezdte újra Anna. - Csak egyet kérdezek: nincs semmi, amiért lemondana a bosszúállásról?

Tom nem felelt.

- Értem... - szólt lehorgasztott fejjel a lány.

- Nem érti. Csak akkor érthetné, ha megölték volna az apját és ismerné a gyilkost. Tudna nyugodtan élni ezzel a tudattal... Eh!... Most már úgylis mindegy...

- Nem tudom, milyen érzés az, ha valakinek megölték az apját. Én csak azt tudom, hogy van érzés, ami különb a bosszúnál... De ez az érzés vérszomjas embereknél sohasem kerekedhet felül... Mehetünk Mr. Patkins...

Ahogy befordultak a templom előtti térre, Tom egy másodpercig megállt. A vendégfogadóba egy ember ment be kissé bicegve.

Holborn!

Az ügynök nem vette észre a fiút és belépett a helyiségbe. Anna nyugodtan ment az útján, és Tom máris követte a hatalmas táskával. Meglepetése csak egy mozdulatnyi visszahökölésben fejeződött ki. Mindenesetre szerencséje volt, hogy a porszívóügynök nem vette észre.

De azt már nem tudta, hogy valaki mégis észrevette.

A vendégfogadó emeleti ablakában egy ember nézett le a térre és látta Annát, nyomában a fiúval. Addig nézett utánuk, amíg befordultak a sarkon.

A Gringo Fox volt!

A rabló nyugodtan lakhatott bent a városban. Még igen kevesen látták szemtől szembe olyanok, akik azután életben is maradtak.

De ha akad is valaki, aki látta már Gringo Foxot, az sem ismerte volna fel. A banditának ugyanis szénfekete haja és ugyanolyan színű szemöldöke volt. Tizennyolc éves korában tette fel először a szép vörös parókát, akkor sajátította el egy színésztől, hogy mint kell a szemöldökét színpadi festékekkel vörösre festeni. Így azután, ha letette a parókát és lefestette a szemét, az egész arckifejezését átváltoztatta a fekete haj és szemöldök.

Mikor Tom és a leány eltűntek a szeme elől, halkán füttyörészett egy darabig, aztán megfordult. Fiatal, vézna külsejű suhanc ült az ágyán.

- Láttam - mondta Fox.

- Kit?

- A Vörös Tomot. - A suhanc felugrott.

- Hol van? Miért állsz még mindig itt?

- Nyugalom, Narrow - intette le higgadtan a cinkosát, aki, megtévesztő soványsága dacára, Amerika bármelyik államában két-háromezer dollárt ért élve vagy halva. Az igazi nevét nem tudták, mert mindenfelé csak a gúnynevét ismerték: „a keskeny”. The narrow.

- Átkozott legyek, ha megértlek Gringo! Ez a vadmacska majd beleszól a játékba...

- Az agymunkát csak bíz rád. Vörös Tomot rövidesen elintézzük. Várj itt meg...

Lement az ivóba. Szembetalálkozott az ügynökkel, akit közben ő is megismert, mert Lindsayékkal együtt lovagolt Great Dephtig. Lindsayék ott maradtak Great Dephtben és az ügynök tovább jött Foxszal.

- Mi újság, Mr. Holborn? Nem ülne le egy pohár sörre?

- Megihatjuk azt állva is - mondta az ügynök elborult arccal.

Ha hellyel kínálták meg, nyomban szomorú lett. Naphosszat állt. Ez a fáradhatatlanság szoros összefüggésben állt a nyeregben eltöltött órákkal. Hiába bele kell jönni a lovaglásba... El is köszönt Foxtól és felment a szobájába. A mexikói sört rendelt, azután szóba ereszkedett a vendéglőssel.

- Szép város. Nem is hittem volna, hogy erre Kalifornia belsejében ilyen tiszta, modern helység akadjon.

- Ezt sokan mondják senor - mondta a vendéglős öntelten. A vendég öltözködési módja kétségtelenné tette előtte, hogy egy mexikói senorral áll szemben. - És állandóan fejlődünk. Jó kezekben van a város vezetése.

- Hallottam róla - felelte Fox. - Az ezredes kitűnő ember.

- No meg a leánya... Valóságos angyal. Szinte naponta sorra járja a szegényeket, és adományokat osztogat meg orvosságot.

- Nem őt láttam az előbb az ablakból? Egy legény kísérte, hatalmas bőrtáskával.

- Az volt! A néger, aki azelőtt vitte a táskáját, meghülyült egy kutyaharapástól. - Gringo Fox fizetett és ment.

...Egy óra múlva Anna Gonzales egyedül jött visszafelé. A templom előtt valaki megszólította.

- Bocsánat, Senorita... Dr. Joadez vagyok.

Az ismeretlen mélyen meghajolt és megemelte a kalapját.

- Mit kíván uram?

- Ne tartson tolakodónak, Senorita. Hallottam, hogy védőangyala és gyámolítója a város szegényeinek. Mint mexikói spanyol büszke vagyok arra, hogy kitűnő atyjának honfitársa lehetek. Engedje meg, hogy adományához hozzájáruljak valamicskével.

Az előkelő megjelenésű, kitűnő modorú úr mellett egy fiúcska hatalmas csomagot fogott. Anna barátságosan mosolygott.

- Köszönöm, Senor. Mi is győzzük a szegényeket adománnyal, de azért semmi sem vész kárba.

- Most látom csak, Senorita, hogy nincs itt a kísérője, aki a csomagot vihetné.

- Sürgősen ellovagolt Norwichba, egy halász megbetegedett és orvosságot küldtem neki.

- Óh, Dios! Hisz Norwich legalább tíz óra lovon!

- Téved senor. Norwich ötórányira sincs innen, a Sacramento halott ágánál. Azt hiszem, leghelyesebb lesz, ha a csomagot a fiú leteszi a vendéglőben, majd beküldök érte. Örülök, hogy megismertem Senor, egy jólelkű embert. - Kedvesen biccentett, és míg a mexikói mély meghajlással kalapot emelt, a leány elment...

...Gringo Fox felsietett a szobájába, ahol Narrow csizmástól feküdt az ágyán és cigarettázott.

- Ugorj nyeregbe! - kiáltotta a mexikói -, nyargalj, ahogy tudsz, Great Dephtbe és mondd meg Lindsaynak, hogy a Véres Tom ma este egy kis indián lovon, kockás ingben, sárga nyakvédővel útban lesz Norwichból, visszafelé Tanassoba. Norwich, a Sacramento halott ágánál van, ötórányira Tanassótól...

Tom kijött a beteg halásztól. A halászfalu néhány rongyos házikójának lakói hálásan búcsúztak tőle. Kócos, kis indián lovát megabakoltatták és ragyogóra csutakolva odavezették a „jó senorita” küldöncéhez.

Tom lassú ügetéssel lovagolt a folyóparton.

Ezt a hosszabb utat választott a víz mellett, ahol mindenféle aranymosók dolgoztak. Miután nem volt fegyvere, ha csak lehetett, forgalmas helyeken járt éjjel, hogy ellensúlyozza védtelenségét.

- A törvény nevében! - Egy lovas állt mellette.

- Harold Jenkins vagyok, helyettes seriff. Feljelentették magát, hogy azonos a Véres Tom nevű rablóval. Kövessen Sacramentoba.

Néhány aranymosó közelebb jött. Tom végignézte a lovast és egy oldallpillantást vetett a közeledőkre. Itt most könnyen meglincselhetik a kormányzó igazolása dacára, ha kiderül, hogy ő a Véres Tom.

- Követem - mondta gyorsan. És elindult. Jenkins mellette lovagolt. Két revolver volt az övében. Jobban szerette volna, ha Tom megpróbál elnyargalni és leterítheti egy golyóval, de így is jó. Nincs az a félelmetes bandita, aki lefegyverezve ne lenne ártalmatlan két töltött revolver közelében. Még jobb így.

A Sacramento felől át kellett vágni a Nevada hegység lábánál elterülő hatalmas rétségen.

- Lovagoljon közvetlen mellettem - parancsolta Jenkins. Tom melléje rúgtatott a lovával.

- Úgy emlékszem, hogy ön Gibson helyettese volt. Miért visz Sacramentoba, Balting City helyett?

- Áthelyeztek...

A két ló olykor egymáshoz farolt, úgy, hogy az alacsonyabban ülő Tom szinte kifordult a nyeregből.

- Igazolni tudom, hogy a kormányzó felfüggesztette ellenem az eljárást.

- Sacramentóban, a kapitányságon ez módjában lesz.

A hold olykor pillanatokra eltűnt és újból előbújt a felhők mögül. A kis kócos ló hirtelen nyugtalanul megrázta a fejét és harapni kezdte a zabláját. Tom megfordult és összehúzott szemmel meredt bele az éjszakába. Jenkins is megfordult, de nem látott semmit. Tudta jól, hogy Lindsay, Corner és Bronson, megerősítve Gringo Fox három banditájával, a nyomukban van. De amit az ő szeme nem látott, azt úgy látszik Véres Tom mégis kivehette valahogy a sötétben.

- Vágtassunk inkább uram, mert lovasok jönnek utánunk.

- Nincs mitől tartani - felelte Jenkins. - Errefelé sok lovas jár éjjel.

Tom ismét megfordult. Most már Jenkins is látta, hogy nyargaló alakok közelednek és lódobogás hallatszott.

- Vágtassunk, uram.

- Sőt. Bevárjuk a lovasokat - mondta a helyettes seriff.

- Sajnálom. Én elvágatok.

Jenkins kirántotta a revolverét és belelőtt egyenesen Tom arca közepébe. A fegyver egyet kettýent és nem sült el.

- Ne vegye rossz néven - mondta Tom -, de út közben kivettem a revolverét. Okosabbnak láttam, ha magamhoz veszem a töltényeket, és úgy teszem újra vissza fegyvereit, good night...

Jenkins a töltényeihez nyúlt. Tom térdével oldalba rúgta ellenfele ménjét, amitől az felágaskodott, azután nekieresztette az indián ló szárát és mint a nyíl iramodott el síkon. Már közelről hallatszott az üldöző lovak dobogása. Jenkins villámgyorsan töltötte meg újra a revolvereit, megsarkantyúzta a lovát és Lindsayékát be sem várva nyargalt a menekülő után.

Két lövése ott sivitott el Tom füle mellett. Jenkins lóva jobb volt, mint a társaié, mert vagy ötven méterrel előttük nyargalt. Több lövés dördült a menekülő után. Ha kibukkant a hold, nyomban célba vették. Narrow, Smith és Long, Gringo Fox három embere, nagy félkörben kelet felé nyargalt, hogy bekerítsék és a hegység lóval járhatatlan sziklái felé szorítsák a menekülőt. Jenkins mögötte volt, Lindsay, Bronson és Corner balra próbáltak előzni. Közben lövés lövés után dörrent.

Tom felemelkedve a nyeregben, előredőlt, hogy megkönnyítse a terhet, amely így eloszlik a ló hátán és vágatott az életéért! Ugyanígy menekült valamikor az apja... Mint valami róka a körben vérszomjas embervadászok félkaréjában. Egy golyó súrolta a vállát... Az ő lóva gyorsabb, de elvágta az útját a szabad mezők felé! Egyre közelebb szorul a hegyekhez... Csak a revolvere itt lenne! Gyáva gazemberek!...

A kis kócos állaton most látszott csak meg, mit ér. Szinte megnövekedett, ahogy elnyúlt a vágatásban és egyenletesen, szélesebben iramlott... Ahogy közelebb ért a hegyhez, csattogott alatta a sziklás föld és egyre több golyó süvített mögötte... Vége...! Nem messze előtte, a hegy lejtője zárta el az utat. Balról Narrow és cinkosai egyenesen rálovagolnak, de a legveszélyesebb Jenkins, aki vagy kétszáz méternyire mögötte vágatott...

Ebben a pillanatban kibújt a hold a felhők mögül és csodálatos látványt világított meg... Mintha az égből hullott volna le, hatalmas fehér kancán, kelet felől, messze, egy kísértetiesen vágató indián tűnt fel, szinte beleveszve az ezüstös fényben úszó látóhatárba!

A Nevada Szelleme!

Ragyogó fekete varkocsába egy főnöki sastoll volt tűzve, bal kezében a ló megeresztett kantárját tartotta lazán, jobb kézben a puskáját.

Tom látta a csodát!

Egy kézzel, kapásból, hihetetlen távolságból, a Nevada Szelleme vállhoz kapta a puskáját és anélkül, hogy baljával elengedné a szárát, odalőtt egyszer... odalőtt kétszer...

Ennyi elég is volt.

Jenkins kizuhant a nyeregből, a sziklák közé csapódva, a hosszú Smith találat után lógva maradt a kengyelben és a paripa még jó darabig vonszolta, miután lebukott. Narrow rémülten ugrott le a lováról és hasra vetette magát a földön, Long a legelső kiugró szikla mögé ugratott, Lindsay és két társa valóságos sortűzet adott a szellemre... de a kísérteties indián már beleveszett lassan a halványan izzó látóhatár fehér ködébe, mint a Fata Morgana csalóka látomása...

Miután Smith lebukott és szabad lett az út a sík felé, Tom nekieresztette a lovát és most már tudta, hogy megmenekült. A kis ló mintha érezné, hogy az életükért versenyeznek, szédítő iramban vette a távot. Lindsay és társai meg sem kísérelték, hogy üldözzék a rohamosan távolodó lovast.

Jenkinshez siettek. A szikla szétroncsolta a fejét, de már előbb meghalt: pontosan a szíve közepén találta el a golyó. A másik még élt. Ennek is a szíve közepén fűródott volna át a golyó, de elcsúszott egy fémlap mentén. Narrow káromkodott. Gringo Fox és mindhárom embere tudták jól, hogy a Nevada Szellem erre a helyre lő és kissé későn bár, de rájöttek a kézenfekvő védekezésre, hogy egy fémlappal óvják a mellkas bal oldalát. Smithnek azonban nem volt szerencséje. A golyó elcsúszott a fémlapon és nem hatolt ugyan a szívbe, de belefűródott a tüdejébe...

Jenkinst eltemették és Smithet beszállították a tanassoi kórházba. A súlyos sebesült megint egy bizonyíték volt arra, hogy a Nevada Szellem nemcsak rablókat, hanem az útjába kerülő szerencsétlen bányászokat is lelővöldözi. Valami fanatikus rézbőrű lehet, aki gyűlöli a fehér embereket. Bár a történet után ítélve, megint csak valószínű, hogy nem élőlény, hanem szellem: az öreg Shiwán lelke! Éppolyan kiugró sasorra van, ahogy a leírásokból kiderült, mint a Sierra Nevada egykori haramiájának.

A seriff azonban hivatalos szemmel kénytelen nézni a dolgokat, tehát délután, mikor értesítették, hogy a súlyos állapotban lévő Smith magához tért, eljött, hogy kihallgassa...

6.

Mikor Tom hátranézett és látta, hogy üldözői elmaradtak, nem csökkentette a vágatást. Abba az irányba lovagolt, amerről a szellemet látta.

Fernandez!

Ragaszkodott ehhez a feltevéshez: a Nevada Szellem senki más, mint Fernandez! A fehér holdfény, ami a legkipróbáltabb vadászt is akadályozza abban, hogy célozzon, még nagyszerűbbé tette a Szellem két találatát. Nem lehetett messzebb százötven méternél, csak a vakító holdfényén keresztül tűnt olyan ködösen távolinak.

Hamarosan megtalálta a lónyomot a nedves földön. A világos éjszakában le sem kellett szállnia a lóról, hogy kövesse, olyan mélyen és határozottan látszott a patkók helye.

A szellem nyomában nyargalt!

Vagy két mérföld után csodálkozva látta, hogy nagy ívben visszafelé kanyarodik a nyom. De az indián nem tűnt fel többé. Látszott, hogy a lova sokkal jobb, mint Tomé. De még mindig tiszta és kivehető volt a nyom. Semmi kétség... Egyenesen a hegységnek tartott. Világosan látszott, hogy a szerpentinén indult neki a hegységnek. Tom követte.

Eleinte, amíg a talaj homokos volt, jól látta a nyomot. Ahogy sziklásabb lett a talaj, Tomnak le kellett szállni és minden éleslátását összeszedni, hogy követhesse a Szellemet.

A Kereszt Tető csúcsának lejtőjén volt.

Lépésről lépésre haladt. Patkónyom már nem is látszott. Csak azt figyelte, hogy merre van frissen leütött szikladarab a földön. Mesteri munka volt. Meg kellett találnia, hogy a ló patkója hol csiszolt le egy-egy kődarabot az egyenetlen talajról.

Egyre feljebb és feljebb ment. Jobbra nagy harsogással, ezer méter magasról zuhogott alá egy vízesés a völgybe. Hajnalra elérte a tetőt és itt újra megtalálta a ló patkójának lenyomatát a szegényes, harmatos talajban.

A kis fűszálak, amelyeket letaposott a ló, még nem emelkedtek fel. Ebből Tom tudta, hogy egy órával sem előzhette meg itt a Szellem. Az élő fű hamar kiegyenesedik. Azután ismét sziklás részen tűnt el a patkó nyoma és egyszerre...

Egy kis ház mellett ott látta kikötve a fehér hatalmas kancát!

Óvatosan az ablakhoz lépett. A szoba üres volt.

Belépett a konyhába. A tűzhelyen magasan lobogott a láng. Hús volt odakészítve és egy serpenyő. A sarokban egy fegyver állt a falhoz támasztva...

Egy 7.65 Mauser!

Tom felvette. Két golyó hiányzott belőle...

Csak most tudta igazán, hogy mennyire vasból vannak az idegei. Percek előtt itt volt a konyhában a Nevada Szellem!

És ő ugyanazt a jeges nyugalmat érezte belülről, ugyanazt az acélos önbizalmat, mintha csak egy mosómedve nyomában lenne.

Kilépett a konyhából. A lehajlott fűszálak mutatták az indián nyomát... Virradt. Rőtszínű és sárgás sugárzással terült végig a nap előhírnöke a Kereszt Tetőn és a szomszédos hegláncok beláthatatlan sorozatán. A szellem nyomán egy sziklaüreghez érkezett. Az üreg fenyegetően, sötéten, némán tátongott előtte... Belépett. Kimeresztve a szemét, a falhoz lapulva haladt, nesztelenül, óvatosan. Egyik forduló a másik után... A barlang alapja lejtősen haladt, egyre meredekebben kanyargott lefelé, mintha a hegy belsejébe vezetne a barlang.

Ahogy a sziklafal mentén haladt, érezte, hogy nedves a folyosó oldala is... Egy újabb forduló után megállt. Mintha lépésék nesztét hallaná... Igen, igen... valaki óvatosan jár előtte.

- Fernandez állj meg! - kiáltotta harsányan. A boltozatos sziklafalak között ijesztően zengett a hangja. Senki sem felelt és távolról ismét halk léptek nesze hallatszott...

Sietett. Elmosódó zúgást hallott. Mintha nagyon messze egy dinamó működne... Azután egyszerre elveszett lába alól a talaj és zuhant...

Egy átvillanó gondolat: Vége!

Vagy nyolc métert zuhanhatott, amíg leért. Az a tizedmásodpercnyi irtózatosszerű érzés is átgázta, amit a magasból földet érő ember érez, mielőtt összetörné a tagjait.

De nem ez történt.

Rugalmas alapra esett, amely feldobta újra. Kifeszített ponyvára hullott... Négykézláb kúszott előre... Hamarosan a szélére ért. Miután megpróbált óvatosan lelépni, földet ért a lába. A ponyvát körülbelül egy méter magasságban feszítették ki, a talaj felett.

Távoli zúgást hallott állandóan. Minden nedves volt körülötte: a szikla, a vastag ponyva és víz csepegett föntről is a nyakába.

Ezt ügyesen csinálták! Itt van a hegy belsejében, ahonnan visszafelé nyolc-tíz méteres sima fal zárja el az utat. De hová tűnt az indián? Ha innen nincs kijárás és Fernandez fent meghúzta magát egy sziklamélyedésben, akkor elég, ha a mesztic egyszerűen visszamegy a lovához és elnyargal. Tomnak itt nyomorultul el kell pusztulnia.

Vaktában ment előre. A talpa alatt száraz, kemény valami töredezett, minden lépésnél, hangos reccsenéssel...

A fordulónál halvány világosság látszott és közelebből hallotta a tompa zúgást. Mintha az üreg kijárásához közeledne!

Tágas barlangba ért.

Most megpillantotta a távoli, halk zúgás és a beszüremelő fény okát... A folyosó nem vezet tovább. A fal félkörben elzárta mindenfelé az utat, csak balra volt egy hatalmas nyílás. De ez a kijárás éppen olyan áthághatatlan volt, mint a legvastagabb szikla. Az Alder-Spring vízfüggőnye hullott le előtte. Az ezerméteres mélységből felhallatszott a vízesés tompa, távoli zúgása. Ez a nyílás körülbelül a hegy közepén volt. Idáig jött le a csúcsról. Odalépett a nyílás széléhez. Félméternyire előtte ömlött a vízfüggöny, ez engedte át a halvány tejszínű fényt, amely árnyékokkal játszott most a fiú arcán a zuhanó víz ritmikája szerint cikázva. Ha csak előrehajtja a fejét, a vízesés összetörve dobja le mélységbe. Jobbra-balra sehol egy talpalatnyi kiugrás, a pattanó cseppektől simára csiszolt bazalt falon...

Tom visszalépett a barlangba. A világosságtól kissé elvakultan tapogatódzott körbe de csak zárt, nedves falakat érintett a keze. A barlang hátsó boltozata alatt, nedves, nyirkos, furcsa tapintású felületet talált. Kemény volt és mégis érezte, hogy nem kő... Azután egyenletes mélyedések következtek... Ugyanilyen volt lent és fent, mindenfelé a keze alatt.

Mi ez?

Hirtelen rádöbbsent. Sok-sok, rendbe rakott kis zsákokban, arany!

Az öreg Shiwán kincse!

Végig a fal mentén, olyan magasságban is, ahová a keze már nem ért el, kis vászonzsákok sorakoztak...

Már látta is a zsákokat, mert a szeme ismét hozzászokott a félhomályhoz. Némelyik elrohadt és a kifolyt aranypor, kis zöldes halomban rakódott le a földön. Levett néhány zsákot, befúrta kezét a hézagok között, talán valahol megérzi a falat és a zsákok mögött nyílás lesz... De ameddig a keze elért, pedig válláig nyomakodott be a zsákok közé, mindenütt újabb és újabb sorok közé tapintott.

Felbecsülhetetlenül sok aranypor van itt felrakva!...

Hihetetlen kincs!... Arany... mindenütt arany... Mennyi vér, mennyi hiábavaló keserves kínlódás, remény és boldogság fűződött ezekhez a zsákokhoz, amelyeket Shiwán évtizedeken át gyűjtött itt össze áldozataitól...

Újságpapírt vett elő a zsebéből és meggyújtotta az öngyújtójával.

A fellobbanó papír lángja kivilágította a barlangot. Látszottak a félelmetes tömegben egymásra rakott kis zsákok, a sötét falak, amelyeken sehol egy nyílás és...

...És most azt is megértette, hogy mi reccsent olykor a lába alatt.

Csontok! Fehér, emberi csontok heverték mindenfelé!...

Néhányan az elmúlt tizenhat esztendő alatt idáig már eljutottak a kincs nyomában. Megtalálták az aranyat, azután örökre az övék lett... Az ellobbanó papír világánál, lidércnyomásszerű mozdulatlan összhangban látszottak rövid időre:

Az arany és a csontváz!...

Most már körülbelül sejtette, hogy mi vár rá. Leleményes emberek, akik idejutottak, lassú keserves éhhalállal múltak ki és nem találták a kijárást.

Nincs kijárást. Lezuhanni lehet a magasból, de felmenni, a tíz-tizenkét méteres sima falon lehetetlen...

Leült és cigarettára gyújtott.

Most hát meg fog bűnhődni a sok vérért. Ha bűnösök voltak is az áldozatai. A vér, a bosszú, mégis valahová idevezet, ez világos. Talán, ha előbb megismeri ezt a lányt... Talán minden más lenne most...

A padmalyról egy kövér csepp pontosan a cigarettája parázsára esett. A piros folt egy sístergéssel elmúlt. Ült és nézte a zizegő víz homályos üvegekre emlékeztető függönyét.

- Tom Wheeler...

Felugrott!

...Tisztán hallotta ezt, és mégis mintha a halkan zúgó víz mögül, meghatározhatatlan helyről jönne a hang...

- Tom Wheeler, hallasz engem?...

Honnan ér ide a hang? Ő a víz zizegésén túlról hallja. Olyan fojtottan, mintha a földből jönne, de az is lehet, hogy súgja valaki mellette. Tónustalanul elmosódó, irány nélkül érkező hang volt...

- Megölhetnélek és megérdemelnéd. Üldöztél, miután megmentettem az életedet... Ez hálátlanság...

A félhalk, gazdátlan beszéd, visszhangosan zengett a nedves boltozatok között... Tom nem hitt a szellemekben, de ez földöntúli megfoghatatlan hang volt.

- Arthur Wheeler jó volt hozzám. Ezért még egyszer meghálálom a fiának, amit tett. Az egyetlen ember leszel, rajtam kívül, aki élve kijött innen...

Most végre neki is megjött a szava:

- Az apámat ártatlanul megölték! Te megmenthetted volna.

Csend támadt.

- Csak akkor értesültem róla, mikor már meghalt.

- Hagytad, hogy becstelennek tartsák!

Egész halkan, mintha Tom fülébe suttogna, olyan szomorú, leheletszerű válasz érkezett a sötétből:

- Nem tehettem mást... - A hang kissé megerősödött. - Tom Wheeler... végy magadhoz aranyat...

- Fernandez! Nem kell a mocskos, véres aranyad... - Ismét csend lett. Úgy látszott, az indián gondolkodik. Azután a víz zizegésén átszűrve egy sóhaj hallatszott, gondterhelt, szomorú sóhaj, majd a hallott hang ismét megszólalt:

- Kiengedlek innen, ha megesküszöl apád emlékére, aki a barátom volt, hogy nem kutatsz tovább utánam.

- Nem lehattél apám barátja, mert rajtahagytad száradni a mocskot. Ne engedj ki innen Fernandez, mert nem nyugszom addig, amíg megkötözve a bíró elé nem vittelek, hogy számot adj az apám becsületéről.

Visszaült a földre, és cigarettára gyújtott. Ó, ebben a bátorságában, amivel visszautasította az ajánlatot, volt némi életundor is. Lelke legmélyén talán nem bánta volna már a halált, utálta a settenkedést, a bosszút, az üldözést, a vért és az aranyat.

Csend volt. Szóval Fernandez elment. Itt hagyta őt. Igaza van... Bolond lenne, ha egy veszélyes ellenséget kiengedne a markából. Fernandez megmentette őt egyszer, ma éjjel. És egyszer megöli. Kiegyenlítette a számadást.

- Tom Wheeler... légy hát szabad. Nem félek téled.

- Add vissza az apám becsületét!

- Azt fogom tenni, amit az én helyemben te is tennél... Menj a barlangnyílás jobb oldalához, nyúlj fel a kezeddel, amíg egy kiálló sziklát találsz, húzódkodj fel, amíg rá tudsz térdelni, feletted újabb kiugró lesz, a kinyújtott kezed magasságában... Ezen is húzódkodj fel...

A hang elhalt. Mire Fernandez az utolsó szóhoz ért, Tom csodálatos fürgeséggel, szinte két mozdulatnak tetszett az egész: már ott térdelt a barlangnyílás jobb oldala felett kiálló, kis sziklán. Ez a kiugró csak éppen annyi helyet hagyott, hogy az egyik térdével elférjen rajta. Sok-sok hasonló szikladudor volt a barlangban. Senkinek sem juthatott eszébe, hogy egy ilyenre felkapaszkodva valahogy megszabaduljon. A Szellem utasítása szerint a feje fölé nyúlt, ahol újabb lapos kis szikladarab állt ki. Mikor fejével két kapaszkodó keze közé ért, tudott mindent. Ettől a második kiugrótól jobbra halvány fényt pillantott meg. A fény innen látszott, a keskeny nyílás a barlang homlokzatából előredőlő bazalttömb oldalában volt. Csak kis hasadék volt, éppen annyi, hogy a homlokzat mögé lehessen siklani.

Bepréselte magát a hasadékba és szembekerült egy üreggel, amelyen át megpillantotta az eget. Csak annyi hely volt itt, hogy hason csúszva előrejusson a nyílásig. A nyílás előtt is víz folyt le, vékony sugarakban. Kidugta a fejét. Közvetlen alatta és kétoldalt mellette zuhant le az Alder-Spring roppant víztömege, amely porrá törve harsogott lent a mélyben. De erre a kis részre csak néhány csepp hullott. Felnézett. A nyílás felett sziklapárkány meredt előre, ezen megtört a lezuhanó víz, hogy sokkal lejjebb egyesüljön újra a két sugár, valószínűleg a barlang nagyobb nyílása előtt. Ez a kis rész a párkány védelme alatt állott. Épp annyi hely volt hogy kicsúszhasson. Egy pillanatig szédülten állt ott a vízesés közepén, mindössze néhány méternyi szikla óvta a feje felett, ebben a szédítő magasságban. Most megértette azt a furcsa fátyolozott hangot, amellyel a Szellem beszélt. Ezen a kövön állt és hangja kívülről tompítva ért a barlangba a mellette lehulló víz zajától.

Jobbra, ha egészen a sziklához lapult, áttehette a lábát egy másik kőre, amely oldalt és hátrafelé elkanyarodott a lehulló víz mögött. Miután átlépett erre a kiugróra, keskeny ösvény nyílt meg előtte és néhány ugrással kiért az Alder-Spring zuhataga mögül.

Elgondolkozva ment fel ismét a tetőre. A fehér mén már nem volt ott. A kis indián ló békésen legelészett. Fáradtan ült a nyeregbe és elindult lefelé... Egész napját lovon töltötte, inge foszlányokban lógott és vállsebe, ahol a golyó súrolta, kissé gyulladásba jött. Elgondolkozott. Az bizonyos hogy Fernandez innen valahova Tanasso környékére tér haza, hiszen Arthur Wheeler itt akarta keresni. A tetőn nem lakik, az látszott a kunyhón. Valahol lejjebb kell egy szállásnak lenni, ahol megbújhat, ahonnan váratlanul lecsaphat a síkságra. Igen, igen... Hova mehetett innen Fernandez, ahol nem kell félnie, hogy elfogják, ahol ehet, ihat, pihenhet és átöltözhözhet.

Azt képzelte, hogy ő a Szellem.

Ezen az ösvényen le kellett mennie, mert jobbra és balra nem vezet út. Miután leért a Kereszt Tető alá, körülnézett. Merre menne, ha ő lenne a mesztic? Szemben a síkság és a Sacramento folyó, ahol nyüzsögnek a bányászok. Arra nem mehet. Jobbra domb, a hullámos talajon Tanasso felé vezet az út. Itt az óvatos ember, dombtól dombig könnyen továbbjuthat anélkül, hogy észrevegyék.

Átnyargalt a dombokon. Távolról már feltűnt Tanasso. Két lejtő között hatalmas birkanyáj legelészett egy kunyhó közelében. Ez mindenesetre ideális átmeneti rejtekhely lehet a Nevada Szelleme számára.

Egy öreg indián pásztor lakott itt, Tonga, aki megfordult sokszor Gonzales farmján is, mert kitűnő ismerője volt az állatok betegségeinek. De hát az ősz, hajlott hátú, köhögős Tonga nem lehet a Nevada Szelleme.

Megsarkantyúzta a lovát és a szétiramló juhok között odarúgott a kunyhó küszöbén üldögélő indiánhoz.

- Halló, Nagy Főnök!

Tonga tiszteletteljesen felállt.

- Tonga nem Nagy Főnök, csak egyszerű, vén harcos. Úgy látom, rossz utad volt uram. - Az indián „rossz út” alatt veszélyes lovaglást ért.

- Igen, rossz utam volt, Tonga. Szeretném, ha megmosná a vállsebemet és egy inget adná kölcsön. Nem szívesen mennék így haza.

- Örülök, ha ezt a semmiséget megtehetem érted, uram.

Miután megmosdott, az indián egy kiváló sebész ügyességével megtisztogatta és bekötözte a horzsolást, Tom felfrissülve lépett ki a kunyhóból. Odabent alaposan körülnézett, de semmit sem látott, ami arra emlékeztette volna, hogy nemrég itt járt a Nevada Szelleme.

- Nem látnád el a lovamat, mielőtt útnak indulok? - kérdezte Tongát. És mint aki biztos abban, hogy beleegyező választ kap, elindult az istálló felé. De az indián gyorsan elállta az útját.

- Sajnos, az istállóba nem vezetheted be a lovat, az én két állatom köhögést kapott és tudod, uram, hogy az milyen ragályos.

- Igazad van, Tonga. Most már a ranchig csak kibírja valahogy, ha idáig elhozott. - Nyeregbe szállt és elügetett. Megtudta, amit akart: Fernandez fehér kancája az indián istállójában van. Ezért nem engedte be őt.

NYOLCADIK FEJEZET

Dráma a hegyek között

1.

Anna nyugtalanul járkált az ebédlőben. Két óta elmúlt. Az ezredes nemrégén tért vissza délelőtti sétalovaglásáról és a szobájába ment, hogy átöltözzék az étkezéshez. Mikor Jimmy, az új néger inas megütötte a gongot, Gonzales frissen vasalt egyenruhában jött le a lépcsőn. A ház régi szokása ellenére Anna nem várta meg, hogy az apja kezdje a beszélgetést, hanem ő szólította meg nyomban.

- Aggódom ezért a Patkinsért. Tegnap Norwichba küldtem orvossággal és még nem tért vissza.

- Remélhetőleg nem esett semmi baja. Talán ott töltötte az éjszakát.

- Nem, nem... Azt mondta, hogy estére újra itt lesz - felelte Anna leplezetlen idegességgel. Az ezredes összehúzódo szemmel nézte.

- Mindenesetre hiba volt - szólt rövid habozás után -, hogy olyan messzire küldted. Tudod jól, hogy nem visel fegyvert, tehát védtelen mindenféle támadás ellen. Az ilyen fiút nem szabad este a prérre engedni.

Anna az ujjait morzsolgatta.

- Igazad van... Sohasem bocsátom meg magamnak, ha valami baja esett. Gondolnom kellett volna erre.

Szótlanul ettek. Anna alig nyúlt az ételhez.

- Jimmy - szólt később az ezredes -, mondd meg Mr. Ingramnak, hogy tegnap délután a seniorita egy legényt küldött Norwichba, aki még nem tért vissza. Intézkedjék, hogy megtudjunk róla valamit.

Egy perc múlva a néger ismét visszatért.

- Az a legény már itthon van senior, az imént érkezett.

Az ezredes felemelkedett a helyéről.

- Na látod, kár volt aggódnod. Nem eszik meg a cowboyt ezen a vidéken. Délután a városban van dolgom. Holnap ünnepeljük Tanasso újjáépülésének évfordulóját.

Miután az ezredes elment, hogy a városba lovagoljon, Anna mintha csak sétálna, körüljárta a házat. Távol, az istálló mellett, megpillantotta Tomot, aki az öreg tölgy árnyékában egy vastag deszkát faragott, amit a jászol középső bakja és a tető közé akart ékelni, mert meglazult kissé a főgerenda. A leány egyenesen hozzásietett:

- Örülök, hogy látom Mr. Patkins, nyugtalan voltam, hogy olyan sokáig elmaradt.

- Elszakadt a heveder útközben és vissza kellett ténnem...

Anna kétkedően nézett a szemébe.

- Azt hittem, más történt... Szeretném, ha őszinte lenne hozzám... - Egy barátságos mozdulattal a fiú vállára helyezte a kezét. Meglepetten látta, hogy Tom arca összerándul. Most vette csak észre, hogy az ing kissé magasabb a bal váll felett. Ott kötés van!

- Megsebesült!

- Kissé megütöttem... Ugyanis, amikor elszakadt a heveder...

- Miért hazudik?!

Tom elfordította a fejét. Nagyon nehezen jön ki hazugság a szájából.

- Üldözték!... Eltalálták a vállát! Miért nem mondja meg? Mi történt a vállával?

Tom hűvös tekintete lassan átmelegedett, és fényt kapott, de ez nem a lapulni kényszerülő, veszett fenevad izzó pillantása volt, ez a meleg, lelkes ragyogás azt fejezte ki, hogy örül, amiért a lány ennyire aggódik érte, örül, mert úgy érzi, hogy Anna szereti.

- Jelentéktelen horzsolás... - felelte halkan.

- De eltalálhatták volna halálosan is!

Két kézzel megfogta a fiú kezét.

- Tom... ne menjen többé a bosszúja után...

Tom maga sem tudta, hogy történt: átkarolta Annát.

- Ha tudnám... Ha nem állna közöttünk semmi... Magáért mindenre képes volnék...

- Akkor megmondom őszintén: köztünk nincs más akadály, csak az, hogy gyűlölöm a bosszút, a hazugságot, az olyan embert, aki halálra üldöz valakit, amíg elpusztítja...

- Megígérem magának, hogy nem állok bosszút senkin. Utánajárok az apám becsületének, de még a gyilkosára sem emelek kezét... Nem most érlelődött meg bennem ez az elhatározás, hanem még éjjel, egy csendes félórában, mikor azt hittem, hogy mindennek vége és magára gondoltam.

Anna két kézzel szorította meg Tom kezét.

- Köszönöm... - mondta halkan.

...Az istálló előtti vén tölgyfa eltakarta őket és így senki sem látta, mikor megcsókolták egymást.

2.

Clayton, a tanassoi seriffet komor gondolatok nyomasztották a hivatalában. Ez a Smith, aki meghalt, utolsó perceiben különös vallomást tett. A haldokló bányász, mert a seriff nem tudta, hogy Smith bandita, egész furcsa, látszólag összefüggéstelen történetet mesélt. A segédje, Morgan és az orvos éppolyan tanácstalanul álltak körül a végét járó Smith ágyát, mint ő. Már az furcsa volt, hogy a Nevada Szellemének egy áldozata élve kerül a kórházba, mert valami fémlapon elsiklott a golyó.

Nézzük csak meg, hogy mi derült ki a szaggatott szavakból, amit Smith lázasan elnyögdécselt.

Elsősorban kiderült, hogy üldözték a Véres Tomot. Másodsorban a két ember, aki behozta Smith-t, eltűnt. Harmadszor: Véres Tom állítólag Tanassóban tartózkodik. Negyedszer jön a főzagyvaság: a rabló szerint, nem Véres Tom lövöldözött rájuk, hanem a Nevada Szelleme.

Ötödsorban: mikor megkérdezték, hogy miért nem lőtt rájuk Véres Tom, kiderült, hogy a haldokló biztos tudomása szerint a Véres Tom soha többé nem süti el a revolverét senkire. Éppen midőn a seriffet legjobban érdekelte volna a beteg mondanivalója, ez ügyet sem vetve a hivatalos közeg kíváncsiságára, egyszerűen meghalt.

Most mihez kezdjen? Morgan, a seriff segédje, már egy órája kéri telefonon Balting Cityt. Ha ott sem tudnak semmit, akkor itt egy lázalomról van szó, ami haldoklónál a seriff biztos tudomása szerint nem ritka eset!

- Balting City?... - Morgan befedte a kagylót és átszólt: - Mr. Clayton!

...Clayton átvette a hallgatót és röviden elmondta az eseményeket kollégájának. Gibson ezután meglepő választ adott.

- A bányász vallomása helytálló. Véres Tom ügyében a kormányzó felfüggesztett minden további eljárást. Nem kell tartani tőle, állandóan ellenőrizzük és biztosítékunk van arra, hogy nem bánt többé senkit. Figyelmébe ajánlom, hogy az ügyet tartsa titokban, mert ez jót fog tenni az ön további pályafutásának, Mr. Clayton.

- Mindent meg fogok tenni, ami tőlem telik... Csak kérem, hogy mondja el az ügy legapróbb részletét is.

- Rövidesen személyesen fog tőlem mindent megtudni. Egy elcsapott rendőrtisztviselő, bizonyos Jenkins, néhány gyanús emberrel Kaliforniába ment és egy ügyben nyomozok, amiért utánuk megyek.

- Valami közelebbit kérek a Véres Tomról, addig is, amíg idejön.

Gibson néhány szóban elmondta, hogy Véres Tom vagy két hónapja, a Kansas Cityből jövő vonaton utazott Elkig, és jámbor ifjúnak mutatkozott be. Balting Cityben felismerte valaki egy kocsmai támadásnál. Mintegy két hete indult Tanassoba... Közelebbit majd személyesen.

- Mr. Morgan! - intette be Clayton a segédjét -, egy titkot bízok most önre. Megígértem, hogy senkinek sem fogom elmondani. Hasonló diszkréciót várok magától is.

Közölte az ügyet Morgannal. Morgan megőrizte a titkot, csak a feleségének beszélt róla, ami viszont természetes, Morganné is csak legzárkózottabb barátnőjének, Winston gyógyszerész nejének mondta el az érdekes hírt, így azután valóságos csoda, hogy másnap mégis egész Tanasso tudta Véres Tom históriáját. Az emberek kis csoportokban tárgyalták az eseményt. Kombináltak, hogy ki lehet az illető.

Végül a rejtélyt másnap egy kis kövér trapper oldotta meg. A furcsa zsíros ruhájú ember, aki a szörnyű hőségben egy másodpercre sem vetette le hatalmas nemezkalapját, mintha félne, hogy valaki ellophatja a muzeális értékű holmit, egy csomó vidrabőrrel megrakva érkezett a hegyek közül Barthoz, aki régi vásárlója volt. Itt azután a felhalmozott bőrökön üldögélő szomszéd kereskedők suttogásaiból kivehette, hogy Véres Tomról van sűrűn szó.

- Mi köze Kaliforniának a Véres Tomhoz? - kérdezte a trapper.

- Sok, Mr. Trickley. A Véres Tom itt van Tanassoban. A legnagyobb titoktartás terhe mellett elárulom magának.

- Mi az ördög? És maguk ilyen nyugodtak?

- Nyugodtak lehetünk. A Véres Tom polgári foglalkozásra adta magát. Nem nyúl a revolveréhez, nem emel kezét senkire. De mégsem lincselhetjük meg, mert a seriff szerint ebben az esetben a kormányzó nem ajándékozta Tanassonak azt a gyönyörű négy tenyészlovat, amit legutóbb ígért.

Trickley közben egy régi ismerősét vette észre, kint az utcán, amint bemegy a szemközi kocsmába. Nézd az ügynök! Hát ez mit kódorog erre?

Közben Bart folytatta a titok előadását:

- Két hónap előtt szelíd zöldfülűnek öltözve utazott Kansas Cityből Balting Citybe - mesélte a kereskedő. - Elkben felismerték. Azután megölt valakit Balting Cityben és valamilyen okból itt él Tanassoban. Felfüggesztették ellene az eljárást, de soha többé nem bántathat senkit.

Trickley álmélkodva figyelt... Kansas City... zöldfülű... Balting City... Gyilkosság! Hopp! Nagyot ütött a homlokára.

- Bart! Én egy ökör vagyok!

A kereskedő vállat vont.

- Mi köze ehhez az ügyhöz a maga intelligenciájának?

Mindenki tudja, hogy egy trapper nem lehet egyetemi tanár.

- Szavamra mondom, hogy együtt utaztam a Véres Tommal, Kansas Cityből! Csakugyan úgy viselkedett, mint valami zöldfülű, sőt én bolond, ott voltam abban a vendéglőben, vele együtt, ahol később megölt valakit! Söröztünk! És bedőltem a komédiájának! Hogy röhöghetett rajtam!

Azután titokzatos arcot vágott:

- Ne kérdezzon többet tőlem, Bart. Mi odaát Nevadában mindig tudtuk, hogy ez a Véres Tom voltaképpen egész rendes fickó. Én nem leplezem le... - Értékes nemezkalapját megigazgatta és távozott. Egyenesen a kocsmába ment. Éppen siralmas látványhoz érkezett. Wolfert, ez a garázda, részeges fuvaros, a porszívóügynököt a nyakánál fogta és rázta.

- Majd adok neked visszautasítani tisztességes emberek meghívását! - Nekivágta Holborn egy asztalnak. - Ismerem az ilyen kifent úri csirkefogókat!

- Mr. izé... - hebegte Holborn -, ön téved... Én nem vagyok úri... Egyáltalán nem...

Wolfert revolverével hadonászott az ügynök orra alatt.

- Nekem nincs két revolverem, mint neked. Csak egy van! De elő merem venni.

- Én beismerem... Nem tudok revolvert rántani... - rebegte Holborn.

Wolfert ismét el akarta kapni az ügynök nyakát, de valaki a kezére ütött, hogy kiejtette a revolvert. A kis kövér Trickley állt előtte.

- Mi?! - ordította dühödten a garázda fuvaros. - Te törpe! Szétszedlek!

És nekiment a tömzsinek.

A helyiségben ülő vendégek közül senki sem szerette a verekedő Wolfertet, ezért tapssal honorálták a kis kövér trapper kellemes mutatványát, amely két részből állt. Elsősorban a harcias fuvarost pofon ütötte és térden rúgta. Amíg ez egy pillanatig csodálkozott, azalatt nekivágta a söntéspolcnak, hasba rúgta és két fülénél fogva hosszan és türelmesen verte Wolfert fejét a márványlaphoz. A mutatvány második része akkor következett, midőn Trickley, hogy ne bocsátkozzon állandó ismétlésekbe, abbahagyta a fej odaveregetését és remek célzással, nyolc lépés távolságból, pontosan az utcára rúgta ki a nyitott ajtón keresztül Wolfertet. Azután megigazította álla alatt a kalapja szíját és szuszogva odaszólt a vendéglősnek:

- Sört!

Egy pohár sör után egyenesen az ijedtségtől sápadt Holborn asztalához ült. Az ügynök hálásan szorította meg a kezét:

- Köszönöm önnek Mr... Trotter.

- Trickley. Nincs mit köszöni. Inkább én csodálom az ön férfias fegyelmezettségét. Nem lennék erre képes.

Holborn bután nézte. Trickley szünetet tartott, azután jelentős pillantással mondta:

- Vallja be őszintén, hogy utóbbi találkozásunkkor néhányszor hülyének tartott...

- No, de Mr. ...Trickley... Miért akar belém kötni? - kérdezte siralmasan Holborn.

- Szó sincs ilyesmiről. Biztosíthatom, hogy én csak védelmezője és barátja leszek a jövőben, de őszintén és nyugodtan mondja ki: ugye hülyének tartott engem néhányszor?

- Hát... ha egészen őszinte akarok lenni... - hebegte az ügynök -, olykor bizony... gondoltam ilyesmit, de nem is sejtettem, hogy észreveszi.

Trickley bólogatott.

- Azóta rájöttem. Beismerem: én egy marha vagyok!

- Nem, Mr. Trickley. Igazán nem marha. Talán kissé korlátolt. De hát végtére is...

Elakadt. Csodálkozva nézett körül.

Mi ez? A helyiség megtelt emberekkel és vagy tízen, akik már nem fértek be, az ablakpárkányon könyököltek. És mintha valamennyien őt néznék!

- Nem is sejtettem, mikor együtt utaztunk nyolc hét előtt Kansas Cityből, hogy valaha büszke leszek erre - mondta Trickley.

„Mit akar ez?” - kérdezte önmagától szorongva Holborn és ijedten csodálta a sokadalmat. Mikor az emberek meghallották Kansas City említését, felzúgtak és összesúgtak. Minden megegyezik! Ez az alak utazott Kansas Cityből, ez érkezett ide két hét előtt.

Holborn baljós előérzettel felemelkedett:

- Viszontlátásra... uram... - dadogta Trickley felé.

Egy hosszú bányász lépett oda:

- Idehallgasson! Nem bántjuk magát, de azután viselkedjen tisztességesen, mert itt nagyon hamar elbánunk az izgága emberrel. Érti? Itt nem lesz lövöldözés...

„Folyton belém kötnek...” állapította meg keservesen magában, és hebegve fordult a bányászhoz:

- Kérem, én... én... igazán... senkit sem bántok... sohasem lövöldözők... és ha akarják... - oda akarta adni a revolvereit és alázatosan kihúzta őket tartóikból...

A következő másodpercben üres volt a kocsmá!

Az a két-három ember, aki a helyiségben tartózkodott, meg sem moccant az asztalok alatt. Viszont öt percen belül megjelent a seriff.

- Uram! - lépett oda Holbornhoz - hivatalosan nem veszek tudomást a jelenlétéről, de figyelmeztetem, hogy ne járkáljon errefelé fegyverrel és még tréfából se húzza elő a revolverét! Itt csak addig élvezi a vendégszeretetünket, amíg nem öl meg valakit. Érti? Ilyesmiben nem ismerjük a tréfát!

- Kérem én Holborn... ügynök vagyok.

- Mindegy, hogy milyen nevet mond. Tudomásul veszem, hogy Holborn ügynök. Ön minden nap reggel tízkor jelentkezik nálam a hivatalban, és amelyik napon ezt elmulasztja, a legkönyörtelenebbül fogunk eljárni.

- De Mr. seriff... Én itt békében töltöttem el az időmet...

- Biztosíthatom, hogy ezután is így lesz. Minden egyes lépésről tartozik nekem beszámolni. Ne felejtse el, hogy én védem meg a tömeg elől, amely különben meglincselte volna magát.

Holborn szédült.

- Kérem, azonnal elhagyom a várost...

- Ezt további intézkedésig ne merészelje, mert száz kitűnő lovas ered a nyomába és szitává lövik, még ha a világ legnagyobb banditája, akkor is!

Ezzel a seriff magához vette az ügynök két revolverét és döngő léptekkel távozott. Holborn elkékült, remegő ajakkal dőlt a söntéspolcnak. Néhány sápadt ember mászott elő az asztal alól és a vendéglős, az eldugott legvénebb whiskyjéből átnyújtott egy pohárral Holbornnak.

- Mr... Hogy is mondta?... Nem bánom, legyen Holborn! Engedje meg, hogy megkínáljam egy korty itallal és tekintse magát ezentúl a vendégemnek. Átkozott legyek, ha ezentúl egy centet is elfogadok öntől valamiért.

Holborn ettől a kijelentéstől legalább úgy megijedt, mint a seriff fenyegető szavaitól. Eszelősen tapogatta a homlokát, rávigyorgott a vendéglősre, és gyorsan felhajtotta a whiskyt. Levegőt... levegőt... mert rosszul lesz. Megőrült egy egész város... Példátlan esemény... Kitámolygott az ajtón és bizonytalan léptekkel elindult, hogy helyreállítsa a lelki egyensúlyát egy rövid sétával. Nem gondolkozni... csak menni. És ment...

Tisztes távoból néhány száz főből álló tömeg követte.

3.

Ezt a csődületet látta messziről Anna. Sohasem volt még ilyen nyüzsgő és izgatott a békés Tanasso. Igaz, hogy a földrengéstől elpusztult város újjáépülésének évfordulóját ünneplik holnap, de ezért még nem hagynák el a boltosok üzleteiket, hogy csoportokba verődve, felhevülten hadonászva tárgyaljanak.

- Engedje meg, hogy üdvözljem, senorita - szólalt meg egy hang mellette. Az a spanyol úr üdvözölte mély meghajlással, kalaplevéve, aki a múltkor a szegényeknek adakozott.

- Jó reggelt, senior. Nem tudja, mi okozza ezt a különös izgalmat a városban?

- Egy sajátos esemény, senorita. Nevada leghíresebb banditáját Tanassoba internálták és valahogy kipattant a dolog.

Közben elindult a leány mellett.

- Boldog leszek, ha megengedi, hogy együtt menjek önnel, senorita. Amint látom, kísérő nélkül van és tudom, hogy egy igazi spanyol hölgy...

- Csak hagyja, senior. Én már itt születtem a Nyugaton és nem érzem magam spanyol nőnek. Amerikai lettem.

- Per Dios! Ebben igaza van! Mióta megismertem önt, csodálkozom azon, hogy spanyol. A bőre hófehér és ez ritkaság a mi donnáinknál, azonfelül minden mozdulata, az egész lénye angolszász...

Közben a fasorhoz értek. Anna hazafelé ment.

- Még nem mondta el, hogy ki az a bandita, aki ilyen lázba hozta a várost.

- A Véres Tom. Egy hihetetlenül vakmerő, félelmetesen erős és ügyes rabló, aki az egész Nevada állam ellen harcolt. Sehogy sem tudták elfogni. Hogy ártalmatlanná tették, annak egész különös oka van, amit véletlenül tudok. Egy ismerősöm mesélte, aki befolyásos ember Balting Cityben. Véres Tomnak a fivérét felismerték és elfogták. Ezen az alapon fegyverszünetet kötöttek a rablóval. A bátyja ott maradt túsznak Balting Cityben és őt ide internálták Tanassoba azzal a kikötéssel, hogy ha bárkire kezet emel, akkor könyörtelenül elbánnak a fivérével.

Anna megállt és elfehéredett.

- Ki volt az... akit az emberek követtek a városban most...

A spanyol nevetett.

- Egy ártatlan porszívóügynök, akit néhány ostoba alak összetévesztett a rablóval.

- És mit követett el... ez a... Vé... res...

- Tizenöt éves volt, mikor megölték az apját, akkor a hegyek közé menekült, ahol úgy élt, mint valami farkas. Tíz embert gyanúsított azzal, hogy részesek az apja halálában. Hetet lelőtt ezek közül. Kétszer gyújtotta fel a várost és ha nem fogják el a fivérét, Nevada állam minden rendőre és katonája kevés lett volna ahhoz, hogy elbánjanak vele. Rosszul van, senorita?

Anna egy pillanatra megkapaszkodott Gringo Fox karjába, azután erőt vett magán.

- Nem... köszönöm... semmi... És miért éppen Tanassoba jött ez az ember?

- Állítólag egy Fernandez nevű meszticre vadászik, akiről azt hiszi, hogy fő része volt az apja halálában.

- De ha nem vehet többé fegyvert a kezébe...

- Azért, ha nem látják, a Véres Tom mégis csak Véres Tom marad!

- Köszönöm, senor... Itthon vagyok.

Gringo Fox mélyen meghajolt és nagy ívben vette le a kalapját, de mikor a lány eltűnt a szeme elől, meglegedetten mosolygott és gyors léptekkel füttyörészve ment vissza a vendégfogadóba.

4.

Tom azon a mozdulatlan módon, ahogy megszokta a hegyek között, törökülésben ült a földön. Holdfényes éjszaka volt. Egy domb árnyékában húzódott meg. A kis kócos ló mintha a gazdáját utánozná, olyan mereven, mozdulatlanul állt mellette. Mióta Tonga kunyhójában járt, minden éjszaka itt ült elbújva és várt. Beláthatta a prérít és a távoli dombokat anélkül, hogy őt észrevehették volna. A Kereszt Tetőről vezető ösvény felől ez volt az első domb a sík terület után. Bármerről is nyargal ki a síkságra Fernandez, ha a legrövidebb úton tér vissza Tonga kunyhójához, akkor erre kell lovagolnia.

Türelemmel ült. A hold már bevégezte útját az égen és fehér izzással eltűnt a komor hegység egyik havas süvege mögött. Sötét lett. Tom cigarettára gyújtott. Miközben szívta, tenyerével elfedte a parázsát.

Kelet felől rozsdaszínű csík húzódott előre az égen. Tom a lányra gondolt. Az utóbbi időben nem találkoztak. Anna került el minden alkalmat. Miért? Valami történt, az bizonyos. A piros csík ibolya és sárgás árnyalatokkal tágult, egyre élénkebben terült szét a mező és az álmosan elfekvő Sacramento folyó felett.

Virradt.

Tom lóra ült és megindult a dombok között visszafelé. Ilyenkor már nem jár a Nevada Szelleme.

A nap felkelt, mire visszatért a tanyára. Ilyenkor nem a házba ment, hanem a pihenő ökrök közé, mintha korán ébredt volna és már a munkahelyén lenne. Nem kellett tartania semmitől, mert napszállta után a cowboy ott tölti az idejét, ahol akarja és senki sem törődik azzal, ha a városba lovagol, vagy a prérin csatangol, csak a helyén legyen, mikor dolog van.

Levette lováról a nyeret és szabadon hagyta legelni. Hirtelen megfordult. Nyugtalanság fogta el, úgy érezte, hogy valaki figyeli.

Nem messze egy fa mellett Anna állt. Sohasem szokott ilyen korán kelni. Valószínűleg őt akarta meglesni. Azt is látta bizonyára, hogy Tom a dombok felől jött. Minden büntudat nélkül jókedvűen sietett a lány felé:

- Jó reggelt!

- Hol volt? - kérdezte keményen Anna.

- A völgyben.

- Lesen?

A fiú arca elborult.

- Megmondtam, hogy keresek egy embert. Azt is megígértem, hogy nem bántom az illetőt.

- Fernandeznek hívják!

Tom egy lépést hátrált és hosszú idő óta most először ült ki az arcára ismét az a viasszerű mozdulatlanság.

- Honnan tudja?

- Maga a Véres Tom!

- Igen... Az vagyok... Illetve voltam. Megölték az apámat, a legjobb és legderekabb embert a világon. Ártatlanul. Az anyámat is ők ölték meg, mert belehalt ebbe a szörnyűségbe. Tizennégy éves koromban hét gyilkossal megverekedtem szemtől szembe, tisztességes harcban... hét olyan gazemberrel, akiket orvul lelőni sem igazságtalanság. Ez igaz. Több vér, több bűn nem tapad hozzám.

- Hét embert... Szörnyű...

- Így van. De ez a hét ember oka volt annak, hogy egy gyerek mindenkitől elhagyatva, árván a hegyek közé került, miután látta, hogy az apját bekerítették és lelőtték, mint valami kártékony vadat.

- Tom... én hiszek magának és mindig hinni akarok... Ugye soha, soha többé nem fog élő emberre lőni? Ugye nem a bosszú melegíti belülről?...

- Nem... most már tudom, hogy nem... mióta magát ismerem...

Közben leültek egy kőpadra. Még senki sem volt ébren a házban.

- Egy magára hagyott gyerek, akinek a hegységben farkasüvöltés volt az altatódala, nem ismerhet más érzést, mint ami engem hajszott. Sohasem voltam rossz gyerek. Nagyon szerettem a békés gyerekszobát. Szívesen emlékezem arra a kis nyomorúságos odúra is, ahol egész kis gyermek voltam...

- Ez hol volt?

- San Franciscóban. Dick már iskolába járt. Milyen szép emlék az a szegényes szoba. A cirádás fiókos szekrénnel, amelyen egy-egy alma állt és én nem értem el a márványlapig...

Anna döbbsent csodálkozással nézett maga elé.

- Cirádás fiókos szekrény?... Másra nem emlékszik, ami ebben a szobában volt? - kérdezte.

- De igen... egy kerek, barna falióra is emlékszem, amelyik negyedóránként rekedten zörgött, mert elromlott az ütőszerkezete...

- És a sarokban - folytatta gyorsan, izgatottan a lány -, gömbölyű oszlopon egy fehér szobor áll...

- Grant tábornok...

- Törött volt az orra...

Elhallgattak. Nézték egymást. Tágra nyílt szemmel, nyitott szájjal. A vér sebesen kalapált az agyukban, kétségbeesetten préselve a múltból feltűnő képeket, hogy kicsorduljon belőlük még egy csepp emlékezés, ami megold valamit. És egyszerre Tom gondolatai közül egy név buggyant ki, egy szó és anélkül, hogy értené, ijedten kiáltott:

- Kitty!

A lányt a torkánál kapta el ez a név.

- Kitty!

Valahonnan a sötétből ismerős és mégis sohasem hallott hangok ismételték: „Kitty!” Ő volt Kitty!... És egy fiú ágaskodik a fiókos szekrény előtt, tehetetlen erőlködéssel az almák felé...

- Tom...

Most már Tom is látja azt a tipegő kislányt, akivel együtt ültek a padlón és játszottak.

- Te Kitty voltál...

- Igen... tudom... de hát apus sohasem beszélt erről...

Tom elgondolkozott.

- Bizonyára kellemetlen emlékei fűződnek ehhez az időhöz. Azt hiszem, legokosabb, ha nem kérdezed egyelőre.

Tom agya lázasan dolgozott. Egy függöny lebbent fel előtte. Komoran nézte a lábai előtt heverő apró kavicsokat. Szent Isten!...

A csorda felől egy ostor pattanása hallatszott. Lassan megelevenedett a farm környéke, szomjas állatok bögtek és felvert por szállongott a napfényben. A lány nem maradhatott itt tovább.

- Viszontlátásra, Tom... - mondta ragyogó szemmel és megszorította a fiú kezét.

- Boldog vagyok, Kitty!...

De nem ez látszott az arcán. Ahogy a leány után nézett, mély, gondterhelt ráncok húzódtak a homlokán és a szája egy kemény, lapos vonássá szorult, ahogy összepréselte az ajkait.

5.

A város minden ablakát kivilágították, zászlók, lampionok, fáklyásmenet és rezesbanda fokozták csodálatosan ünnepivé a hangulatot. A zenekarok és fáklyásmenetek mind a főtérré gyűltek. A templomot zsúfolásig megtöltötték a város előkelőségei, akik az istentiszteleten vettek részt. A templom elé szónoki emelvényt ácsoltak, ahol a notabilitások ünnepi beszédekkel intéznek majd a néphez. És a tömeg egyre gyűlt, a városból, a környékről, tömött sorokban tolongtak a főtéren.

Lindsay, Bronson és Corner, Gringo Fox szobájának ablakából néztek le az áradatra. Látszóval kutatták a kivilágított téren tolongó emberek arcát. Gringo Fox és Narrow az ágyon feküdtek ruhástól, Long egy sarokban ült.

- Épp elég mesztic van az emberek között - mondta Lindsay megfordulva. A Gringo fűtyült.

- Azt hiszem, ez valami rögeszméd - mondta idegesen Narrow. - Miért pont itt kerülne a szemünk elé a mesztic. Tán el sem jön az ünnepségre.

- Lehet, barátom. Ha mindent úgy csináltok, ahogy én mondom, mégis miénk lesz az öreg Shiwán aranya. Most azt mondom, hogy Lindsay és a másik kettő keressék a főtéren Fernandezt.

Tovább fűtyörészett. Közben a polgármester odalént gyönyörű beszédet tartott. Utána kilépett a templomból a város képviselője. Felment az emelvényre és körülbelül ugyanazt mondta, amit a polgármester, majd átadta a helyét a következő szónoknak.

- Hát itt nincs közöttük a mesztic! Vagy ha igen, akkor hátul áll... - mormogta Lindsay a tömegét figyelve állandóan.

Dörgő éljen harsogott fel a téren és az emelvényre felment a város jótevője, Gonzales ezredes. Csend lett.

- Fernandez! - kiáltotta harsányan, megdöbbenve Lindsay.

Az ezredes meghallotta. Felnézett a vendéglő ablakára. Azután nyugodtan az emberek felé fordult:

- Barátaim! Keserves megpróbáltatások után ma egy boldog, békés, fejlődő város...

Lindsay, Bronson és Corner csodálkozva álltak.

- Szóval? Felismertétek az ezredesben Fernandezt? - kérdezte Fox.

- Hogy a fenébe ne! Hiszen csak őszebb lett, de különben olyan, mint mikor mellettem lovagolt, Hawkins karavánjában - kiáltotta Bronson.

- Te tudtad, hogy ő az! - mondta Lindsay a mexikóinak.

- Tőletek. Ha lett volna eszetek, ti is rájöttek volna. Elsősorban Fernandez magával vitte annak idején a meggyilkolt Hawkinsnak a leányát. Tehát olyan embert kellett keresni, akinek a környezetében egy tizenhét-tizennyolc éves lány is van. Egy mesztic egy fehér lánnyal. Másodszorban mért nem hivatkozott Arthur Wheeler Fernandezre, mikor nyakára szorult a hurok? Mert nem akarta kompromittálni a barátját. És kit lehet kompromittálni? Akinek tekintélye van. Keresni kellett tehát egy kreol bőrű embert, aki tekintélyes polgár és egy körülbelül tizenhét-tizennyolc éves fehér lány él a környezetében. Így jutottam el Gonzales grófhhoz. Bőrének színére a spanyol eredet elég jó magyarázat. Shiwán hihetetlen vagyonával, Mexikó elszegényedett nemesei között nem egyet találhatott, aki örökbe fogadta.

- Győztél Gringo Fox! De hogy magyarázod meg a Nevada Szellemét?

- Ezt nem tudom... csak sejtem. Fernandez itt nőtt fel a hegyek között, itt harcolt évekig, valószínű, hogy az ősi vér éjszaka kihajtotta a hegyek közé, a rétségre és folytatta régi hadjáratait.

Narrow csípőre tett kézzel megállt a mexikói előtt:

- És mi szükséged van arra, hogy ilyen lassan keverd a kártyát? Sohasem tudja senki, hogy mit forgatsz a fejedben. Hónapok óta járunk a titok és a kincs nyomában, és egyre kevesebben leszünk...

- Eddig még senkit sem kényszerítettem, hogy velem tartson. Én keverem a kártyát, azt is tudom, hogy csak én ismerem minden részletét az ügynek. Ez azért van, hogy ha egy emberem a saját szakállára akar dolgozni, kaparja ki egyedül a gesztenyét. - Mosolyogva, nyugodtan fújta a füstöt a sovány bandita arcába.

- Hagyjátok ezt az örökös marakodást! - kiáltotta Long. - Mondd meg Gringo, hogy mit csináljunk?

- Lindsay, Corner és Bronson - mondta Fox, újra végigdőlve az ágyon, ügyet sem vetve Narrow-ra, aki merően nézte az ágy lábánál állva - felkeresik Fernandezt, illetve Gonzalest és azt mondják, hogy amennyiben nem kapnak holnapig ötvenezer dollárt, abban az esetben leleplezik.

- Hohó! - kiáltotta Lindsay -, te az öreg Shiwán kincsére vadásztl. Hogy lett ebből most ötvenezer dollár?

- Ostobák vagytok. Egyelőre semmi bizonyítékunk sincs arra, hogy az ezredes valóban Fernandez. Ti hárman elég kínos vallomást tehettek ellene, az is lehet, hogy leleplezhetnétek. Ha ötvenezer dollárt ad nektek, hogy elhordjátok innen magatokat, akkor megvan. Ennyi pénzt senki sem tart a lakásában. Felmegy tehát a Kereszt Tetőre, ahol szerintem Shiwán aranya van elrejtve. Az ezredes bizonyára nem az uniformisában, hanem mint a Nevada Szellem fog felmenni a hegyre, hogy elhozza az ötvenezer dollár ára aranyat. És ma éjjel kell neki felmenni, mert ti nem vártok tovább, holnap délelőttnél. Este elhelyezkedtek a Tanasso felé vivő ösvényen és elfogjátok az ezredest, mikor visszatér a Kereszt Tetőről. Elfogjátok, mint Nevada

Szellemét. Több bizonyíték nem kell. Ha a kezetekbe kerül az ezredes, mint indián, akkor az utolsó szem aranyát is elvehetjük.

- És ha kisiklik? - kérdezte Narrow gyanakodva.

- Ez esetre is bebiztosítom a társaságot. Corner és Bronson elhelyezkednek fent a tetőn, ahol az ösvény a régi őrházhoz ér és kilesik a rejtékhelyet. Lindsay, Narrow és Long elzárják a visszavonulást Tanasso felé.

- És te?! - kérdezte Narrow.

- Én itt maradok a vendégfogadóban.

- Tizenhatan voltunk Gringo és most rajtad kívül csak ketten maradtunk a bandából. Mindig a háttérből irányítasz, hogy addig forgasd a dolgot, amíg csak egyedül te maradsz élve, az aranyhoz - mondta Narrow. - De ne hidd, hogy csak a Nevada Szellemétől kaphatsz golyót - előrántotta revolverét és...

És Gringo Fox, ahogy hanyatt feküdt, az ágy lábánál álló Narrow-nak a csuklójába rúgott, hogy a revolver elrepült a szoba másik sarkába. Azután továbbra is nyugodtan fekvé maradt. Lindsay és Long fogták le a dühöngő banditát.

- Ha még egyszer fegyvert próbálsz fogni rám, fejbe lölek, Narrow. Ezt jó lesz, ha megjegyzed magadnak - figyelmeztette mosolyogva Fox és fütyülni kezdett.

- Nem igazságos Gringo, hogy mi vigyük vásárra a bőrünket te helyetted is - mondta Lindsay.

- All right. Tudjátok mit. Elmondtam nektek az egész tervet. Ti viszitek vásárra a bőrötöket, tehát ha meg tudjátok szerezni nélkülem az aranyat, nem kérek részt belőle. Ugyanis a legfontosabbat, ami nélkül nem mehettek semmire, azt én fogom elvégezni.

- Szóval, ha elfogjuk a meszticet és megtudjuk, hol az arany, neked nem jár semmi? - kérdezte villogó szemmel Narrow.

- Úgy van. Most pedig takarodj. Menjetek és tegyétek meg, amit mondtam, különben magam intézem el az egészet és semmit sem kaptok. Annyi eszetek sem volt eddig, mint egy tyúknak. Nélkülem bejöttetek volna ide a városba és elárultátok volna Fernandeznek idő előtt a jelenléteteket. Na, mehettek... Elég volt belőletek - mondotta unottan Gringo Fox és befordult a fal felé.

Valamennyien szó nélkül, engedelmesen elmentek...

Megkezdődött a tűzijáték. Reggelig fognak durrogni a rakéták Tanassóban. Az ezredes elgondolkozva lovagolt hazafelé a fasorban.

Három lovas jött galoppban utána. Gonzales hátranézett, azután megrántotta a kantárt és visszafordult az érkezők felé. Higgadtsága egy pillanatra sem hagyta cserben, pedig jól tudta: a végzet jön utána.

A három lovas körülfogta.

- Fernandez! - mondta Lindsay -, megismersz bennünket?

- Mit óhajtanak? - kérdezte nyugodtan az ezredes.

- Ide hallgass! Menekülünk. Holnap reggel tovább kell vinni a bőrünket innen. Üldöznek. Ötvenezer dollárt fogsz adni nekünk, hogy úgy tűnjünk el, ahogy jöttünk. Ha nem kapjuk meg az ötvenezer dollárt, mindenki tudni fogja, hogy Fernandez vagy, mesztic, az öreg Shiwán indián fia.

Az ezredes nem felelt.

- Délelőtt tízig a vendégfogadóban várjuk a pénzt - folytatta Lindsay. - Ha elküldöd, élj boldogan. Nem áll érdekünkben hogy bántsunk. Ha nem küldöd el, legyen szégyene mindenkinek körülöttem, hogy valaha kezet fogott veled, tépjék le a rangodat, amit az amerikai hadsereg fennállása óta még rabló mesztic sohasem viselt...

A három lovas választ sem várva elrúgtatott. Az ezredes lehajtott fejjel, eleresztett kantárral léptetett végig a fasoron. Felment a szobájába és Annát hívatta. Mikor előtte állt a lány, hosszan a szemébe nézett és megsimogatta.

- Ide hallgass, leányom - mondta csendesen, nyugodtan. - Ha valaha is szeretted, most nagyon erősnek kell lenned. Elmegyek ma este és lehet, hogy nem térek többé vissza... Az is lehet, hogy reggel ismét itt vagyok és nem lesz semmi baj. Ha nem jönnek vissza, meg kell tudnod az igazat. Én nem vagyok spanyol, hanem félvér indián. Te Hawkins Kitty vagy. Ereidben egy csepp indián vér sincs, egy Jack Hawkins nevű szerencsétlen véget ért bányász leánya vagy. Azért vigyáztam állandóan erre a spanyolos komédiára, hogy az emberek még csak ne is gyanítsák bennem a félvért. Tizenöt év előtt örökbe fogadott egy szegény mexikói gróf. Így kerültem mesztic létemre a hadsereg tisztjei közé. Valamikor nagyon szerettem az anyádat. Az ő halála miatt irtottam ki a rablókat. Azután magamhoz vettelek. Lehet, hogy ezt mind nem kellett volna tennem...

Anna odament és a nyakába borult.

- Nem érdekel, hogy félvér vagy-e, vagy spanyol... csak ne menj el... tőlem...

- Erre most nincs idő, Anna. Légy erős. Nekem sietni kell, hogy hajnalra elintézzek mindent. Valamikor azt hittem, sohasem fogod megtudni, hogy én csak egy félvér vagyok.

- Mit bánom én, hogy milyen a bőröd színe! Az apám voltál és most is az vagy... - Az ezredes megkönnyebbülten ölelte magához a leányt.

- Köszönöm. Nagyon jó, hogy ezt mondtad. És most tudj meg röviden mindent. Az én apám rabló volt, engem is rablónak nevelt. Shiwánnak hívták és rettegett tőle egész Kalifornia. Nekem Fernandez az igazi nevem, az anyám holland leány.

Fernandez! A lány elszedült. Az ezredest keresi Tom és talán éppen Tom miatt van ez az egész...

- Ne kutass utánam holnapig - folytatta az ezredes. - Lehet, hogy csak zsarolásról van szó, de lehet, hogy az a bandita áll az események mögött, akit már régen a nyomomban érzek... Én éjjel akartam vele találkozni, ő nappal kutatott utánam. Úgy látszik, ravaszabb mint én. De lehet, hogy tévedek, rémeket látok és nem ez az ember van a sarkamban...

...Tom! Mit csináljon? Talán Tom nem tudja, hogy az ezredes Fernandez? Vagy tudja, hogy az ő nevelőapja mégis?...

- Várj holnapig! - mondta a leány. - Én azt hiszem... ha beszélne vele...

- Nem lehet. Mióta a sarkamban van, tudom, hogy egyszer felhajszol és az az ember ravasz, gonosz, erős és irgalmatlan...

- Nem!

- Most fogadj szót. Egy perc időm sincs már. Reggelig ne tégy semmit, ne kutass utánam, maradj itthon.

Gyorsan megcsókolta és mielőtt a lány bármit szólhatott volna, ment. Anna kifutott a tornácra és még látta, amint az ezredes a puskáját a vállára veti és elvágat...

Kora este volt. A városban most kezdődött a tűzijáték. Egy-egy rakéta szállt fel sisteregve és tűzvirágokat szórt szét az égen.

Tom miatt van ez? Talán nem mondott igazat neki?... A bosszú mégis előbbre való mindennél?

Hirtelen elhatározással a fiú szobája felé indult. Mióta a házban teljesített szolgálatot, a főépület egyik kamrájában lakott. Kopogott az ajtón. Semmi válasz. Merészen benyitott.

A szoba üres volt!

Kétségtelennek látszott előtte, hogy Tom az, aki miatt az ezredes ilyen előkészületeket tesz. Nagyon homályos és zavaros volt most már előtte minden. Hogy került gyerekkorában San Franciscóba? Miért vitte el onnan a mesztic, akit most is éppúgy szeret, mintha az édesapja lenne. De ki volt az édesapja, a „szerencsétlenül járt bányász”, Hawkins...?

Kisért a fasorba és maga sem tudta, hogy megindul lassan az egyenes fason át a város felé. Még kevésbé látta azt az árnyat, amely fától fához lopakodva követte.

A Gringo Fox volt.

Távoli zűrös zene és lármá hallatszott, rakéták, ropogtak, másodpercekre megvilágítva az égboltot.

A templom előtt feltárult a sokadalom látványa. Megállt egy pillanatra.

- Üdvözlöm, senorita, illetve Miss Gonzales - szólította meg udvariasan Gringo Fox, miután elébe került.

Anna örömmel nyújtotta a kezét. Nagyon egyedül volt, annyi fájdalommal és félelemmel. Jólesett neki, hogy egy szolgálatkész, udvarias férfi van a közelében. Mit tudta ő, hogy éppen Gringo Fox az, akinek a kezét Fernandez indián ösztöne megérezte a játékban, mit tudta ő, hogy éppen Gringo Fox az, akivel az ezredes hónapok óta szívós élethalálharcot folytat, egymás nyomát kutatva.

- Igazán gyönyörű éjszaka és nagyszerű ünnepség - mondta lelkesen a férfi. - Milyen kár, hogy éppen ma hagyom itt ezt a mesés várost. Per Dios! Chicagóban sokkal unalmasabb lesz.

- Ma utazik, senor? Én azt hittem, hogy itt telepszik le.

- Boldogan telepednék le az ön közelében senorita, mert csodálatosabb leányt még sohasem láttam... - A spanyol szeme őszinte tüsszel villant fel, mikor ezt mondta.

Anna kissé összeráncolta a homlokát.

- Úgy látom, ön szeret szépeket mondani a hölgyeknek, senor.

- Ezer bocsánat! - Mentegetődzött a mexikói és ismét levette tiszteletteljesen a kalapját.

- Elragadtattam magam, de higgye el, Miss Gonzales, hogy nem szokásom szépeket mondani. A világ legboldogabb embere lennék, ha valaha méltónak tartana magához.

Anna sóhajtott. Nem volt abban sértő, ahogy a spanyol közeledett hozzá. De ő Tomot szerette és most jobban esett volna egy elfogulatlan jó barát.

- A legnagyobb bányavállalat biztosító társaságának vágyok a főtisztviselője Chicagóban, elég gazdag ahhoz, hogy méltó életet biztosítsak...

- Ne folytassa, senor. Ön kedves gentleman, de nekem nincs szándékomban férjhez menni...

- Akkor hát feledje el, amit mondtam. Én sohasem fogom elfelejteni Tanassot. Amikor idejöttem, azt hittem, hogy csak néhány régi kirabolt bányász bűnügyét kell átvizsgálnom, de most már tudom, hogy a végzetem hozott Tanassoba.

Elsőrangú színészek is megirigyelhették volna Gringo Fox spanyolosan előkelő komédiáját. A leány felkapta a fejét.

- Ön bűnügyekkel foglalkozik?

- Csak biztosítási üzletekkel kapcsolatban. Sok kirabolt bányásznak fizetünk kárösszeget és időnként átnézzük ezeket régi bűnügyeket, mert nem ritka eset, hogy évek múlva elfognak egy rablót. Ha találunk a gazembernél elrejtve pénzt, vagy aranyat, akkor megtérülhet némi a biztosítási összegből.

- Szóval ismeri a régi... rablóvilág gazságait?... Hallott... Shiwánról például?

- Arról a vén rézbőrű szörnyetegről mindenki hallott, de különben elég felületesen ismerem a rablóvilág törtékeit, leszámítva néhány érdekes esetet. Tisztviselő vagyok, senorita és nem detektív.

- Talán hallott véletlenül egy szerencsétlen bányászról, akit Hawkinsnak hívtak?...

- Hawkins? Elég mindennapos név. Egy Hawkinst odaát New Sacramentóban kocsmai verekedésnél szúrtak le. Azután úgy emlékszem egyet az öreg Shiwán és az a sokat emlegetett mesztic pusztított el a karavánjával együtt. Ebben az ügyben volt bűntárs Arthur Wheeler is. Az ő fia, az a bizonyos Véres Tom. Ez minden, amit tudok...

Anna zsibbadtan állt... Lehet, hogy akit az apjának hitt, megölte az apját? És az az ember, akit szeret, a másik gyilkosnak a fia? Amennyire tudott, erőt vett magán.

Idétlenül, rekedten jött ki a hang a torkából.

- És hol lehetne erről többet... Valami biztosat...

- Nézze, éppen ott van szemben a seriff hivatala. Morgan, a helyettese, szolgálatban van ma éjjel. Szívesen előkeresi a nyilvántartóból ezt a régi ügyet, hiszen Tanasso környékén játszódtott le minden...

- Ez engem nagyon érdekel... Várjon itt meg, senor... ha kedves akar lenni...

- Boldoggá tesz...

Miután a lány belépett a seriffhez, Gringo Fox elégedetten veregette korbácsával a csizmáját és füttyörészett.

Morgan szívesen állt rendelkezésére Annának. A régi körözüvények és iratok hamar előkerültek. A lány úgy érezte, megőrül... Az első jelentés szerint Jack Hawkins karavánját lemészárolták és kirabolták... A három éves Hawkins Kitty tetemét nem találták meg. Egy év múlva kiderül, hogy Fernandez, Shiwán fia csalta törbe az áldozatokat... Újabb kilenc év múlva váratlanul tíz vádló jelenik meg Balting Cityben, döntő bizonyítékokkal Arthur Wheeler gazdag farmer ellen, aki Hawkins gyermekét magával vitte San Franciscóba. Itt osztozott később Fernandezsel. Fernandez elvitte Hawkinsék kislányát Wheelertől... Arthur Wheelert szökés közben agyonlőtték. Fernandeznek a gyermekkel együtt nyoma veszett...

Maga sem tudta, hogy támolygott ki újra a levegőre... Lehetséges, hogy ez a jó ember... Gonzales...? Még most sem tudja gyűlölni, pedig olvasta róla, hogy megölte az apját.

Hogy is mondta Tom? „Maga nem tudhatja, hogy mit érez egy ember, akinek megölték az apját...”

Most már tudja...

- Nincs jól, senorita? - A spanyol lépett hozzá.

Anna felnézett az okos, behízelt kifejezésű férfiarcra. Senkije sem volt a kerek világon, ezen a nyájas ismerősön kívül.

- Senor... Elfogadom az ajánlatát... Vigyen magával Chicagóba! - mondta hirtelen elhatározással.

- Ó, senorita! - Mélyen meghajolva hosszan kezét csókolt.

- Összeszedek néhány nélkülözhetetlen holmit az útra...

- Ha esetleg holnap nem akar még indulni...

- Nem holnap... Most... Azonnal... Hajnalban, ha világosodik, elindulhatunk Sacramentoba... Várjon a fasorban két órákor... Most kérem, ne kísérjen... Egyedül akarok maradni...

Szinte futva indult hazafelé...

Gringo Fox diadalmasan nézett a leány után és vidáman füttyörészve ment vissza a fogadóba. Per Dios! Az öreg Shiwán hagyatékát ez a leány jelenti!

9.

A Nevada Szellemé messze északra vágatott Tonga kunyhójától és nagy félkört írt le az éjszakai rétségen, úgy vágatott neki déli iránynak. Tizenegy óra lehetett. Tanasso felett rakéták röppentek az ég felé és tompa ropogás kísérte a lehulló fényeket.

A sötétségből egyetlen iramlással nekirúgtatott az ösvénynek. Ha lestek is rá, ez olyan hirtelen történt, hogy annyi idő sem telt el, amíg egy revolvert kihúzhattak volna és a Szellem már a hegyoldal szikláinak fedezékében folytatta útját.

Lassan, megfontoltan léptetett, a fenséges néma hegyóriások között kanyargó, kis szerpentin. Úgy érezte, hogy utoljára jár a Szellem magányos éjszakai útján, a Nevada zord, barna sziklái között. Elnyújtotta hát ezt a kirándulást és bandukolva kapaszkodott egyre feljebb, feljebb. Mintha otthonától búcsúzna, olyan szeretetteljes szomorúsággal hallgatta a magasból leomló Alder-Spring harsogását.

Egyre magasabban hágott a kristálytisza levegőben.

A fehér kanca fülei hirtelen megrezdültek és orrát a föld felé nyújtogatta.

- Mit látsz, öreg?...

Előrehajolt a ló nyaka fölött. Néhány falevél feküdt az ösvényen. Nem szárazak, hanem frissek. Felnézett. A levelek nemrégén hullhattak le a magnóliafáról. És nem is maguktól kerültek a földre, hiszen friss zöld levelek voltak és szél sem fújt. Valaki lesodorta őket valószínűleg a puskacsővel.

- Értem... Szóval jól sejtettem... - mormogta a mesztic.

Azután ügyet sem vetett a földre, pedig a ló állandóan előrehajtotta az orrát és mozgatta a füleit. Nyugodtan haladt az út feléig. Itt megkötötte a lovat. Most körülbelül ott volt, ahonnan a barlang titkos kijárásan keresztül, a vízesést kikerülve, elérhette az ösvényt. Egykedvűen anélkül, hogy jobbra vagy balra nézve, gyalog ment tovább a tetőre, azután nekivágott a sűrűnek és belépett a barlangba... Corner és Bronson óvatosan követték.

- Várj!... - súgta Corner -, hagyjunk egy kis előnyt, csak azután menjünk utána a barlangba.

- Ha megtaláljuk az aranyat, akár nyomban le is löhetjük - mondta a másik. - Azt hiszem, Gringo Fox nem sejtette, hogy ilyen pontosan beválik a terve.

Corner előrement, Bronson vagy tíz lépésről követte. Óvatosan, lábujjhegyen haladtak a barlang lejtős folyosóján, pedig erre nem is volt szükség, mert a Nevada Szelleme olyan gondatlanul, hangosan csoszogva járt előttük, mint aki tökéletes biztonságban érzi magát.

Bronson hirtelen fojtott kiáltást hallott a fordulóból, amerre Corner ment! Egy ugrással ott termett...

Azután ő is zuhant...

10.

A hatalmas fehér ló türelmesen várt. Egyszer csak a vízesés mögül kilépett egy sziklára az indián. Előbukkant a hold. Még az éles, fehér megvilágításban sem ismerhette fel az ezredest, aki így látja. Előreugró sasorra volt most. Lágy viaszból formálta ezt a toldalékot az orrára. Ahogy a holdfényben lóra kapott, igazi rézbőrűnek látszott. A fénylő fekete sima, dús haj két hosszú indián fonattal és rajta a főnöki tolldísz, tökéletes illúziót adtak.

Gyors trappban sietett le a serpentinén. Nem kellett félnie attól, hogy a ló megcsúszik. Az állat minden követ ismert errefelé.

Miután leért a Kereszt Tető alá, a legrövidebb úton sietett a távol sötétlő dombok felé. Két kis zsák aranyport vitt magával. A hold elbújt, vaksötét volt. Mikor befordult a Tanasso felé vezető csapásra, vagy harminc lépésről lovas alakok rúgtattak hirtelen feléje.

Éles harci kiáltást hallatott, a ló oldalába vágta a sarkantyúját és hirtelen eliramodott.

- Utána! - kiáltotta Lindsay.

Narrow lött... Long is...

A mesztic indián lovasbravúrral, fél lábát kiakasztva a kengyelből, szinte a földre lógott és a vágató ló oldalával fedezte magát a lövések elől... A dombok még messze voltak... Ha odaér, megmenekült. A sok-sok elmélkedés között, a sötétben nem tudják követni... Már rohanva közeledett az első domb.

És akkor szerencsétlenségére kibukkant a hold...

Tiszta célpontot mutatott!

- A lovat! Csak a lóra célozzatok! - kiáltotta Narrow és lött.

Veszett patkócsattogással, fűjtatva iramlott Fernandez lova a dombok felé... Puskaropogás... Már az első emelkedés árnyékába ért, amikor döngve bukott fel a ló!... Fernandez messzire repült a nyeregből, az üldözők sebes ügetéssel közeledtek.

Éles fájdalom nyilallt a vállába: eltörte!

Ebben a pillanatban egy árny ugrott elő a domb mellőli bokrok közül és egy lovat fogott a kantárjánál. Felrántotta Fernandezt a földről.

- Ugorjon fel a lóra és vágasson...

- Tom Wheeler!

- Egy szót sem! Vágtasson, ahogy tud...

- De maga...

- Van itt még egy ló. Siessen!

Százméternyire sem voltak az üldözők. Azt látták, hogy felbukott a ló, de hogy mi történt később, azt eltakarta a domb árnyéka.

Az ezredes már nyeregben volt. A jobb karja bénultan függött, a ballal fogta a kantárt és vágatott.

Egy pillanatra visszafordult. Tom Wheeler felkapta a földről a puskát, amely könnyen árulója lehetett volna az ezredesnek, ezután oldalt kúszott négykézláb.

Tehát nem igaz, hogy lova van. Mi lesz vele?

De ezt már vágatás közben gondolta.

A kis indián ló száguldva vitte. Cikcakkban nyargalt a sötét dombok között és tudta, hogy megmenekült.

A banditák szitkozódva álltak a fehér ló teteme körül.

- Ördög és pokol! - kiáltotta Narrow. - Halljátok?! Lódobogás. Készenlétben tartott itt egy tartalék állatot!

- Utána! Hátha elérjük.

- Itt a dombok és fák között?! Lehetetlen...

- Mindegy! Előre!

Összevissza vágattak, de nem akadtak az ezredes nyomára.

Mikor csend lett a domb körül, ahol a ló kimúlt teteme hevert. Tom kibújt a dudvával benőtt, megkezdett aknából.

KILENCEDIK FEJEZET

Életre-halálra

1.

Tonga kunyhója körül minden csendes volt. A kis ház ablaka sötéten meredt az éjszakába. Tanasso felett röppentyűk siklottak fel az égre.

Az indián a küszöbön guggolt és szemét előremeresztette az éjszakába. Puska feküdt keresztben az ölében. Hirtelen egy kéz szorította meg a csuklóját, egy másik a nyakát, úgy, hogy nem jött ki hang a torkán. Az indián kővé dermedten ült. Csak kísértet osonhat egy pawnie harcos közelébe anélkül, hogy észrevegye.

- Ne mozdulj, jó barát vagyok - súgta egy hang a fülébe. - Az én lovamon menekült meg az ezredes. Beszélnem kell vele.

A szorító kéz máris elengedte a torkát és mire Tonga körülnézett, az ismeretlen nem volt sehol sem. Azt a surranást, amellyel Tom Wheeler a szobába lépett és becsukta az ajtót, az indián nem látta és nem hallotta. Mozdulatlanul ülve maradt a helyén.

Olyan ember ellen, aki erre képes volt, úgysem lehet védekezni.

- Fernandez... - mondta Tom, miután belépett a sötét szobába -, nem kell semmit mondanod, mindent értek. Már régen tudom, hogy te vagy az ezredes. Mindennap vártalak a domb alján, hogy egyszer mint Fernandezzel beszéljek veled. Ma nem volt erre megfelelő alkalom és most sincs.

- Köszönöm, amit tettél, Tom Wheeler. De azt hiszem, mindennek vége - hallatszott egy fájdalomtól elgyötört hang.

- Ostobaság. Meg foglak menteni! Elsősorban gyűjts világot. Esés közben kifecamítottad vagy eltörted a válladat, ezt az indián kösse be, azután nyugodtan lovagolj haza és mondd, hogy leestél a lóról.

- A Sacramento partjáról sokan látták az üldözést, holnap a gazemberek mindent rám tudnak bizonyítani. Ki fog derülni, hogy én voltam a Nevada Szellemé, eltört vállam ellenem vall.

- Nem tudják bebizonyítani. Azt fogod mondani, hogy baleset ért.

- Ki hiszi ezt el? Ha nincs is tárgyi bizonyíték ellenem, meggyőzően nem tudom igazolni magam, rajtam marad a gyanú... csak Anna miatt fáj...

- Elsősorban adj ide mindent, ami a Nevada Szellemének a felszerelése volt, hogy eltüntessem. Azután tedd, amit mondok: lovagolj vissza városba, az indián ad lovat. A puskád már nálam van. Siessünk. Minden pillanatban ide jöhetnek.

Közben az asztalon tapogatva megtalálta a lámpát és világosságot gyújtott. Az ezredes eltorzult arccal feküdt egy pokrócon. Tom behívta az indiánt:

- Levetkőztetjük az ezredes urat, aztán bekötözöd a vállát és ráadod az uniformist. Itt esett le a lováról, mikor éppen hozzád igyekezett.

...Tom később elindult az ezredes puskájával és egy batyuval, kis kócos lován a ranch irányába.

Éjfél után egy óra volt. A földrengés, amely annak idején elpusztította a várost, ebben az időpontban rázta meg szörnyű erővel a házakat. Most hatalmas tűzkerek és rakéták kezdtek pufogni betöltve iszonyú ropogásukkal a környéket, mintha ezer gépfegyver működne...

Három lovas ugrott le lihegve a fogadó előtt és felrohantak Gringo Foxhoz.

- Nos? - kérdezte szokatlan izgalommal a bandita. Lindsay öklével az asztalra csapott.

- Kisiklott a kezünkéből!... Nyomában voltunk a dombokig...

A mexikói szitkozódva ugrott fel:

- Átkozott tökfilkók vagytok! A kezetekbe adtam mindent és mégis elrontottátok az egészet!

- Kilőttük a lovat alóla, de eltűnt. Úgy látszik, tartalék lovat rejtett valahol el, vagy pedig csakugyan szellem - védekezett Long.

- Barmok vagytok! - dühöngött a mexikói.

- Te mit csináltál azalatt, hogy ennyire ránk förmedsz? - kérdezte Narrow gúnyosan.

Gringo Fox kissé összehúzta a bal szemét és oldalt hajtott fejjél nézett a legveszélyesebb cinkosára:

- Kivételesen közlöm veled, hogy mit végeztem. Ti semmire se mentetek volna, ha el is fogjátok Fernandezt. Az a kemény ember nem vallotta volna be, hogy hol a kincs. Tudjátok meg, hogy én egy óra múlva megszöktetem a leányt! Ha Fernandezt elfogjátok és a leány nálam van, akkor Shiwán minden kincsét kicsalhatjuk tőle, mert rajongásig szereti Hawkins Kittyt. De miután elszalasztottátok, könnyen halomra dőlhet minden, amit hetek óta építetek...

- Talán Corner és Bronson kilesték a félvért! Várjuk meg, amíg visszajönnek - ajánlotta Lindsay.

A mexikói arcán furcsa cinikus vigyor villant át egy pillanatra.

- Nem érünk rá megvárni őket - felelte.

- De hát mit tehetünk mást? - kérdezte Long. - Ha egyszer kisiklott a kezünkéből, akkor úgylis...

- Még nem siklott ki! - vágott közbe a Gringo. - Van még egy esélyünk. Figyeljete. A Nevada Szelleme mint Gonzales ezredes tér haza éjszakai útjáról. Valahol tehát át kell öltöznie. Talán meg is sérült, mikor leesett a lóról, szóval lehet, hogy még nem ért haza. Vágtassatok el Gonzales ranchtól a dombok felé vezető úton elébe. Fogjátok el és hozzátok a Kereszt Tetőre.

- Ezt megpróbálhatjuk! - És Lindsay szemében felvillant a reménység. - Ketten könnyen elbánunk a meszticcel és nagyon tévednék, ha abban a hatalmas zuhanásban éppen maradt volna minden csontja.

- De ha soká álldogáltok, hazaér közben. Gyerünk! Gyerünk!

Elsiettek.

Gringo Fox egyedül maradt és cigarettára gyújtott. De váratlanul nyílt az ajtó. Narrow jött vissza. Néhány másodpercig farkasszemet néztek.

- Mit akarsz? - kérdezte a mexikói az arany öngyújtóját dobálta fel a tenyerében.

- Ide hallgass, Fox! Tisztán látom a játékodat. Egyetlen komoly ellenfeled van és az a Nevada Szelleme. Bennünket használsz fel arra, hogy eltedd az útból, amíg a leánnyal biztos helyre jutsz. Ördögi módon harcolsz Fernandez ellen, hogy ne tudjon éjszaka megfogni, és mégis könnyörtelenül a sarkában érezzen téged. Azért voltál ilyen dühös, mert úgy akartál megszökni a leánnyal, aki az aranyat jelenti, hogy mi addig feltartóztassuk Fernandezt.

Gringo visszatette zsebébe az öngyújtóját és egykedvűen állt Narrow-val szemben. Még csak a revolveröve sem volt rajta. A másik egyszerűen lelőhette. A mexikói ezzel úgy látszik nem törődött. Szemébe nevetett a banditának:

- Így van minden, ahogy mondd, Narrow - felelte kacagva. - Gyűlölsz engem, mert hiú ember vagy és azt hiszed, hogy te is lehetnél vezér. De ebben nincs igazad, mert alapjában véve ostoba vagy. Végtelenül ostoba...

Az utolsó szavakat hangosabban mondta, hogy túlharsogja a rakéták ropogását. Narrow elsápadt. A fegyvertelen, kiszolgáltatott Fox gúnykacaja hisztérikus dühbe hozta, villámgyors mozdulattal kapott a revolveréhez...

De Gringo Fox, a zsebéből, ahova az öngyújtóját visszatette, kísértetiesen gyors mozdulattal rántott elő egy apró browningot és Narrow pisztolya még kint sem volt a tartójából, mikor a mexikói már tüzelt... Háromszor egymás után lőtt.

A szüntelenül ropogó tűzijáték elnyomta a három rövid pukkanást. Narrow egy pillanatig ámulтан meredt maga elé, azután a földre zuhant.

- Adios amigos - suttogta gonosz mosollyal Gringo Fox, lehajolva a haldokló arcához, azután elment.

A fogadó előtt nyeregbe ült és megindult a fason át a Gonzales-ranch felé.

3.

Anna töprengve ült a szobájában. Kis lakktáskájába becsomagolt néhány holmit és lovaglóruhába öltözött. Az ünnepség zaja szűnőben volt... Tom apja megölte az ő apját, Hawkinst. Akit az apjának hitt, az részt vett ebben a gyilkosságban. Miért ül hát itt még most is, az útra meredve, mintha aggódna az apja gyilkosáért?... Miért nem tudja gyűlölni igazán?...

Bolyongott az elhagyatott éjszakai házban. Egyszer csak ott állt Tom ajtaja előtt... Zajt hallott.

Itthon van!

Nem bírt ellenállni a vágynak, hogy megtudjon valamit... Kopogni is elfelejtett... Benyitott.

Sikoltva állt meg.

A szoba közepén megpillantotta Tomot, amint egy olajos ronggyal puskát tisztít. Azt a puskát, amit olyan jól ismert, amit Gonzales este a vállára dobott, amikor útnak indult.

- Megölte! Megölte! Az ő puskája!...

Tom meglepetten lépett a leányhoz.

- Nem igaz...

- Gyilkos! Gyilkos!... Maga is... ő is! Gyilkosok!

- Ha valaha szeretett...

- Nem szerettem soha!... Gyilkos!

Elrohant. Tom döbbsenten állt. Mintha golyó találta volna el, úgy ütötte meg belülről, amit a leány mondott. De most sürgősen cselekednie kellett. Visszament a szobába. A sástollat, az indián öltönyt, a fekete hajfonatos parókát, a sasornak használt, lágy viaszdarabot gyorsan a szekrény mélyére rejtette...

Közben a városban hirtelen vége szakadt az ünnepségnek. Az egyik szobából súlyos sebesült zuhant ki a folyósóra. Narrow volt, aki a gyűlölet és a düh szörnyű erejével az ajtóig vonszolta magát és kinyitotta...

Súlyos sebesült örömmel nem ritkaság errefelé, de az a néhány szaggatott szó, amit a bandita mondott, mégis percek alatt valósággal pánikba hozta a várost. Néhányan Morgannel az élükön Clayton seriffet keresték, aki egy vendégével sétált az ünneplők között.

Gibson, Balting City seriffje volt ez a vendég. Este érkezett és nyomban a Véres Tom felől érdeklődött.

- Semmi hiba - nyugtatta meg Clayton. - A bandita olyan jámboran viselkedik, mint aki díszpolgár akar lenni. Városunkat valósággal felvirágoztatta. Segédem indiszkréciója következtében híre ment, hogy itt tartózkodik és messze vidékről csodájára járnak.

- Hm... Nem hittem, hogy amit magának mondok, az a segéd indiszkréciója révén kiszivárog... Mindegy. Most már majdnem bizonyos, hogy ez az Arthur Wheeler ártatlan volt és a vádlói érdemelték volna meg a golyót. A kormányzó széles körű nyomozást indított az ügyben. Ez a tíz ember azt vallotta, hogy kirabolták őket, viszont kétségtelenül megállapította a kutatás, hogy igen tekintélyes mennyiségű aranyat adtak el rövidesen az állítólagos rablás után és valami vállalatot alapítottak. Shiwán fiának igazán könnyen lehetett aranya, amit Arthur Wheelernek adjon. Ha most hozzáveszi ezt ahhoz, amit maga megtudott az indián Tongától, hogy Fernandezt sebesülten szedte fel a halottak közül, akkor igen valószínű, hogy nagy igazságtalanság történt itt Clayton, egy egész családot döntött a látszat, ártatlanul romlásba.

- Az én körzetemben, ezt nem veszi rossz néven, kedves Gibson - jegyezte meg Clayton gögősen -, ilyesmi nem fordulhatott volna elő. A banditákat innen kipusztítottuk és az én szememet még egy csirketolvaj sem kerüli el. Ne haragudjon...

Ebben a pillanatban Morgan érkezett lihegve:

- Mr. Clayton! Gringo Fox két hétig lakott a városban egész bandájával, elrabolták Gonzales ezredest és a leányát. Egy haldokló várja önt a vendéglőben.

Gibson megcsóválta a fejét.

- Kedves Clayton, ha ön Gringo Foxot még a csirketolvajok közé se számítja, akkor nagyon méltányosan vélekedik a mi banditáinkról...

De Clayton ezt már nem hallotta, mert rohant a vendéglő felé, nyomában a segédjével és kollégájával.

A rémült tömeg utat nyitott a seriffnek. Gringo Fox elhagyott szobájában átható kámforos alkoholszag terjengett. A seriff mindenkit szétlökösve letérdelt Narrow mellé. A bandita felfehér volt és utolsó másodperceit élte.

- Beszélj! Ki vagy!

- Narrow... - suttogta elhalón.

Az orvos kiejtette a kristályfecskendőt és az emberek kissé elhúzódtak.

- Ez se éppen az a kimondott csirketolvaj... - dünnyögte Gibson.

Clayton felültette a haldoklót és megrázta.

- Beszélj! Hol van Gringo Fox?

- Kereszt... Tető... - tátozta szinte hangtalanul Narrow. - Gringo Fox... fekete a haja... vörös paróka...

- Hol az ezredes?!

Egy sípoló, hörgő lélegzet után minden erejét összeszedve suttogta:

- Gringo... Lindsay... elrabolták... ezredes volt a Nevada... Szelleme... Kereszt... Tető... siess... etek... Gringo... megölt... Ördög...

Holtan dőlt előre fejével a seriff vállához koccanva.

- Aki csak mozdulni tud, menjen haza a lováért és a puskájáért! - kiáltotta Clayton. - Öt percet várok, azután indulunk a banditák után.

A szoba nyomban üres lett. Jellemző, hogy még az orvos is rohant a lováért és fegyveréért.

- Maga érti, Gibson ezt a zagyvaságot? - kérdezte Clayton.

Gibson többet értett belőle, mint kollégája. Most már ő is tudta, hogy miért indult Arthur Wheeler lovon Tanassoba és miért nem leplezte le Fernandezt. De csak annyit mondott Claytonnak, amennyit szükségesnek látott:

- Persze, hogy értem! Gringo Foxot mindenki vörösnek hitte, pedig ez csak paróka volt. Mint egyszerű utas élt itt a városban. Az arcát nem sokan látták olyanok, akik életben maradtak, a haja fekete volt, tehát elkerülte a legszemfülebb seriff figyelmét is. Ma éjszaka néhány társával együtt elrabolta az ezredes meg a leányát és a Kereszt Tető felé menekült.

- Ennyit még az én együgyűségemmel is sikerült kihámozni a haldokló szavaiból. De mi az, hogy az ezredes a Nevada Szelleme?

- Hogy?... Egy haldokló könnyen fantáziál... Nem ajánlom, hogy a segédje indiszkrét legyen - tette hozzá nyomatékkal Gibson -, mielőtt ebben az ügyben valami bizonyosat tud.

A seriff zavartan nézett össze a segédjével.

- Igaza van, Gibson. Az ügy roppant kényes... De ha meggondolom, hogy az ezredes kreol... Habár hihetetlen, mert a legkitűnőbb... Igazán nem tudom...

- Spanyol grófban nem ritka a kreol és óva intem, hogy az Államok egy magas rangú kitűnő tisztjét...

- De Mr. Gibson! Én nem mondtam semmit! Maga mit tátja itt a száját, Morgan! Menjen és csődítse ide a legjobb lovasokat!

Miután Morgan elment, kissé siralmas ábrázattal fordult Gibsonhoz.

- A maga környékén több gyakorlatot szerezhetett az ilyesmiben, Mr. Gibson. Ennek a példátlan emberrablásnak a felelősségével kétségbeejtően tapasztalatlanul állok itt... Mit tenne ön az én helyemben?

- Nem esnék kétségbe. Azután keresnék egy alkalmas vezetőt. Ismer valakit, aki a Nevada ösvényein, szakadékein keresztül, utolérhet egy gyilkost?

- Csak a jó isten... De nem... Köszönöm a tanácsát. Van egy mentőötletem...

- Egy ötletem nekem is van. Szervezek egy üldöző csoportot és útközben majd találkozunk. Viszontlátásra.

A két seriff kezét fogott, Gibson elvágatott egyenesen Gonzales ezredes ranchához. A nyüzsgés, lármák, amely messzire hallatszott, jelezte, hogy itt már tudják az eseményt. A cowboyok nyergeltek.

Angolkerten, virágágyakon keresztül vágatott be a seriff nyitott kapun át és csak a legények között ugrott le a lováról.

- Emberek! Én Balting City seriffje vagyok. Szeretném veletek kézre keríteni, akit annyian üldöztek már hiába, az Államok rákfenéjét: Gringo Foxot!

- Hallottunk már magáról, Gibson - mondta Hyckes. - Azt hiszem, megfelelő legények leszünk.

- Ez bizonyos. De szükség van valakire, aki a Nevada sziklái között is megtalálja a nyomokat, aki ha kell, fegyverrel, ököllel egyaránt méltó ellenfele a Gringo Foxnak. - Odanézett az istálló melletti padra, ahol Tom ült és egy vékony ággal rajzolgatott a porban.

- A hegyek között... nem vagyunk jártasak - felelte Johnson. - De ahhoz talán elegendő vagyunk, hogy...

- Köztetek van egy ember, akinek vezetni kellene az üldözést, aki legyőzheti Gringót. Ott ül! Tom!

Csodálkozva néztek a fiúra, azután a seriffre. Tom lassan felállt és előbbre jött: - Mit kíván tőlem, Gibson?

- Az ezredest és a lányát elrabolta Gringo Fox. Egy ember van, aki sikerrel üldözhetné és az... te vagy!

- De seriff? Berúgott?! - kiáltotta a szeplős Johnson. - Ez egy gyáva kölyök, akit már sokszor felfricskáztam.

A seriff végignézte Johnsont.

- Ez az ember a Véres Tom, és akiket ő fricskázott fel, azok közül egy sem maradt élve.

Ha a ház hirtelen romba dől, nem okozott volna nagyobb elképedést, mint Gibson kijelentése.

- Azt mondom - folytatta a seriff -, hogy csak ő foghatja el Gringo Foxot. Tom Wheeler! Kiderült, hogy az édesapád ártatlan volt. Őt már nem támaszthatta fel a kormányzó, de a hatóság tévedését jóvátette azzal, hogy megkegyelmezett neked. Csatold fel az övedet, ülj lóra, független, szabad ember vagy, aki nem kénytelen eltűnni a sértést.

Tom egész közel ment a seriffhez.

- Elsősorban magát lőném le, Gibson mindazért, ami velem a maga pokoli ötlete miatt történt. Ragaszkodik ahhoz, hogy felkössem a revolverövémet? Maga után a szeplős Johnson következik, azután Hyckes...

Csend lett. Tom megköszönte a torkát, megnedvesítette nyelvét hegyével kiszáradt száját és rekedten, szinte suttogva mondta:

- Szóval... Mehetek... ahová akarok?

- Mehet... - hebegte Gibson.

Tom szó nélkül hátat fordított és elindult az istálló felé. A szeplős Johnson szólt utána.

- Hej, Véres Tom! - A fiú visszafordult.

- Azt mondtad nekem egyszer, hogy gyáva vagyok - kiabálta éles kihívó hangon. - Be fogom neked bizonyítani, hogy nem vagyok az, pedig most már tudom, hogy te bántál el a veszett Miguellel is. Ide hallgass! Mint rongyos menekült érkeztél, bambának tettetted magad, terhére voltál mindenkinek és az ezredes meg a senorita befogadtak és jók voltak hozzád. Most, mikor bajba kerültek, egyszerűen elmész?

- Most elmegyek, Johnson.

- Hát akkor vedd tudomásul, hogy szívtelen, hálátlan gazember vagy!

A legények ijedten néztek a fiúra. Most már tudták, amit Johnson is tudott, hogy az egyik kezével agyonüthetné a szeplőst. De a fiú szemében még csak a szokott vad fény sem gyúlt ki. Szó nélkül hátat fordított, feltette rá a batyuját és anélkül, hogy hátranézne, lassan elkocogott az úton a város felé.

- Elég időt pocskoltunk - kiáltotta Ingramm. - Vezessen, Gibson, talán utolérjük a fiú nélkül is.

...Ezalatt a Templom téren mindenfelől vágatva gyülekeztek a lovasok. Clayton seriff, miután elvált Gibsontól, a vendéglőbe sietett, és odament egy sarokasztalhoz, ahol Mr. Holborn az öt nap előtti New York Heraldba temetkezett. A felfordulásból mit sem vett észre, hiszen olyan láрма volt éjjel, hogy nem tudott aludni.

- Mi az, maga itt olvas? - förmedt rá a seriff.

Holborn mentegetőzve tette el a lapot.

- Azt hittem, szabad...

Több marcona ember lépett be, fegyverek döngtek a padlón.

- Idehallgasson: visszaadom a fegyvereit és az én felelősségemre ma éjszaka nyugodtan használhatja őket...

- Igazán nem nélkülözhetem, Mr. Izé...

- Gringo Fox, az Államok leghíresebb banditája megszöktette Gonzales ezredest és a leányát!

- Szegénykék... - dadogta rosszat sejtve az ügynök.

- Tanasso lóra kap, hogy a rablót üldözze. Maga fog vezetni bennünket a hegyek között...

- Tessék?

- Ismétlem, az én felelősségemre használhatja a fegyverét, magának kell elfogni és legyőzni a Gringo Foxot. Előre!

- De kérem... ezt én nem tehetem.

- Én vállalom a felelősséget! A város legjobb lovát kapja és vezet bennünket a Kereszt Tetőre. Ne próbáljon ellentmondani, mert még azt hiszik, hogy a Gringo Foxszal tart...

- Becsületszavamra nem is ismerem... - siránkozott az ügynök.

Közben a környező embereken keresztül a téren összegyűlt tömegig jutott a hír: a Véres Tom vezeti az üldözést. Az ötletet általános lelkesedés fogadta. A tömeg türelmetlenül kiáltozott, „Gyerünk! Gyerünk! Mit késlekedik!”

Holborn egyszer csak azt vette észre, hogy fenyegető magatartású alakok fordulnak feléje mindenfelől. Elvette az isten az eszét, amikor idejött...

- Ember! - kiáltotta a seriff - ha egy percet habozik, meglincselik... Gyerünk, itt egy revolver... halló... egy puskát és hozzátok elő Pepinót.

Holborn a lincselés szóra nyomban átvette a revolvért, vállára dobta a puskát és úgy vágta önmagát fejbe hátulról a csővel, hogy kis híján elájult. Már kint is volt a kocsmá előtt, ahol harsány, elismerő zúgással üdvözölte a tömeg és éppen elővezették Pepinót, a város legtüzesebb csődörét. A lovasok mögé sorakoztak és Holborn a nyeregbe vetette magát. Az alattomos puska ebből az alkalomból ismét úgy vágta fejbe, hogy majdnem keresztülesett a lovon, de végre egyensúlyba került, csak a lábszárai bizonytalankodtak és így történt, hogy a kengyelvasával megérintette a ló oldalát, amely az eseményt sarkantyúzásnak fogta fel és az ilyesmit nem állhatta.

A következő pillanatban egyetlen ugrással iramodott el a félvad csődör. A tömeg lelkesen ordított fel, mert így képzelték mindig a Véres Tomot vágatni.

Hogy Holborn nem esett le a lóról, az egész különös véletlen összjátéka volt és a gyáva emberek szívós védekezése. Csak a föld és a fák rohanásából sejtette, hogy gyorsvonal sebességgel halad és egyetlen ép csontja sem marad, ha lezuhan a lóról, pedig ez kézenfekvő lehetőségnek látszott. A kalapja régen lerepült, a puskacső úgy verte a tarkóját, mintha egy galád ellenség ülne mögötte, a nyereg dobásától sajogni kezdtek a múlt félig begyógyult, fájó sebei és a ló, amely a fasor irányában állt, mikor Holborn ráült, elvágatott a Gonzales-ranch előtt, kiért a dombok közé és nyargalt, nyomában a lelkes tömeggel...

Hogy a szerencsétlen ügynök felett végképp beboruljon az ég, kelet felől sötét felhők tódultak a síkság fölé és hatalmas dördüléssel bejelentette magát a vihar...

4.

Amikor Anna meglátta Tom kezében az ezredes puskáját, az utolsó kételye is eloszlott. Gyilkosok! Ezzel a sikítással a szívében rohant az istállóba, lóra ült és kilovagolt a ranchból. A sötétségből egy lovas sietett hozzá.

- Itt vagyok, seniorita! Ha úgy tetszik, mehetünk. Hajnalra elérjük Sacramentóban a vonatot.

- Csak siessünk... Minél hamarabb kint akarok lenni Tanassoból - felelte és Gringo Foxnak fokozni kellett a tempót, hogy a leánnyal lépést tartva nyargaljon. Már hajnalodott, mikor kiértek a síkra.

Gringo Fox orrcimpái megrezdültek.

- Lehet, hogy vihart kapunk...

- Nincs egy felhő sehol...

- Azért érzem a légáramlásról... jó lesz, ha sietünk, hogy ne érjen szabadban az ítéletidő...

Még sebesebben vágattak. Egy óra múlva, mikor már feltűntek a sötét felhők és az első dörgés hallatszott, már szemben voltak a Kereszt Tető ösvényével.

- Arra megyünk - mondta a mexikói.

- Arra?... Ez az út a hegyek közé vezet.

- De néhány kilométernyire van egy erdőszlak...

- A Kereszt Tető lejtőjén nincs erdőszlak - kiáltotta a leány, hirtelen gyanakvással.

- Mégis megyünk! - korbácsával nagyot csapott Anna lovára, megragadta a leány öklét a kantárral együtt, sarkantyút adott a ménjének, és veszett vágatással rohantak neki az ösvénynek. Anna felsikoltott, de a korbáccsal megütött állat vadul nyargalt vele a bandita mellett.

- Maradjon nyugton! Ha kapálódzik, rákötözöm a ló hátára, hogy moccanni sem tud! - kiáltotta Gringo. - Nyargaljon előttem, ahogy csak bír, az ösvény keskeny, ha egy pillanatra megáll vagy lassít, összeütközünk, és mind a ketten a szakadékba esünk. Ha szót fogad nem lesz semmi baja. Gringo Fox vagyok és megfelelő váltságdíjért visszakerülhet az ezredeshez.

A rettegett névre Anna kis híján leszédült a nyeregből rémületében.

- Előre, mert...!

Engedelmesen megindult galoppban az ösvényen, háta mögött hallotta a mexikói lovának patkócsattogását. Egyre sötétebb lett, villám villám után hasított végig az égen, és zuhogott a zápor. A lány lova nyugtalanul nyerített. Hatalmas szélroham bűgött át a szirtek között, és botnyi vastag cseppeket sodort magával.

- Szálljon le a lóról, és hátával a sziklához lapulva, lépésben vezesse az állatot. - Anna okos leány volt és jól tudta, hogy engedelmeskednie kell. A hatalmas koromszínű felhők éjszakai sötétséget hoztak. Rövidesen víz folyt fentről, végig az ösvényen. A mexikói káromkodott.

- Eresszen előre. Sietni kell, én fogok vezetni.

Ördögi ügyesség kellett, hogy a keskeny ösvényen elhaladjon foglya előtt a sötétben. Anna a nyugati lány védekező ösztönével arra gondolt, mi volna ha, megtaszítaná a férfit, mikor eléje ér...? Még nem is gondolta ezt végig, mikor a sötétben egy hideg, kemény kéz fogta meg a torkát, nem erősen, de határozottan, és a kéz mindaddig ottmaradt, amíg Gringo Fox nem haladt át előtte. Ezután a kéz a nyakáról lecsúszott a karján, a kezéhez, és megfogta a csuklójánál. A lova, ezt jól tudta a mexikói, nem fog lecsúszni az útról, akkor sem, ha elengedi. Most már gyorsan haladtak. A víz egyre sebesebb erecskében ömlött föntről, ahogy a zápor meggyűlt a hegy vízmosásaiban... Félúton egy sziklaplatóhoz értek, amely elég széles volt ahhoz, hogy néhány percre megálljanak, Anna kifulladásra kapkodott levegő után.

- Mit akar tőlem?...

- Mondtam. Váltságdíjat. De most ne beszéljen, pihentesse a tüdejét, mert fél óránk van még a csúcsig, és vagy felmegyünk, vagy elsodor a víz.

Ahogy erősödött a zápor, a lefolyó áradat is sebesebb és duzzadtabb lett. Az utolsó métereknél, közvetlenül a tető előtt már úgy látszott, elsodorja őket a rohanó esővíz. A leány kétszer is elesett, és ha a mexikói acélos szorítása nem rántja vissza, az örvénylő, bugyborékoló áramlat lesodorja az Alder-Spring mélyére

De végre felértek. Gringo örömmel látta, hogy az elhagyott őrház ablaka világos. Lindsay és Long tehát itt vannak, valószínűleg az ezredessel együtt.

A bandita nem tévedett. Lindsay és Long, miután hiába vártak Narrow-ra, ketten indultak el. Ők elismerték Gringo Fox főlényét, és nem tartották helyesnek, hogy Narrow vetélkedik a mexikóival. Mikor elhagyták a Gonzales ranchot és kiértek a dombokra, örömmel látták hogy a mexikói ismét jól számított: távol feltűnt az ezredes, amint óvatosan, lépésben közeledett. Bal kézzel fogta a kantárt, a jobbja bénultan lógott. Long visszafelé lovagolt, és félkörben megkerülte Gonzalest. Lindsay egyenesen feléje tartott.

- Állj! Elhoztad a pénzt?

Gonzales sápadt volt a fájdalomtól és szédelgett a nyeregben.

- El... és megkapjátok...

Baljával villámgyorsan revolvert rántott. Lindsay nem is gondolhatott ellenállásra.

- Félre az útból! És ha...

Long kiugratott Gonzales mögött a domb mögül, és fejbe csapta a revolver agyával.

- Épp jókor! - kiáltotta Lindsay. Az ezredes ájultan hanyatlott előre, de elkapták, mielőtt a földre esett volna. Az alélt embert rákötözték a lovára, és elvágattak vele a Kereszt Tető felé.

...Mikor magához tért, iszonyúan sajgott a válla és a feje. A két bandita vigyorogva figyelte. A Kereszt Tető elhagyott őrházában voltak.

- Vízet... - suttogta az ezredes.

- A szellemek nem szoktak vizet inni - mondta röhögve Long.

- Hol vagyok?... Ja úgy... Látom. A Kereszt Tetőre hoztatok - állapította meg Gonzales. Erőt vett magán, és igyekezett nyugodt lenni. A két rablót dühítette a megvető hang.

- Kutya! - kiáltotta Lindsay. - Mi lett azzal a két emberrel, akik követtek ma éjjel?

- Ők is szellemek lettek.

Lindsay megragadta az ezredes lelógó karját és rángatta. Iszonyú kínokat kellett, hogy okozzon ezzel. De az ezredes hamuszínűre vált arccal csak mosolygott rá. Long közbelépett:

- Várjuk meg a Gringót! Ő tudja majd, hogy mit kell tenni.

- Szóval Gringo Fox keze van a játékban?...

- Eltaláltad. Itt van víz. Igyál. Fontos, hogy beszélni tudj, ha majd a Gringo kérdez.

Az ezredes ivott és újra gúnyosan mosolygott.

- Félek, hogy nincs annyi víz a hegyek között, amennyi engem beszédre bír. Ha azt akarjátok...

- Abbahagyta. Rémülten meredt az ajtóra, és megpróbált felugrani, de összekötött lábai miatt tehetetlenül zuhant vissza. - Anna!... Anna... - nyögte rémülten.

A leány mögött Gringo Fox lépett be a kunyhóba.

- Fernandez! A játék véget ért - mondta gúnyos udvariassággal, mélyen meghajolva a mexikói.

- Nagy küzdelem volt, de megérte, mert a győzelmem teljes.

- Hol van Narrow? - kérdezte Long.

- A pokolban! Le akart löni, mert azt hitte, hogy amíg ti feltartjátok Fernandezt, addig én egyedül akarok elszökni a leánnyal. Ostoba volt szegény. Amint látjátok, itt vagyok és osztozom veletek.

- Mit akartok elosztani? - kérdezte nyugodtan az ezredes, aki közben visszanyerte az uralmát idegei felett.

- Az öreg Shiwán aranyát. Tőled fogjuk megkapni.

- Alig hiszem.

Lindsay odalépett hozzá, és megrántotta vállban tört karját. Fernandez arca összerándult, azután elkékült szájjal mosolygott. Gringo Fox elkapta a nyakánál Lindsayt és a kétméteres embert egyetlen mozdulattal úgy csapta a sarokba, hogy a kunyhó megremegett bele.

- Te sakál! Akarsz Narrow után menni!? Itt én parancsolok. Érted?

- Az imént is próbálta már ezt - mondta Fernandez. - Azt hiszi a barom, hogy kínzással megy valamire.

Lindsay szédelegve feltápáskodott. Anna dermedten állt az ajtónál. Az égzengés és a zápor csattogása még pokolibbá tették a hegytetőn lejátszódó szörnyűséget.

- Beszéljünk okosan Fernandez - mondta Gringo. - Szabadon elmehetsz a lánnyal, ha ideadod az aranyat.

- Mi biztosít erről?

- Mindenki tudja rólam, hogy vallásos ember vagyok. Az igazi mexikói banditák csak az istentől félnek. Megesküszöm neked...

- Várj! Mit ér a te esküd, ha két másik bandita nem tartja be?

- Megesküszöm, hogy megölöm őket, ha bántódásod esne.

- Erre ne esküdj! - kiáltott Lindsay. - Fernandeznek biztosítékot kell adni, hogy nem szövetsz ellenem Tom Wheelerrel. Ne felejtsd el, hogy én nyugodtan élhetek, nem üldöz senki, csak Fernandez és a Véres Tom márthatnak be.

- Á, tudom... te meg a barátaid lemészároltátok Hawkinsot a családjával, és nem lőttétek teljesen agyon Fernandezt, meg az öreg Wheelert is futni hagytátok... Szerencsétlen hülyék. Rendben van. Ezt is elintézzük.

Mikor Anna ezt meghallotta, úgy érezte, hogy belülről összefacsarják a szívét. Egy pillanat alatt megértett mindent. Tom ártatlan, Fernandez ártatlan...

Long, aki időközben kiment szétnézni a viharban, rémülten rohant vissza.

- A nyomunkban vannak! Amennyire az ár ellen lehet, útban vannak felénk.

A mexikói meghökkent. Egy pillanatig gondolkozott, aztán dühödten sziszegte:

- Narrow, a gazember!... Úgy látszik, nem döglött meg azonnal!

Kirohant a kunyhóból. A vaksötétben nem látott semmit. Azután villám cikázott, és megpillantotta az ösvényen felfelé igyekvőket. A rohanó áradat azonban lehetetlenné tette az üldözők útját. Egy csoport megrekedt a platón, nem bírtak feljebb kapaszkodni a mindent elsöprő víz ellen.

- Lóra! - rohant vissza a kunyhóba Gringo Fox - amíg a vihar tart, egérutat nyerünk. A Kereszt Tető túlsó lejtőjén leérünk a síkra. Úgy lovagolj, Fernandez, hogy ha egy lépést elmaradsz, golyót kapsz. Előre!...

A platón a Gonzales-ranch cowboyai és Gibson álltak. Tehetetlenül látták a fel-felvillanó fénynél, hogy a banditák kivonszolják a lányt és a tört karú ezredest. Egy-egy villanásnyira látszott csak a kép. Ki merne löni a felvillanó fénynél, mikor ott a két fogoly? Lejjebb Clayton és a segédje rekedtek meg a fordulóban. Ők is tehetetlen kétségbeeséssel nézték a cikázásnyi időre felvillanó képet... Szemük láttára hurcolják el az ezredest és a leányt...

Gringo Fox Anna lovának a zablájába kapaszkodott. Fernandez tört karjával nem bírt felmászni a lóra. Lindsay ágaskodó paripáját maga mellé rántotta a zablájánál fogva, azután oldalba lökte puskatussal Fernandezt.

- Gyerünk.

Fél lábbal már a nyeregben volt. Most egy villám cikázott, és mintha belesújtott volna, Lindsay a ló fején keresztül nagy bukfencsel a földre bukott. Long, Gringo és az ezredes nem tudták, mi történt. Ekkor néhány másodpercre, háromszoros cikázással világosodott meg a táj, és nem messze a csúcstól, egy kiugró sziklán, ott állt Nevada Szelleme, fél kezével a kantárt fogta, másik kezével, csodálatos módján vállához szorította a puskát, úgy várta a villámlást. Egy cikázás, egy dörrenés és Long lebukott a nyeregből.

Az ösvényen meredten álltak az emberek. Fernandez egy másodpercig úgy érezte, hogy megőrült. Mintha önmagát látná!

Gringo Fox felordított, és magával rántva Anna lovát, nekiugratott a fennsíknak, a másik lejtő felé.

...És minden villámfénynél ismét feltűnt sötét hajfonatával, lengő tolldísszel a Nevada Szelleme, amint a harsogva ömlő ár ellen, a szakadék mentén, szikláról sziklára lép a lovával és megy a csúcs felé.

- Hallja... - suttogta Clayton a segédjének. - Ha a gyógyszerész feleségétől megtudja azt a hülyeséget, hogy az ezredes a Nevada Szelleme, akkor én addig verem magát egy léccel, amíg mozdulni tud...

A legközelebbi cikázásnál a Szellem a Kereszt Tető csúcsának peremén látszott, hatalmas fehér lován egy másodpercre.

Csak Fernandez indiánszeme állapította meg a távolból is, hogy a ló Tonga egyik fehér kancája, a párja annak, amelyet Gonzales alól kilőttek az éjjel.

5.

A vihar egy csapásra elállt, kisütött a nap, de a hegyről még mindig patakokban ömlött a víz. Gringo Fox hiába volt okos, a mexikóinak a vérében van az, hogy babonás. Rémülten nyargalt, a lányt is kényszerítve lefelé a nyugati ösvényen. Ez sokkal szélesebb út volt, de úgy is minden percben a nyaktörés veszélye fenyegette őket.

Időnként hátranézett, de a Szellemet nem látta.

Már közel látszott a tócsáktól ragyogó sík, mikor a Nevada Szelleme feltűnt mögötte a lejtő kanyarodójánál. Ő azonban már elérte a leánnyal a prérít. Most még szorosabban fogta Anna lovát vágatás közben, tudta jól, a szellem így nem mer utána löni, mert könnyen eltalálhatja a leányt.

A síkon voltak. Rodrigó úgy nyargalt, hogy ellenállhatatlanul magával rántotta a másik lovat is. Egy-egy füvel belepett tócsán átnyargalva, valóságos vízfelhőt fröcsköltek maguk körül... Már az indián is a síkra ért, és messze mögötte özönlöttek reménytelen távolságban az üldözők. Gringo Fox csodálatos lovas volt, és ha a lány olykor lemaradt kissé ebben az őrült vágatásban, a bandita korbácsa vadul csapkodott le a lovára, amitől ez a nemes paripa szinte vesztetten száguldott.

Az üldöző lova, úgy látszik, kevésbé bírta az iramot, a távolság egyre nőtt közte és a nyargaló között. A mexikói örömmel konstataulta, hogy ez egyszer ismét megmenekült.

Jobbra kanyarodott a hegyvidék felé nyúló sziklás talajra, hogy nyoma vesszen. Ha eléri azt a kis erdőséget ott a távolban, akkor átjut Arizonába. Még jobb így! Egyedül maradt az aranyhoz. Mert a lány birtokában bizonyos lehetett benne, hogy hozzájut az ezredes aranyához.

Kissé lassított. Üldözőt már nem látott maga mögött, és tudta jól, hogy ezen a terepen nem követhetik nyomon.

- Hová akar vinni? - kérdezte elgyötörten a leány...

- Csak nyugalom. Biztos helyre viszem. Ha engedelmeskedik, nem lesz bántódása - felelte a mexikói. - Rövidesen pihenünk.

Napszállta felé elérték az erdőt, itt tíz perc pihenőt engedélyezett a lánynak. Azután folytatták az utat sebesen, de nem olyan örületes iramban, mint eddig. Éjfélre kis erdei házhoz értek.

- Ez a ház az egyik rejtekhelyem. Ha sietve jövök át Arizonából, itt szoktam megpihenni.

Bementek a kunyhóba. Anna félájultan roskadt az egyik székbe. Gringo Fox tüzet gyújtott, közben füttyörészett.

- Velem azért nem bírnak - mondta később, miközben konzervbabot és húst kezdett főzni a tűzhelyen -, mert a bátorságom sohasem kerítheti hatalmába az eszemet. Mindent csak tervszerűen teszek, mindent előre elkészítek... Legalább tíz ilyen kunyhóm van különböző határvidékeken...

Anna alig hallotta, amit a bandita mond, olyan összetörten és kimerülten ült. A mexikói egy rejtekhelyről zsákot vett elő.

- Abrak. Minden van, ami szükséges... És... - Döbbsen elhallgatott. Anna követte a tekintetét. Az üldöző indián ott állt a szobában. De nem az ajtónál, hanem közvetlen közelükben. Mintha megelevenedett volna a semmiből.

Pedig kinyitotta az ajtót, becsukta és előrejött. De olyan nesztelenül, mint valami finom légáramlat.

És most már az is látszott, hogy a Nevada Szelleme Véres Tom.

Gringo Fox önkéntelenül felkiáltott.

Az esővíz üldözés közben lemosta a viaszt Tom arcáról, a sastoll, a fekete hajdísz kirepült az utolsó mérföldek irtózatosságtól. Az indián öltözék és valami barna máz, amivel bekente magát, nem leplezték többé a Véres Tomot.

- Gringo Fox... - suttogta halkán, finoman, furcsa hűvös mosolyával -, meg fogsz halni. Lelőhettelek volna itt nyugodtan, de látni akartam arcodon a rémületet. És különben sem szoktam gyilkolni. Még az ilyen banditának is adok egy esélyt...

- Kutya... - sziszegte a mexikói. De nem nyúlt a revolveréhez. Tudta jól, hogy az ellenfél csak erre vár. De hát fél attól, hogy a másik gyorsabb?

Gringo Fox fél?

Igen. Gringo Fox félt. Először életében félt, és ez az érzés, éppen azért, mert ismeretlen volt számára, kétszeres erővel nyomasztotta. Érezte, hogy homlokát ellepi a verejték.

- Tom! - kiáltott Anna. Feléje lépett, mindenről elfeledkezve örömeiben, hogy nincs tovább kiszolgáltatva a banditának...

Tom oldalt akart gyorsan lépni... De késő volt! Abban a másodpercben, mikor a lány közéjük ért, a mexikói elkapta Annát, maga elé rántotta, és hátrafelé az ajtóhoz ugrott. Ha Tom lő, valószínűleg Annát találja el. A mexikói egy pillanat alatt kiugrott az ajtón, és a leányt teljes erejéből a feléje ugró Tom Wheelerhez taszította. Azután menekült...

Tom diadalmas kiáltást hallatott. Menekül Gringo Fox, menekül!...

Nem ugorhatott ki az ajtón, mert esetleg a bandita golyóiba rohan. Az ájult lányt egy padra fektette. Anna lassan magához tért. Lódobogás hallatszott... Tom óvatosan kinyitotta az ajtót... Látta a mexikóit lovon menekülni.

Utána!

A lovát távolabb, a bozótban rejtette el, és az állat csendesen állt. Ha Gringo megpillantja a lovát és lelövi, akkor reménytelen az üldözés... Így máris utána nyargalt. Tudta, hogy az ő lova rosszabb... Mindegy! Annára nem volt gondja, ezen a vidéken csak egy veszély fenyegette a leányt, és annak ő nyomában volt...

A mexikói vágatott. Hegyen, völgyön, szakadatlanul. Hajnalban állt meg pihenni. Rodrigó, az arab ló szomorúan lógatta a fejét. Gringo Fox mélyen aludt. Nem sokat alhatott, mikor a ló horkantására ébredt. Az emelkedés szélén lenézett. Messze, félóránnyira a pihenőhelytől, lassú ügetéssel jött a Vörös Tom. Jobbról-balra lehajolt a lóról, és a nyomokat kémlelte. Most felnézett, észrevette a mexikóit, és megsarkantyúzta a lovát.

- Átkozott véreb!

Gringo Fox lóra kapott és nyargalt. De Rodrigó már fáradt volt. Hajszolva újra, amennyire csak lehetett. Este kimerülten pihent meg. Hideg szárított húst evett gyorsan. Vörös Tom már nem lehet a nyomában. Nincs még egy ló Rodrigón kívül, amelyik ezt az iramot bírja.

És mégsem ült neki főzni. Valahogy szorongva érezte, hogy erősebb az, aki szemben áll vele. A végzet üldözi!

Egy óra múlva, a mezőn át, jobbra-balra nyomokat figyelve, megpillantotta Vörös Tomot. Barna lovon volt!

Valahol sikerült pihent állatra szert tennie, és most jön... Jön kérlelhetetlenül... Gringo felült a lovára, vadul sarkantyúzta, de az állat alig kocogott. Rémületében, dühében, korbácsa nyelével verte Rodrigó fejét. De hiába...

Leszállt a nyeregből. Hirtelen jeges nyugalom fogta el. Leverte ruhájáról a port, megtörölte a kalapját, és újra feltette. Közben füttyöreshetett. Aztán megindult gyalog az ösvényen, szembe a barna lovon közelgő végzettel. Most már visszanyerte az önbizalmát is... Győzni fog!... Igen, igen... Lehetséges, hogy győz... Időnként egy prérikutya rikoltott fel a távolból.

Tom is leszállt a lóról, mikor meglátta. Nyugodt, tempós léptekkel közeledtek egymáshoz, még mosolyogtak is, ha valaki látja, azt hihette volna, hogy régi jó ismerősök találkoznak. Tom megállt:

- Készen vagy, Gringo Fox?

A mexikói is megállt.

- Láthatod!

- Ha a prérikutya, legközelebb sikolt, lövünk.

- All right!

Vártak. Nyugodt, langyos este volt, nagylombú fák bóbiskoltak békésen körülöttük, és a csendet nem zavarta semmi.

A prérikutya, úgy látszik, lesett valamire, mert hosszan hallgatott. Vagy elosont talán másfelé? Talán négy perc múlt el így.

Azután artikulátlanul, hirtelen felrikoltott a coyotte.

...Ilyen gyorsan még sohasem sikerült előrántani Gringónak a pisztolyát. Ezt boldogan érezte... És mégis... Mielőtt lenyomhatta volna a ravaszt, roppant ütés taszította mellbe, tűz villant, dörrenést hallott, és csak azt érezte még, hogy a feje odacsapódik a földhöz...

Tom tartójába tette a fegyverét, lóra ült, visszafordult a keskeny ösvényen, és csendesen elügetett.

Még hallotta egyszer, de sokkal közelebbről, a prérikutya vékony, furcsa ugatását...

6.

Anna még vagy félórát pihent a kunyhóban. Egyszer csak lódobogást hallott. Ijedten ugrott fel. Talán a bandita végzett Tommal?

Megkönnyebbülten látta, hogy hat-nyolc lovas érkezik. Tom kiáltotta oda vágatás közben egy birkapásztornak lent a síkon, hogy az ezredes lánya az erdei magányos kunyhóban van. A pástor odacsődítette néhány társát, elmentek Annáért, és hazakísérték Tanassoba.

Két nap telt el.

A Gonzales ranchon szokatlanul nagy társaság ült együtt.

Az ezredes ágyban feküdt, és a vállán nagy gipszkötés dudorodott ki. A vendégek az ágya körül ültek és Anna kávéval kínálta a látogatókat. Gibson mint egy érdekes esetet mondta el mindazt, amit a Vörös Tom és Arthur Wheeler ügyében megtudott.

- Hálátlanság volt tőle, hogy hátat fordított a háznak, mikor ilyen nagy baj történt - jegyezte meg az intéző.

- Csak hagyja, Ingramm - mondta mosolyogva az ezredes -, sohase tudhatjuk, hogy mi rejlik egy ember cselekedetei mélyén.

Clayton seriff jött lelkendezve.

- Na, itt hozom! - kiáltotta Gibson felé -, igazán szomorú tévedés volt.

Az ajtón belépett a „szomorú tévedés”. Az arcán öt-hat keskeny tapasz vonult át a véraláfutások fölött, kissé bicegett, és szerényen megállt a küszöbön.

- Igazán sajnálom magát, Holborn - mondta Gibson.

- Ez az egyetlen, ami vigasztal - udvariaskodott siralmasan az ügynök. Anna egy széket tolt feléje.

- Köszönöm... De most egy ideig nem teszek ilyesmit - felelte búsan -, majd álldogálok itt.

- Csak azt nem értem - mondta az orvos -, hogy a senioritát hogyan ragadhatta el ez a bandita.

- Kilovagoltam... Nyugtalankodtam az apámért... - felelte zavartan Anna - és váratlanul... egyszer csak...

- Adj egy kis whiskyt a vendégeknek - segítette ki zavarából az ezredes. És mikor mindenkinek töltöttek, a házigazda magasra emelte a poharát:

- A Nevada Szellemére isszuk ezt, uraim!

Valamennyien fenéig ürítették poharaikat...

Tom visszakapta a Wheeler-birtokot. És a kormányzó, kinek sok álmatlan éjszakát kellett a szerencsétlen Arthur Wheelerre gondolni, bőkezűen segítette hozzá a fiút, hogy a Wheeler farm megint a régi, nyájaktól nyüzsgő, szép gazdaság legyen. A ház, a cowboyok blokkháza az egykori tervek alapján épült fel újra. Balting City lakosai szintén igyekeztek a fiúval elfeledtetni azt a szerencsétlenséget, ami olyan igazságtalanul pusztította el a Wheeler családot. A Vörös Tom nevét többé nem említették. Békében és megbecsülésben élhetett a régi birtokon. Szegény Dick is, szemben a Nevada hófödte csúcsaival, itt, a szülőföldjén hunyta le örökre a szemét.

Mindent visszaadhattak Tomnak, ami egykor Arthur Wheeleré volt, csak az otthont, a családot nem pótolhatták semmivel.

Ezt tudták jól a Balting City-beliek és mintha bűnösök lennének valamiben, szomorúan figyelték az örökké komoly, örökké egyedül járkáló, komor tekintetű Tomot, aki olykor két-három napra is eltűnt, hogy a hegyek között kóboroljon. Egyedül járta az ösvényeket követve egy-egy állat nyomát, de a puskát nem vette le a válláról, nem vadászott, csak kószált a magányos vadak ösvényén...

Mikor egy ilyen kóborlásból visszatért, a város felé vezető domb elején léptetve, világosságot látott a Wheeler-ház ablakában.

Mi a csoda? Ki lehet az ő szobájában este?

Megsarkantyúzta lovát, és bevágatott az udvarra. Maga sem tudta, hogy miért olyan izgatott. Vagy tudta, de nem merte végiggondolni. Ahogy elindult a tornác felé, nyílt az ajtó és Anna jött eléje.

- Eljöttem, Tom... - mondta csendesen.

Az ezredes tűnt fel a lány mögött, és két kézzel szorította meg a fiú kezét:

- Úgy látszik, hiába vártunk volna arra, hogy maga jöjjön el hozzánk! Hohó, barátom!... Együtt lenni, mikor baj van és megszökni a jutalom elől, az nem helyes eljárás!

- Csak nem akar megjutalmazni? - mondta meglepetten Tom.

- Csak ne fortyanjon fel. Maga tartotta a hátát a közvélemény előtt. Úgy tett, mint aki gyáván cserbenhagyja a gazdáját, csak azért, hogy azután Tonga kunyhójához nyargaljon, ott valami ördögi gyorsasággal egy fehér lóra kapjon és eljuttassa az embereknek a Nevada Szellemét. Ezzel megmentett engem attól, hogy a lábra kapott gyanú tovább éljen. A becsületesemet köszönhetem a maga okosságának, ügyességének és bátorságának. Ezt most nem lehet csak úgy egyszerűen elintézni...

- Figyelmeztetem - mondta erélyesen Tom -, hogy nem fogadok el semmit...

Anna csendesen eléje állt.

- Semmit?...

A fiú nem válaszolt.

- Ja igaz... - folytatta az ezredes, miközben elgondolkozva szivarra gyújtott. - Azt a két alakot, Cornert és Bronsont, kiszabadítottam a barlangból. Megérdemelték volna, hogy éhen pusztuljanak, de azt hiszem maga sem kívánta ezt. Elég vér tapadt már ehhez a históriához... Jó büntetés volt... Közel álltak az örülethez, mikor értük mentem. Az egyik teljesen megöszült, a másik reszketett és dadogott. Adtam nekik annyit, hogy valahol letelepedhessenek és megbánhassák a bűneiket.

A lány kíváncsian nézett Tomra. Vajon nem kívánja-e halálukat?

- Jól tette, senor - felelte a fiatalember. - Én is ezt tettem volna az ön helyében... Elég volt a bosszúból...

Az ezredes lassan elsétált a nyugalmas éjszakai kertben. A Nevada fehér csúcsai felett csodálatosan tiszta fénnel ragyogtak a csillagok. Ketten maradtak. A lány két kezét Tom vállára tette:

- Eljöttem hozzád...

- Kitty...

- Tom... - suttogta és odahajította a fejét a fiú vállára...

...Tom Wheeler fiatal feleségével együtt a régi boldogság is beköltözött a farmra, és Balting City lakói most már sűrűn látták mosolyogni a néhai Arthur Wheeler fiát.

Az ezredes, aki természetesen már nem hagyta el Tanassot (mit is kezdtek volna ott nélküle?), sokszor rándult át a fiatalokhoz, és csak nehezen szánta rá magát, hogy ismét elhagyja ezt a kellemes környezetet.

Az öreg Shiwán kincséről még sokat beszéltek, pedig egyre fogyott az eldugott arany, és Tanassonak pedig egy duzzasztógát révén rövidesen erőműve volt, amelyhez gyár is kellett. Később felépült az új kórház, néhány tanyai iskola és a zsákok fogytak, egyre fogytak, azon mértékben, ahogy Tanasso mind nagyobb lett...

.oOo.